

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · segon període · sèrie P · número 40

Ple del Parlament

Sessió 21, dijous 23 de desembre de 2021

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

[Dossier](#)

TAULA DE CONTINGUT

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	3
Interpel·lació al Govern sobre la salut i l'atenció primària 300-00087/13	4
Decret llei 26/2021, del 30 de novembre, de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya en relació amb la violència vicària 203-00016/13	10
Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022 200-00003/13	21
Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022 200-00004/13	67
Paraules de comiat de Núria Picas Albets	97

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 21

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general, el lletrat major i els lletrats Antoni Bayona Rocamora i Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la consellera de la Presidència, el conseller d'Economia i Hisenda, la consellera d'Igualtat i Feminismes, el conseller de Salut i la consellera de Justícia.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Interpel·lació al Govern sobre la salut i l'atenció primària (tram. 300-00087/13). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar. Substanciació.

2. Decret llei 26/2021, del 30 de novembre, de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya en relació amb la violència vicària (tram. 203-00016/13). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei (text presentat: BOPC 182, 6).

3. Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022 (tram. 200-00003/13). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 191, 3).

4. Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022 (tram. 200-00004/13). Comissió d'Economia i Hisenda. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 192, 8).

La presidenta

Bon dia. Som pocs, però, si poden anar ocupant els escons que tenen assignats, començaríem aquesta sessió, que és l'última sessió plenària prevista per a aquest any 2021.

I, malauradament, la farem amb l'aforament de l'hemicicle restringit. Aquesta restricció forma part de les mesures que vam anunciar a principis de setmana per afrontar des del Parlament l'empitjorament de la situació pandèmica, que ja hem anat també explicant en els diversos funcionaments de la cambra. Jo els vull agrair a tots la col·laboració que han mostrat aquests dies; també, sobretot, als serveis del Parlament, com han fet possible que el Parlament de Catalunya segueixi funcionant malgrat la pandèmia a través de mitjans telemàtics, és a dir, amb la normalitat que s'esperaria de qualsevol parlament del segle XXI.

Tot i que acabem les sessions de la mateixa manera que les vam començar, sense els 135 diputats a l'hemicicle, espero i desitjo que posem final a aquest 2021 amb tots els aprenentatges d'aquest any amb relació a la pandèmia. Cal ser especialment responsables i extremar les precaucions, perquè una gran part de la partida que juguem contra la covid-19 la juguem cadascú de nosaltres en les decisions particulars que prenem.

I, per tant, una vegada més, com a responsables i representants de la ciutadania que som, hem de ser exemplars en el seguiment de les mesures i les recomanacions de les autoritats sanitàries. Fent-ho no només estem reduint la possibilitat de que més gent s'encomani, sinó que també estem donant suport al personal sanitari, que porta pràcticament dos anys lluitant sense descans per protegir-nos de la pandèmia. Ajudem-los i ajudem els que, amb el seu esforç, ens estan protegint cada dia.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

I, finalment, abans d'iniciar l'ordre del dia, els informo que, d'acord amb el que estableix la Moció 111/XII del Parlament, sobre les operacions de rescat a la Medi-

terrània i les polítiques d'acollida de migrants, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions hi ha hagut un total de 1859 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània en aquest any 2021.

També els faig avinent que, de conformitat amb l'acord de la Mesa del 21 de desembre, sobre les mesures per prevenir la transmissió del virus que causa la covid-19, atenent a les circumstàncies sanitàries actuals, seixanta-cinc diputats han delegat el seu vot per a la sessió plenària d'avui.

I, finalment, deuen haver trobat en els seus escons un petit detall que he fet extensiu no només als diputats, sinó també a tot el personal del Parlament, per desitjar-los un bon Nadal i un feliç 2022. Desitjo que puguem celebrar aquestes festes per fer compatible la celebració amb el respecte de les mesures, però que ho fem amb plenitud i amb salut, perquè, malgrat tot, continua sent Nadal.

Interpel·lació al Govern sobre la salut i l'atenció primària

300-00087/13

I passem ja al primer punt de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària. La va presentar la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i té la paraula, per fer l'exposició de la interpellació, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, bon dia. Gràcies, presidenta, i gràcies, conseller, perquè sé que està en procés de recuperació de la veu i que, malgrat aquesta situació, farem la interpellació en el temps que la veu li permeti.

Es fa estrany parlar de salut i atenció primària en aquests dies sense parlar de la pandèmia. És impossible. De fet, ja aquesta interpellació la setmana passada estava pensada per abordar també com es donava resposta a la situació de la pandèmia des del Departament de Salut, pensant molt en l'atenció primària, i ara encara pren més sentit, perquè fa setmanes que l'atenció primària avisa de la saturació. No podem dir que és sorprenent, o que fins la setmana passada ningú estava reclamant mesures, quan fa molt de temps que el personal de l'atenció primària està avisant, advertint de la saturació i del seu esgotament.

I, de fet, un cop més tornem a posar el focus en la pandèmia o prenem mesures restrictives quan comença a ser l'atenció hospitalària la que fa els crits d'alerta. Vam dir fa temps que esperàvem que no tornés a passar això que havia passat en la cinquena onada, i el que veiem en la sisena és que això es reproduceix.

I el que estem veient..., o fem aquesta interpellació també perquè el que acaba passant o el que ha passat aquest darrer any i mig és que hi ha un retard en el diagnòstic de patologies i malalties en les usuàries que se suma a unes llistes d'espera que ja existien abans i que, per tant, aguditzen encara més els problemes de salut de la població, problemes d'esgotament del personal sanitari lligat o vinculat a retards en diagnòstics o en tractaments que empitjoren la salut o que fan que molta de la població no entengui res del que està passant.

I, alhora, en paral·lel, veiem –ho vam veure el 2020– com el que acaba passant és que la sanitat privada bat rècords en el nombre de pacients que atén. Va tancar el 2020 amb més d'11 milions de pacients atesos i amb una facturació d'un cinc per cent superior a la del 2019. Estaria bé saber ara, en aquests moments, no?, de quines xifres estem parlant de contractació de mútues privades, perquè molt probablement, i lamentablement, veuríem que ha anat augmentant per aquesta saturació del sistema sanitari.

Però és que el problema no el podem centrar només en la pandèmia, perquè el problema ve d'abans, ve d'origen, al nostre entendre. Ve d'un sistema sanitari basat en l'atenció especialista o hospitalària. Un sistema sanitari construït a partir de la

lleï d'ordenació sanitària, que especificava, no?, a més a més, aquest..., o facilitava aquest entramat d'acords, convenis, consorcis o fórmules de gestió compartida entre entitats públiques i privades. Aquest denominat «model català» s'ha construït amb una visió hospitalocèntrica, que ha parlat molt, malgrat reformes, de l'atenció primària, però que mai ha posat l'atenció primària al centre.

I és cert, l'hospitalocentrisme no és una característica només de Catalunya, sinó que està estesa a escala mundial. I aquest és un model en el qual el saber, el coneixement i el que ajuda a tenir una millor salut es considera que es troba als hospitals, en solucions hospitalàries, no? Si no, mirem, als comitès d'experts que es creen des del Departament de Salut sempre per abordar la transformació del sistema sanitari, quants experts hi ha en atenció primària i quants n'hi ha en atenció especialista o hospitalària.

I això, de fet, ja comença a les facultats de medicina i infermeria, no? La majoria del professorat són metges hospitalaris, i, paradoxalment, l'atenció primària, que resol el vuitanta per cent dels problemes de salut de la població, és pràcticament inexistència a les facultats. I, d'altra banda, la visió hospitalocèntrica, que concep la salut des de la malaltia, també genera una medicina molt més medicalitzadora i intervencionista, que, a més, també acaba causant malaltia. Hi ha una visió..., o converteix la salut en una visió consumista, que fa que sembli que, com més coses ens fem, més ens cuidem, però nosaltres entenem que això no és cert.

A més a més, una visió hospitalocèntrica que es fonamenta en la tecnologia, en moltes intervencions, que encareix tot el sistema sanitari, i, ho torno a dir, no necessàriament aportant més salut, i aquesta és la clau. Aquesta és la clau també del que volem posar sobre la taula, de com revertim això i com transformem aquest sistema sanitari. I també la pregunta de per què és així, per què sistemàticament ha estat així. I, en el fons, és perquè entenem que en els llocs de poder s'acaba beneficiant qui en treu guany econòmic, però no el global de la població. I, per tant, hem construït durant anys un sistema sanitari que posa en el focus això i que, per tant, acaba derivant sempre més recursos a l'atenció hospitalocèntrica.

I per això trobem problemes crònics en l'atenció primària, que no són nous. Parlem de sobrecàrrega en els professionals. De fet, el novembre del 2018 els professionals d'atenció primària ja van convocar una vaga, quan el 2018 ni ens imaginàvem que arribaríem a la situació actual de pandèmia. I el sindicat Metges de Catalunya, entre d'altres, reivindicava la recuperació de les condicions de treball i la plantilla mèdica anterior a les retallades, limitar l'agenda assistencial a un màxim de vint-i-vuit visites diàries amb un temps mínim de dotze minuts per visita –ara estem parlant de vuitanta, noranta visites diàries. I, un any més tard, Metges de Catalunya el que posava sobre la taula era que no s'havien assolit els acords presos per desconvocar la vaga, i, alhora, el 2018 ja parlava de la necessitat de dedicar el vint-i-cinc per cent del pressupost a l'atenció primària.

Però, a més a més, parlem d'una atenció primària sobresaturada en llistes d'espera. Jo li deia abans que ara mateix s'estan retardant diagnòstics o tractaments per culpa de la saturació del sistema sanitari, però les llistes d'espera també venen d'abans. És a dir, cada any es fan uns 2 milions de visites en les especialitats mèdiques derivades de l'atenció primària; per a totes hi ha llistes d'espera.

I tot i que en algunes especialitats, depenent del territori, s'allarga més o menys en funció del que hi hagi..., però és que aquestes llistes d'espera tampoc són realistes, perquè estan distorsionades, perquè no inclouen els pacients que mai s'arriben a posar en espera per a la visita. I fa pocs dies vàiem la denúncia de molts dels professionals, que explicaven que no poden fer seguiment i que saben que no s'ha arribat a donar hora perquè ho han de consultar, perquè no reben l'avís, i que això cada cop passa més.

Per tant, en la situació actual de la covid, què veiem? Un hospitalocentrisme que encara s'agreuja més; que es veu, com deia a l'inici, en com i quan es prenen mesu-

res per fer front a la pandèmia. Ha passat en les diverses onades, exceptuant la primera, perquè entenem que la primera per a totes era una novetat, però després ha anat passant sistemàticament: només quan els hospitals comencen a fer el crit d'alerta es prenen mesures. I, llavors, només es prenen mesures restrictives, no es prenen mesures preventives.

I és per això que li volíem preguntar, en aquests dos anys, quines mesures han pres per realment transformar el sistema sanitari, i, per tant, reforçar l'atenció primària. Perquè el que és evident és que el seu pla d'enfortiment de l'atenció primària aprovat el setembre del 2020 no ha donat resultats, perquè ara mateix tenim uns professionals absolutament esgotats i, alhora, uns professionals que estan veient com les usuàries no entenen el que està passant.

I el que s'està provocant és que el Departament de Salut, en lloc d'assegurar els recursos per garantir drets, el que facilita és l'enfrontament entre usuàries i treballadores. És responsabilitat del departament garantir que això no passi i explicar a la població..., donar tota la informació de per què ara mateix la gent el que veu són CAPs buits, i no és que els professionals no treballin, sinó que estan fent molta feina invisible. I no és responsabilitat del professional explicar-l'hi a la usuària; és responsabilitat del departament.

I el que veiem en els pressupostos que previsiblement avui s'aprovaran és que en el capítol 1, d'atenció primària, curiosament gasten si fa no fa el mateix que en farmàcia. I, per tant, seguim... És a dir, el capítol 1, de personal, que és allò indispensable per fer tirar endavant l'atenció primària, és si fa no fa el mateix que va destinat a farmàcia. I, per tant, segueix en aquesta lògica d'una medicina medicalitzada o farmacològica.

Com deia, estem en un moment perillós, estem en un moment perillós en què el departament es dedica a delegar responsabilitats. I per això li posem d'exemple el que ja vam dir la setmana passada en la moció del Partit Socialistes, que és l'enquesta que vostès envien a les usuàries d'atenció primària.

I després continuaré.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula ara, per respondre, el conseller de Salut, senyor Josep Maria Argimon.

El conseller de Salut (Josep Maria Argimon Pallàs)

Gràcies, presidenta; gràcies, diputada Reguant. Des d'aquest punt de vista, s'ha de reconèixer que gran part de tot l'abordatge preventiu assistencial durant la pandèmia i fora de pandèmia recau en l'atenció primària; si parlem de pandèmia, tot lo que ha fet referència als cribratges, a la vacunació –amb més de 13 milions de dosis administrades–, atenció als casos lleus... Per tant, hem d'agrair tot aquest esforç.

Certament, quan es prenen mesures, no es prenen perquè, d'alguna manera, no tinguem en compte l'atenció primària, sinó pel fet –i això també ho hem de deixar..., ho hem d'explicar– de que és necessari, en les èpoques en què estem ara –vull dir, diferent als primers moments de la pandèmia–, en què el virus ha de replicar. I quan arriba un moment en què lo que saturem és la part final, és quan realment hem de començar a prendre mesures.

Però tot això no vol dir que a l'atenció primària no estiguem prenent mesures. Estem prenent, per exemple, tot lo que és la fase u, de mitigació, la fase dos... I, per tant, des d'aquest punt de vista, nosaltres el que sí que hem de fer és agrair tot aquest esforç que s'està fent.

L'atenció primària s'ha reforçat; el que passa és que s'ha reforçat també, segurament, des de la pandèmia, que no és el millor moment per reforçar-se, perquè estàs orientant tots els teus esforços a una sola malaltia.

Però, des d'aquest punt de vista, haig de dir-li que només l'atenció primària s'ha reforçat amb 5.400 professionals: 547 persones que correspon a metgesses de família, psicòlegs, pediatres i odontòlegs –molts menys dels que voldríem, perquè un gruix d'aquests són els psicòlegs que acabem d'incorporar–; 1.200 graus d'infermeria o treballadors socials; 83 tècnics especialistes de grau superior sanitari –que vol dir radiologia, laboratori...–; 993 persones que correspon a tècnics especialistes de grau mitjà sanitari –el que en diem «TCAI» o, més popularment, «auxiliars d'infermeria»–, i 2.578 persones administratives, que lo que en aquests moments estan fent..., i seran una peça clau també en lo que és la transformació de l'atenció primària des del punt de vista de lo que són els gestors, el gestor que cada persona, cada ciutadà, tindrà assignat.

El nostre objectiu és arribar a un vint-i-cinc per cent de tot el pressupost assistencial a atenció primària. Aquest és el nostre objectiu en aquests propers anys. I per a això, certament, cal transformar el model. I cal transformar el model d'atenció, que, com vostè molt bé ha explicat, és hospitalocentrista. Socialment, aquest model és hospitalocentrista, i ho ha estat durant anys i anys i anys. Això no ve d'ara, ve de fa temps. I això s'ha de trencar. I s'ha de trencar des d'un punt de vista de l'enfortiment..., clarament, enfortir aquesta atenció primària.

I, des d'aquest punt de vista, hi han una sèrie de línies que nosaltres sí que estem engegant, que són..., l'estabilització de la plantilla actual. Fixin-se vostès que no tenim encara fons covid. Dic «encara» perquè encara tinc una certa esperança –certa. Si no tenim fons covid..., diguem-ho molt clar, i llavors ja vindré i ho explicaré..., ens en falten 1.400 milions; ho explicaré, d'acord?, però encara tenim una lleu esperança. Però, tot i així, ens hem mantingut i hem estabilitzat la plantilla actual. I això..., sap tothom que aquestes cinc persones que s'han incorporat es queden.

La incorporació de nous professionals als equips d'atenció primària: fisioterapeutes, dietistes que s'aniran incorporant aquest any 22, terapeutes ocupacionals, o tot lo que hem parlat ja del benestar emocional, que vostès coneixen molt bé, i els psicòlegs, que aquests ja els estem incorporant i ja en portem gairebé cent seixanta.

Assignar a tota la ciutadania un gestor o gestora de salut. Són aquests gestors covid que hem tingut i que encara tenim, que aniran transformant tota aquesta atenció que han fet en covid en alguna cosa que va molt més enllà de la covid.

Reforçar i renovar les tecnologies i sistemes d'informació. Tenim un sistema d'informació que és molt bo, que és l'ECAP, la història clínica. És francament bo, perquè és una cosa que hem desenvolupat els propis professionals –és a dir, les funcionalitats són seves–, però arquitectònicament és molt fluix, i requereix una inversió molt important. O el mateix podríem dir de La Meva Salut, o la necessitat de començar a implementar l'ECAP a les residències de geriatría, per posar-ne només alguns exemples.

Després, haurem d'anar a poc a poc, perquè no ho podem fer tot de cop, canviant i potenciant les infraestructures. Les infraestructures ens han quedat... Quan dic «obsoletes», ho dic des de la perspectiva de si nosaltres estem incorporant nous professionals, noves funcionalitats, noves maneres d'atendre també la ciutadania; requereix també un disseny de centre diferent. I també, ens agradarà més o ens agradarà menys, hi han elements, com, per exemple, circuits diferenciats que hem vist durant aquesta pandèmia que s'hauran de mantenir.

Després, important, també, és aquesta lluita contra les desigualtats. Les desigualtats –m'ho han sentit dir moltes vegades– són socials i econòmiques. Per tant, anem a l'arrel, que moltes vegades no pensem en l'arrel, eh?, i pensem en posar més metgesses, més infermeres... Des d'aquesta perspectiva, aquesta és la nostra funció, però hem d'anar a l'arrel; si no, no ens en sortirem. La funció, evidentment, de Salut serà posar-ho, i, des d'aquest punt de vista, serà posar-ho tenint en compte l'índex socioeconòmic, que és un índex ja desenvolupat i que utilitzem, però portar-lo també a la pràctica per poder, doncs, assignar els recursos tenint en compte aquest índex social

compost. I, en aquest sentit també, en el programa de benestar emocional, aquelles persones que s'hi han anat incorporant són aquells equips que tenen precisament aquest índex més baix.

Després, miri, crearem un consell assessor. Jo no el creo del sistema sanitari, el creo de l'atenció primària. I, miri, hi ha un petit precedent: el consell assessor de la pandèmia. Vaig dir que el crearíem, perquè creiem que és necessari que les decisions es prenguin fonamentadament, no sempre necessàriament les mateixes que ens puguin presentar. I hem tingut ja dos informes en dos situacions, en dos aspectes concrets, i, un cop presa la decisió, amb total transparència, es pengen aquests informes. Doncs farem exactament el mateix a l'atenció primària.

No farem un consell assessor només per tindre un seguit de noms i amb poca activitat, sinó que sigui un consell assessor generador d'opinió, generador de propostes. I aquestes propostes..., algunes es podran dur a terme i altres, no. I, evidentment, tenim tot lo que és el desplegament de l'actual cartera de serveis, i desplegar la llei d'atenció pública a la salut bucodental.

Jo volia també, per acabar..., dues coses que vostè ha mencionat i que són certament clares. Algunes no depenen de nosaltres, però... Per exemple, el fet de com estem creant aquest hospitalocentrisme i com estem formant professionals des de les facultats de medicina i des de la societat en el seu conjunt..., estem segurament formant professionals que el que miren o en el que s'emmirallen, quan són joves..., en aquella metgessa recercadora que surt i explica l'última molècula... I després, nosaltres, que és la nostra funció, haurem d'anar a treballar potser en el món rural, amb unes característiques molt diferents. Per tant, aquesta idea de, a les facultats, molta més medicina d'atenció primària, molta més medicina de família o molta més infermeria de família –sobretot en la part de medicina, parlo–, és clarament important.

Dos, el concepte «consumisme», que a vegades tenim la salut com un ús de consum, com un consum. I això també és un element que va més enllà pròpiament del que és el món salut i que és social.

I últim punt –vostè ho ha dit, i a mi és una de les coses que més em preocupa–: en els últims tres anys i mig o quatre hem pujat –i ho he dit jo aquí des d'aquest faristol o des de la Comissió de Salut pública– del vint-i-cinc per cent de doble cobertura tradicional a un trenta-dos. Això és la veritable privatització dels serveis sanitaris. Això és la privatització. I això és lo que hem d'aturar. I això també ho dic: s'atura certament amb reorganització, enfortiments, etcètera, però s'atura amb recursos econòmics que et permetin, concretament a l'atenció primària, tenir allò que és essencial a l'atenció primària: les persones, els professionals, recursos econòmics.

I aquest punt és clau. Aquest trenta-dos per cent no ens el podem permetre –no ens el podem permetre. I per això necessitem recursos econòmics.

I he aguantat els deu minuts.

Diputada, moltíssimes gràcies per tot.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, en el torn de rèplica, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé; gràcies, conseller. Compartim moltes coses, però en els pressupostos o en aquest moment és una oportunitat perduda. És a dir, avui, de fet..., o fa uns quants dies va sortir un manifest signat o promogut per Amnistia Internacional que reclamava i reclama que es reforci l'atenció primària destinant-hi almenys el vint-i-cinc per cent del pressupost. És un desideràtum; ja aquí podríem dir que en el Parlament s'ha dit no sé quantes vegades, fa anys que es diu, però que no arriba a passar mai.

De fet, avui hi ha una campanya que segueix reforçant aquesta idea, també impulsada per Amnistia Internacional. I, malgrat que sigui l'Organització Mundial de la Salut o els relators de Nacions Unides, els que insisteixin als estats en això, això

no passa. I en el pressupost del Govern per al 2022 s'arriba més o menys al disset per cent, aproximadament, però tampoc es desglossa massa a què va destinat o quines partides estan incloses en aquest àmbit, a tenor del que els propis professionals d'Amnistia Internacional estan dient. És a dir, la gent no sap... Diu: «D'acord, ara tenim el disset per cent d'atenció primària, però no tinc molt clar exactament a què va destinat.»

Per tant, aquest és un dels reptes que hi ha, que és explicar a què es destina mentre es treballa per arribar al vint-i-cinc per cent, que comença a ser ja no una necessitat, sinó una necessitat i una urgència. Perquè el que hi ha resulta del tot insuficient per cobrir les necessitats del personal i de recursos que garanteixin aquest accés universal al dret a la salut de la ciutadania, tenint en compte també, com vostè en parlava, els determinants de la salut, i, per tant, anant a l'arrel del que té a veure amb la salut, però que l'atenció primària i comunitària pot donar un servei, perquè l'atenció primària és un puntal de la salut i del benestar social. I, per tant, no?, en aquest sentit, cal que es reflecteixi correctament en els pressupostos.

Llavors, algunes propostes. Més enllà d'abordar més de fons el que s'ensenya a les facultats, i, per tant, posar també a nivell del que són els estudis l'atenció primària i comunitària al lloc que li correspon, cal establir els professionals. No pot ser que el Departament de Salut tingui un seixanta per cent de contractes temporals o que hi hagi un seixanta per cent del personal que té contractes temporals, i que, per tant, mai sap exactament on serà l'endemà, amb contractes parcials, contractes per hores, contractes de caps de setmana..., perquè això també té a veure o acaba afectant com es presta a l'atenció, quina atenció es dona, les condicions amb les que obliguem els professionals a fer aquesta atenció.

Si tenim en compte això i tenim en compte l'any i mig de pandèmia que porten, ja no és que es tracti d'agrair-los-ho –està molt bé agrair i donar les gràcies al personal que ens atén–, cal dignificar-los. El millor agraïment o l'únic agraïment que requereixen i que necessiten és que dignifiquem la seva feina. I en molts d'aquests casos dignificar-la és establir, donar unes condicions laborals dignes i, alhora, que sigui el departament qui expliqui a les usuàries el perquè de certes condicions o el perquè de certes situacions.

Perquè ara, en el moment actual, la gent el que requereix o necessita és informació. Informació de per què, com deia abans, en els centres d'atenció primària els professionals no poden contestar al telèfon; no és que no contestin perquè no volen, sinó perquè no poden. O per què hi ha centres d'atenció primària buits, com deia abans, amb professionals que fan noranta visites –moltes d'elles telefòniques– al dia.

Aquestes són algunes de les urgències, que han d'anar acompanyades de propostes de fons i d'aquesta transformació que li deia abans. Han d'anar acompanyades de reobertures de centres d'atenció primària –alguns tancats en els darrers mesos, d'altres tancats fa anys i que mai s'han tornat a obrir–, perquè aquesta és la manera de fer l'atenció de proximitat que garanteix anar revertint de mica en mica aquest sentit consumista de la salut, que «el que és millor és anar a l'hospital, perquè em faran més proves d'aquestes amb maquinetes», i això sembla que és més garantista que la longitudinalitat i tots els valors associats a l'atenció primària.

Però, com que tindrem més temps per parlar-ne, doncs, ja en parlarem en properes ocasions.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

D'acord.

Decret llei 26/2021, del 30 de novembre, de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya en relació amb la violència vicària

203-00016/13

El conseller ja no intervindrà, en aquest segon torn, amb la qual cosa passarem al segon punt de l'ordre del dia, el debat i votació sobre la validació del Decret llei 26/2021, del 30 de novembre, de modificació del llibre segon del Codi civil de Catalunya en relació amb la violència vicària.

En primer lloc, i d'acord amb l'article 158.2 del Reglament, intervindrà la consellera de Justícia per exposar les raons per les quals ha estat promulgat aquest decret llei. Té, per tant, la paraula la senyora Lourdes Ciuró, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Lourdes Ciuró i Buldó)

Moltes gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputats i diputades. Avui m'adreço a vostès per tal de demanar-los el suport a la convalidació del Decret llei 26/21, aprovat el proppassat 30 de novembre pel Govern, i que modifica el Codi civil de Catalunya, el llibre segon concretament, amb relació a la violència vicària, la violència que realitzen, en definitiva, els progenitors sobre els menors i joves per fer mal a l'altre progenitor.

És un àmbit de violència dintre de les relacions parentals que possiblement és el més execrable dels que pateix la societat. És una realitat, i des del Codi civil de Catalunya també hi tenim molt a dir. De fet, el compromís de la conselleria de Justícia en la defensa dels menors, en la defensa dels drets humans, en definitiva, és absolut, i creiem que hi ha marge de recorregut per fer que el dret civil català continuï donant resposta adequada i acurada a les realitats socials, a les diferents formes de violència en totes les seves manifestacions i, per tant, també a les que es produeixen dins de l'àmbit de la família, l'àmbit i el reducte més íntim, on hom, en general, s'ha de sentir més ben protegit, i sobretot els menors, fills i filles d'una relació de parella.

A més a més, és un decret llei que s'aprova per urgència, perquè totes les vides compten, i no podem passar ni un minut més sense poder donar la protecció deguda a aquesta realitat social. Per tant, és una realitat que el Departament de Justícia entoma, perquè ja els hi dic que totes les vides compten i tots els minuts compten per poder donar una resposta acurada i una resposta encertada a aquest tipus de violència.

Saben vostès que, tal com està redactat actualment el Codi civil de Catalunya, en matèria de família, de separacions i divorcis concretament, és el jutge qui té la potestat de retirar el règim de visites, d'estada i de comunicacions a l'altre progenitor quan hi ha casos de violència manifesta. En aquests casos, la decisió del jutge no acostuma a anar en la línia de retirar les visites, les estades i les comunicacions d'aquests menors. Només l'any 2019, va ser un tres per cent, el total de les decisions dutes a terme per jutges. El que pretenem ara és deixar-ho més fàcil: que sigui el jutge qui hagi de retirar aquestes visites, aquestes estades, aquestes comunicacions, i, en cas que les concedeixi, ho hagi de motivar.

Per tant, demanem un esforç. No anem en contra d'aquestes relacions, ni molt menys, sinó que li demanem al jutge que s'hi esmerci més, i que, per tant, modifiqui el criteri general que marca la llei per permetre aquestes comunicacions. És una modificació senzilla, és una modificació que dona seguretat i és una modificació que augmenta la protecció, atès que la motivació de la concessió de les estades, guardes i visites ha de venir ben motivada per part del jutge.

Què és el que volem, també? Emparar tots els menors, tots els menors que tenen progenitors, tots els menors que viuen amb progenitors, i preservar-los d'aquesta violència que pot fer un contra l'altre. És veritat que la violència vicària..., és la que protegeix els menors víctimes d'aquella violència, també execrable, que es fa per fer mal a la mare a través del fill. I aquí ho tenim perfectament regulat, perfectament contemplat amb la llei d'igualtat, amb la llei del dret de les dones a erradicar la violència masclista. Però tots els menors compten, com els deia abans, i també hem de

protegir els menors d'aquelles casos més residuals que es donen menys, que es donen amb menys freqüència, però que existeixen –en tenim un cas recent aquí a Catalunya, al nostre país–..., i, per tant, pretén protegir aquests menors víctimes de la violència de les seves mares per fer mal al seu pare.

O també, com que tots els menors són iguals i tots tenen el mateix dret, els menors que pateixen la violència de famílies homosexuals –pares-pares, mares-mares. Es pot donar el supòsit de que, en cas de separació o de divorci... Vostès saben, sobretot els que s'han dedicat a l'exercici de l'advocacia, que quan hi ha una ruptura de parella els progenitors són capaços de moltes coses per fer mal a l'altre, també de fer patir els fills, a vegades involuntàriament i sense adonar-se'n.

En un cas, un dels progenitors no portava el nen a futbol, a l'activitat extraescolar, per dir alguna cosa, perquè qui havia pagat l'equipament era un dels membres i l'altre, doncs, no es volia fer mai càrrec del tema; per tant, deixava la criatura sense anar a futbol. La criatura va perdre cabell com a conseqüència de la separació dels seus pares. Els vinc a dir que la situació d'estrès que viu una parella, doncs..., és impensable, el que pot arribar a fer. I, en aquest cas, en lloc de protegir allò que més s'estima, a vegades se'ls hi fa mal. Tant és així que el que pretén protegir el Codi civil són aquests menors víctimes de la pitjor de les violències.

Per tant, els demanem aquesta convalidació d'aquest decret. Creiem que fem un pas endavant en la defensa d'aquests menors. I, concretament, per detallar els articles que modifiquem..., en concret el 233-11, que estableix que els criteris per determinar el règim i la manera d'exercir la guarda..., establim que no es podrà determinar cap règim d'estades, comunicació o relació, o que si existissin s'han de suspendre, quan hi hagi indicis fonamentats que s'han comès actes de violència familiar o masclista.

Vull posar l'incís en aquests indicis fonamentats. No és una mera denúncia –no és una mera denúncia–, no és una qüestió d'una declaració unilateral. Indicis fonamentats..., la jurisprudència és un principi que té desenvolupat, i ens diu quan és un indicati fonamentat, i, entre d'altres, suposa el fet de que hi hagi un procés obert, per diligències del jutge o per instruccions de la fiscalia, entre altres requisits. Per tant, entenem que l'empara jurisprudencial existeix.

I també multipliquem el 236-1, del llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu al règim de visites i relació personal, eh?, que, igual que l'article anterior, implica que..., quan hi hagi indicis fonamentats que han comès actes de violència familiar o masclista, mentre es trobin incursos en un procés penal iniciat per atemptar contra la vida, la integritat física, la llibertat, la integritat moral o la llibertat i la indemnitat sexual de l'altre progenitor o dels seus fills i filles, o quan estiguin a la presó, per haver estat condemnats per aquests delictes.

I, finalment, a instàncies del Departament de Feminismes, hem incorporat la modificació de l'article 236-8.2, que estableix que, per a l'atenció i l'assistència psicològiques de fills i filles menors d'edat, doncs, no caldrà el consentiment del progenitor investigat per violència. Tampoc caldrà el seu consentiment quan s'hagi dictat una sentència condemnatòria, i, encara que no s'hagi formulat denúncia prèvia, el consentiment tampoc serà necessari quan la mare estigui rebent assistència pels serveis d'atenció i recuperació integral per a dones que pateixen violència masclista.

Completem el decret amb una disposició addicional i una final relatives a l'entrada en vigor d'aquest –per tant, entrada en vigor immediata– i l'adaptació de les mesures en tràmit de l'entrada en vigor. I, a més a més, no se'ls deu escapar que això permet, com sempre, que s'empari els menors ja en situació de règim d'estada i de comunicacions amb l'altre quan hi hagi una modificació de mesures, i, per tant, es pugui al·legar, per part de l'altre progenitor, que hi ha hagut voluntat de fer mal, que hi ha hagut violència i que hi hagi també, doncs, aquests indicis fonamentats de maltractaments.

Pretén ser un decret, com els hi dic, que doni resposta a una realitat social, a una realitat que ha de posar Catalunya també en la defensa de tots els menors, sense dis-

tincions. I, per tant, els demano el seu vot a favor per a aquest decret, que penso que ens ajuda a fer, entre tots, com a societat, un pas important endavant.

I moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, consellera. A continuació intervindran els grups parlamentaris per fixar la seva posició. Aquest torn de paraula, tal com es va acordar en la darrera Junta de Portaveus, serà d'un temps màxim de cinc minuts per a cada grup. Té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Rubén Viñuales.

Rubén Viñuales Elías

Gràcies, presidenta. Diputades i diputats, treballadors del Parlament... Mirin, abans que res, manifestar des del nostre grup tot el nostre escalf i suport a totes aquelles dones que han de patir aquesta maleïda xacra de la violència masclista, i també als menors que l'han de patir. Tot el nostre ferm compromís.

També manifestar el nostre compromís, com a Partit dels Socialistes de Catalunya i Units per Avançar, en la lluita, precisament, amb totes aquelles mesures que siguin necessàries, per erradicar d'una vegada per totes aquesta xacra, com els hi dèiem, de la violència masclista en totes les seves formes, que, a més a més, aquí a la normativa catalana es defineixen de manera molt clara.

El decret llei que avui ens porten..., els avancem que hi votarem a favor, però m'haurà de permetre, consellera, que li faci algunes apreciacions que des del nostre grup ens preocupen.

Ens preocupa que no sigui útil per a la finalitat. Compartim absolutament la finalitat, però ens preocupa, i molt, que no sigui útil, i els hi explico per què. Mirin, recentment es va modificar, mitjançant la Llei orgànica 8/2021, de 4 de juny, de protecció integral a la infància i l'adolescència enfront de la violència, entre d'altres, el 544 ter de la llei d'enjudiciament criminal. Aquest article, per a aquells que siguin nous en la matèria, és l'article que ens permet prendre mesures cautelars quan hi ha algun tipus de denúncia per una dona que ha patit violència masclista.

Dintre d'aquestes mesures, que són àmplies, es permeten mesures penals i mesures civils. Dintre d'aquestes mesures civils ja existeix, avui dia, la possibilitat de suspendre cautelament el règim de visites i comunicacions d'un pare amb els seus fills quan hi ha aquests indicis. Tot això, mitjançant un aute judicial, és a dir, una resolució d'un jutge o jutgessa del jutjat de violència sobre la dona, on pot fer-ho, això. Fins i tot quan és en cap de setmana i no hi han els jutjats de violència sobre la dona, el jutjat de guàrdia també pot aplicar aquestes mesures. Per tant, és una cosa que ja es podria fer.

També hi ha altra normativa que sí que defineix supòsits on, fins i tot sense resolució judicial..., però sí que pot tenir efectes administratius. Nosaltres mateixos a nivell estatal ho hem fet, però sempre té efectes administratius. Què passa? Que fins i tot la modificació del Codi civil comú de l'Estat ja preveu el terme «autoritat judicial» i no deixa, d'una manera indeterminada, què es considera «indici fonamentat». De fet, per exemple, el 544 diu «*cuando se dicta una orden de protección con medidas de contenido penal*», o també podria ser quan hi ha un escrit del ministeri públic acusador.

Aquí, en aquest decret llei que vostès ens proposen, només hi posa «indici fonamentat», i s'elimina «sentència ferma». Entenem que s'elimini el terme «sentència ferma», perquè sobretot en jutjats on no es tramiten com a diligències urgents i es passen a diligències prèvies pot trigar moltíssim, però aquest concepte jurídic indeterminat d'«indici fonamentat» ens preocupa. Per què? Perquè és una normativa per remissió no a una altra norma, a jurisprudència. La jurisprudència pot variar, pot canviar; no sabem exactament en quins supòsits ens parlen.

Si anem a l'actual jurisprudència, és veritat que és sentència ferma, ordre de protecció o, com li deia, escrit d'acusació del ministeri públic. Però, si no ho definim, quin perill tenim? Tenim el perill de la interpretació, i, ai, quan s'ha d'interpretar una cosa tan important com aquesta. I també m'ho hauran de permetre: ens hem de creure, també, la presumpció d'innocència. És la base de qualsevol sistema democràtic de dret penal, sobretot quan és restrictiu de drets.

Com li dic, hi votarem a favor, però demanaríem que es tramiti com a projecte de llei per intentar millorar aquest decret llei. Per què? Perquè la funció del Parlament és legislar. És la funció d'aquest Parlament. De moment, l'únic que veiem són decrets llei. Crec sincerament que és lícit demanar des d'aquest faristol que aquest decret llei es tramiti com a projecte de llei, sobretot perquè si és per la urgència, que no ho neguem, ja hi ha els mecanismes legals per tal de que un jutge ho pugui fer.

I li dic més: miri, fins i tot pot ser poc útil en el sentit de que els jutjats de violència sobre la dona tenen la *vis atractiva*, és a dir, tenen la força de treure qualsevol procediment de família, que fins i tot ja estigui iniciat prèviament..., i que ells ho portaran. Si és el mateix jutge o jutgessa que ja ha conegut, per exemple, una ordre de protecció, serà el mateix que decidirà també sobre el procediment de família; si ja no ha decidit aquesta mesura de suspensió del règim de visites i comunicació a l'ordre de protecció, és poc probable que la doni al procediment de família. Per això li dic que entenem que pot no ser del tot útil, però podem fer-ho entre tots molt millor.

Per això li demanem, consellera, que entengui per què nosaltres demanarem que es tramiti com a projecte de llei, sobretot perquè, al final, un tema tan important com aquest no pot tenir cap tipus de marge interpretatiu per defensar els nostres menors i les nostres dones.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Gràcies. Bon dia a tothom. Gràcies, presidenta. Diputats, una vegada més, el Govern ens presenta la modificació del Codi civil de Catalunya, mitjançant un decret llei, amb una falta total i absoluta de consensos jurídics i polítics.

I, anant a la lectura i anàlisi de l'exposició de motius del decret llei, ens trobem que manca una presentació explícita i raonada dels motius que fan necessària la modificació del Codi civil català, ja que només es basa en diverses lleis de gènere que són sectàries en quelcom tan important com és l'exercici de la pàtria potestat dels pares. I és un greu error no només jurídic, sinó *de facto*, argumentar en l'exposició de motius que la violència vicària és masclista. I llegeixo textualment un tros de l'exposició de motius del decret llei, on diu que la violència vicària «consisteix en qualsevol tipus de violència masclista exercida contra els fills i filles amb la finalitat de provocar danys psicològic a la mare».

I és que, segons vostès, quan la violència en aquest sentit l'exerceix un home, és masclista, i quan l'exerceix una dona, és familiar, i això és quelcom que constata que vostès segueixen posseïts pels mantres de la ideologia de gènere. I, en aquest sentit, doncs, van arrasant amb tot allò que es troben pel camí. I ja n'hi ha prou, perquè, una vegada més, ens neguen la violència intrafamiliar, que aquesta és precisament la que inclou totes les violències que passen dintre de l'àmbit i del nucli familiar, sense distinció de sexe ni d'edat.

Però aquest comportament no és només dels homes, com vostès intenten fer veure a l'exposició de motius d'aquest decret llei, inclús en les manifestacions públiques que han fet dies enrere des del Govern de la Generalitat. I és que aquest comporta-

ment és tan dels homes com de les dones, senzillament perquè la violència no hi entén, de sexes.

Com va passar en el cas de la Yaiza, la nena de quatre anys que va morir a mans de la seva mare, que fins i tot va haver de sortir el seu pare per denunciar la manca de suport institucional en el seu cas pel fet de que l'assassina de la seva filla de quatre anys fos una dona. I simplement per aquest motiu es va intentar tapar absolutament al màxim, aquest cas, pel simple fet de que l'assassina fos la seva mare, en aquest cas una dona. I, davant la forta pressió que es va rebre, el Govern de la Generalitat va haver de sortir i demanar disculpes públiques al pare de la Yaiza, i crec que els hauria de caure la cara de vergonya.

Clar que cal que les administracions facin tot el possible per protegir els menors i es legisli per a això. Però legislar sense una imposició d'una ideologia, perquè el dret a la protecció no hi entén, de perspectiva de gènere. I és aberrant que vostès en aquest sentit utilitzin els menors i les situacions de violència que aquests pateixen o poden arribar a patir per presentar-nos un decret llei carregat d'una ideologia que criminalitza una part de la població. Aquesta és la seva manera de protegir els menors? I ja els avanço que des del nostre grup parlamentari no podem estar-hi d'acord, perquè els nens no són una mercaderia per fer política.

I, per últim, hi ha un aspecte d'inseguretat jurídica –que ja s'ha comentat, de fet–: que no especifica ni concreta què s'entén per «indicis fonamentats». I és que aquesta indeterminació ens porta a una vulneració del principi de la presumpció d'innocència en aplicar una mesura com és la prohibició expressa de relacions tant paternofilials com maternofilials en un procediment sense una sentència ferma que, al final, doncs podria acabar amb una sentència absolutòria, fet que comportaria no només una gran injustícia, sinó també un dany irreparable per a la relació dels pares amb els seus fills.

I és per això que el nostre vot no podrà ser favorable a la convalidació d'aquest decret llei, per la imposició ideològica que es desprèn d'ell, que res té a veure amb la protecció a la infància. I, és més, el nostre Grup Parlamentari de VOX actuarà amb els mitjans que ens proporciona el nostre ordenament jurídic per poder combatre les discriminacions que s'impulsen i es provoquen des del Govern de la Generalitat. I és per això que ja els avanço que estudiarem un possible recurs d'inconstitucionalitat davant aquest decret llei que ens presenten.

I, tenint en compte que és l'últim Ple (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*)... –li prego deu segons, només, per desitjar un bon Nadal. Tenint en compte que és l'últim Ple abans de Nadal, volia desitjar-vos un bon Nadal, que gaudiu de les vostres famílies. Perquè el millor regal que podem tenir és la nostra família, perquè, a més, la família és el pilar fonamental de la societat, perquè sense família no hi ha societat. Així que molt bon Nadal a tothom.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, la qüestió de la violència vicària és una qüestió supergreu i important, i, per tant, és cabdal que tractem aquesta qüestió amb la urgència major possible, perquè afecta molts infants que necessiten que aquesta mesura, doncs, entri en aplicació al més aviat possible.

Dit això, nosaltres, igualment, considerem que els decrets llei sempre és millor passar-los com una tramitació de llei per una qüestió d'atendre les garanties legislatives i poder tenir els debats necessaris perquè els textos finals, doncs, siguin el més consensuats possible.

I, en aquest cas concret, tot i que donarem suport al decret, perquè entenem la urgència cabdal del tema que tracta, no podem deixar d'entendre'l com una tireta per a una hemorràgia interna. Des d'un punt de vista jurídic i tècnic, entenem que ha sigut molt difícil establir aquest text final per abastar totes les necessitats específiques, per encabir-les a dintre del Codi civil i no confrontar-les amb, diguem-ne, altres enormes.

I no volem menystenir en cap cas les feines tècniques de totes les persones implicades en aquest redactat, però és cert que no podem deixar d'emetre la nostra opinió i la nostra valoració política sobre l'enfocament del decret sencer. Nosaltres entenem que és un decret llei amb un enfocament molt binari i heteronormal, tot i que amb aquestes dues frases en l'exposició de motius –i la consellera de Justícia ho ha fet en la seva exposició–..., no entenem que això es traspui en el redactat del propi decret. Perquè en l'exposició de motius s'hi afegeix aquesta qüestió de la violència domèstica..., familiar –perdó–, i en aquest subpunt efímer, dintre del subpunt 3 del punt 1, sí que es pretén, sense èxit, entenem, abastar l'estructuralitat i profunditat de la violència patriarcal, incloent-hi de puntetes aquests escenaris diferents a la violència concreta d'home cap a les dones.

Però això no és el més reprobable del decret. No es parla en cap cas, tampoc, de quines aplicacions pràctiques tindrà, per exemple, a l'hora de gestionar aquestes restriccions en els punts de trobada.

Però el més destacable per nosaltres és que és un decret llei amb un enfocament molt punitivista: pretén, a través d'un redactat taxatiu, ser dissuasiu de la violència vicària per amenaça de càstig i sense cap mesura de reparació. Entenem que, segons aquest redactat i enfocament, les persones que maltracten són irrecuperables socialment, és el que traspua d'aquest redactat. On queda, doncs, el «ningú enrere»? On queda aquesta transformació feminista?

La setmana passada ens va deixar la gran Bell Hooks, una teòrica feminista negra que ens va deixar un llegat incalculable d'orientació de polítiques feministes que..., molts partits d'aquesta cambra, moltes persones, inclús el propi Govern es van fer ressò de la seva mort i la va lamentar. Però, sense dubte, el millor homenatge que se li pot fer seria llegir-la, comprendre-la, i, en tot cas, aplicar el seu llegat.

Ella ens deixava reflexions com que «la violència patriarcal es basa en la creença que és admissible que un individu amb més poder controli la resta mitjançant diferents formes de violència coercitiva, i això inclou la violència d'homes a dones, la violència entre persones del mateix sexe i, sobretot, la violència de les persones adultes contra els infants»; «insistir en la violència dels homes contra les dones de tal forma que quedin menysvalorades les altres formes de violència patriarcal no és útil al moviment feminista, perquè oculta la realitat que bona part de la violència patriarcal s'exerceix contra la infància per part d'adults sexistes».

Entenem que qualsevol iniciativa de justícia feminista que no parli de reparació i garantia de no repetició no pot ser mai transformadora; és senzillament una reforma de rols a dintre del mateix sistema jeràrquic de distribució del poder. Per tant, és tant de mínims que..., sí, hi donarem suport, però: volem reformar o volem transformar?

Utilitzeu paraules com «transformació» quan en realitat el que feu és reformar la tergiversació dels conceptes i les teories de resistència dels marges i les classes populars..., explica com podem tenir un govern suposadament independentista que persegueix independentistes als jutjats? Un govern autoproclamat feminista que persegueix feministes als carrers i als espais de resistència autogestionada, un govern pretesament antiracista que racialitza la diversitat ètnicoracial a través de perfilacions policials i negació de la ciutadania, i un govern irònicament ecologista que aposta per macroprojectes que destrueixen el territori.

En definitiva (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –i ja acabo–, les eines mai destruiran la casa de l'amo. I és per això que un govern de la Generalitat mai podrà transformar res amb les mateixes eines de

sempre si no té voluntat política i valentia per transgredir aquest marc de protecció del sistema cap a si mateix. Entenem que fan el que poden, i ho entenem, però això no és transformar, en absolut.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Diputats i diputades... Doncs nosaltres donarem suport a aquest decret, que, a més a més, creiem que és un decret útil i necessari, i que, per tant, hi haurà un abans i un després en la situació dels nens víctimes de violència masclista a Catalunya.

L'Andrea tenia set anys quan el seu pare la va assassinar aprofitant una de les visites no vigilades acordades pel jutge després que la seva mare, l'Àngela, hagués denunciat fins a quaranta-set cops el seu pare per violència masclista. La seva mare va esgotar tots els tràmits judicials possibles a l'Estat espanyol sense aconseguir cap resposta, i va haver de ser un tribunal de Nacions Unides que li donés la raó. I, finalment, el Tribunal Suprem va obligar l'Estat espanyol a indemnitzar-la i a reconèixer la responsabilitat que havia tingut per no vetllar per la vida de la seva filla.

La Ruth en tenia sis, el seu germà José, dos, i el seu pare, el tristament cèlebre José Bretón, també els va assassinar aprofitant una visita. L'Anna, d'un any, l'Olivia, de sis, a Tenerife també van desaparèixer; les va fer desaparèixer, les va assassinar el seu pare quan estava en una visita després de la separació. El missatge que li va enviar a la seva dona va ser: «Et faré mal on més mal et fa», i això va ser a les seves filles. Encara no han trobat el cos de l'Anna.

I aquí a prop, a un hotel del Paral·lel, també un pare va decidir assassinar el seu fill de dos anys en un moment que se l'havia emportat per fer un volt després que fes pocs dies que s'havien separat ell i la seva mare. I li va enviar un missatge dient: «A l'hotel et deixo el que et mereixes.»

I això són només noms, però... Crec que val la pena que els hi posem noms i que els hi posem cares al que són els nens que pateixen la violència masclista i que són assassinats i que els hi fan mal aprofitant les visites, quan hi ha una separació, establertes per un jutge. Són més de gairebé cent nens i nenes que han estat assassinats en els últims deu anys pels seus pares en una manera de fer mal..., amb allò que li deia, amb el «*te daré donde más duele*» a la seva mare.

I sí, també hi ha la petita Yaiza. També hi ha la petita Yaiza, que va ser assassinada per la seva mare per fer mal al seu pare. I també condemnem i també denunciem l'assassinat de la petita Yaiza, però és veritat que només cal veure números per saber que és molt minoritari. I el que tampoc permetrem és que utilitzin el cas de la Yaiza, els negacionistes de la violència masclista, perquè la violència masclista existeix i la violència masclista assassina nens i nenes. Hi han altres nens i nenes que també són assassinats, però això no treu que la violència masclista assassini nens i nenes.

Però és que, a més a més, la violència masclista no són només els assassinats de violència vicària. És a dir, tots els nens i nenes pateixen i són víctimes de la violència masclista quan la seva mare és víctima de la violència masclista. No hi ha manera d'entendre que un maltractador pugui ser un bon pare, i això és una cosa que ens hauríem de tatuar totes. Quan un jutge diu que, havent-hi un cas de violència masclista, es poden continuar les visites perquè s'han de garantir els drets dels nens i de les nenes..., és que no pots garantir els drets dels nens i de les nenes, quan els estàs deixant en mans d'algú que ha maltractat la seva mare psicològicament i físicament. Per tant, no hi ha cap mena d'argument ni d'excusa per mantenir aquestes visites.

Perquè no només estàs posant en risc la seva vida; és que els nens i les nenes pateixen la violència masclista de moltes maneres. Hi han estudis que demostren que té afectació en la seva vida emocional, en la seva vida relacional, en la seva vida física. És a dir, els nens i les nenes pateixen violència masclista quan intenten intervenir perquè el seu pare no faci mal a la seva mare, quan estan en un racó veient com el seu pare fa mal a la seva mare. Quan està embarassada una dona i pateix violència masclista, el fetus està patint violència masclista. Per tant, aquest és el gran principi que hem de tenir tots al cap, i el que estem fent amb aquest decret és defensar els drets dels nens i de les nenes.

De fet, el que li ha passat a la Juana Rivas és violència masclista. Potser si hi haguessis hagut aquest decret en el moment de les sentències que condemnaven el marit de la Juana Rivas per violència masclista, ella estaria amb els seus fills i no estaria a la presó.

O sigui que nosaltres celebrem aquest decret. Celebrem el decret perquè, a més, dona continuïtat a un compromís recollit a la reforma de la llei de violència masclista l'any passat, que és, a més a més, garantir l'atenció psicològica a tots els nens i a totes les nenes sense necessitat del consentiment del progenitor maltractador.

I això és un pas molt important, però també és veritat, consellera, que és un pas molt important que requerirà reforçar molt els serveis d'intervenció especialitzada, perquè ara mateix només hi ha un psicòleg per atendre tots els nens i joves als diferents serveis d'intervenció especialitzada. I amb aquest decret en podran venir molts més, i se'ls hi ha de donar una resposta que garanteixi els seus drets. I també, evidentment, caldrà molta informació i molta formació als serveis jurídics i als jutges, perquè el que no podem permetre'ns és que, havent-hi aquest decret, hi hagin jutges que no l'apliquin.

Per tant, aprovem aquest decret. Nosaltres no creiem que s'hagi de tramitar com a projecte de llei –hi votarem en contra–, però sí que demanem al Govern que, una vegada més, passi de les paraules als fets i es noti l'abans i el després.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies. Bon dia a tots i també bon Nadal, per si a l'acabar me'n descuido. Bé, la consellera Ciuró ha dit, amb raó, que la violència vicària és execrable. Més que execrable, és una monstruositat. És una cosa que, per exemple, en la cultura clàssica trobem elevada al nivell de les tragèdies d'Èdip, en el cas de Medea, que, per cert, era una dona que mata els seus dos fills quan el seu marit l'abandona. És veritat que estadísticament hi ha més homes que dones que incorren en la violència vicària, però no només; això ja és un primer signe d'alerta de que això ens ho hem de mirar amb calma.

Per desgràcia, jo crec que, com més monstruosa és una conducta, més difícil és de preveure i de contenir penalment. Perquè, és clar, jo veig molt bona intenció en aquest decret llei, moltes ganes de reaccionar a una evident alarma social que han provocat aquestes qüestions, però, és clar, no es tracta de quedar bé. No es tracta de dir: «Bé, mira, sí, han fet ràpidament...», perquè a vegades és pitjor el remei que la malaltia. Perquè la gent menteix, perquè els jutges s'equivoquen, perquè a vegades simplement aquests decrets o aquestes coses el que fan és canviar un paradigma. Quan es posa de moda la custòdia compartida, es donen custòdies compartides vingui a tomb o no vingui a tomb; doncs aquí potser podem instaurar un nou paradigma que els jutges apliquin en bloc per no anar contra el *mainstream* i que tampoc ens solucioni res.

Comparteixo la inquietud del portaveu socialista, perquè..., què punyeta són «indicis fonamentats»? Vull dir, clar, el perill de la interpretació és molt gran.

Hi insisteixo, jo hi veig moltes bones intencions, però també molts perills, en aquest decret, perquè, per exemple... És clar, jo diria que en aquests temes tots compartim el diagnòstic, però no sempre estem d'acord en la solució, però a vegades fa por dir-ho. Perquè, és clar, a veure, portat a l'extrem, tenint en compte que la majoria de les persones –que és veritat que són homes– que exerceixen violència vicària solen fer-ho, doncs, perquè s'han empenyat per la separació, per aquesta mateixa regla de tres podríem abolir el divorci. Tenint en compte que moltes vegades les custòdies compartides són les que porten..., també podríem abolir les custòdies compartides. Dir: «No, no, perquè, és clar, això genera conflictivitat entre els cònjuges.» Clar, i no ho farem, tot això, perquè seria, diguem-ne..., ens semblaria desproporcionat.

Llavors, bé, vol dir que jo tinc una solució millor que la que vostè proposa, consellera Ciuró? Ara mateix, doncs miri, sincerament, no. El que tinc són molts dubtes. Crec que n'hem de parlar. Crec que hem de revisar els pros i els contres. Evidentment, creiem que això s'ha de tramitar per projecte de llei, que no podem fer un decret llei i ja està. Entenem la urgència, però no es tracta de transmetre un sentiment d'urgència i ja està; es tracta de transmetre un sentiment d'urgència i de feina ben feta. O sigui, el fet de que estiguem comunicant aquest debat a la ciutadania de Catalunya..., ja està vist, doncs, que no ens ho agafem de broma.

I, sobretot, a veure, el que no pot ser –el que no pot ser– és que es voti «sí» o «no» a les coses en funció del tema. El que no pot ser és que es plantegi: «Oh, és que és un tema sobre violència de gènere. Doncs s'hi ha de votar que sí, així el paper digui» –que no és el cas, consellera– «*tonto el que lo lea*». No, s'ha de poder votar que no o poder-te abstenir, o simplement no votar, quan no veus clara la solució a un problema, per molt greu que et sàpiga.

En fi, resumint, nosaltres compartim la inquietud d'aquesta cambra. Agraïm al Govern que prengui la iniciativa, però creiem que no hi ha dreceres en aquest tema. Ens abstindrem i demanarem que es tramiti, a poc a poc i amb bona lletra, com a projecte de llei per poder-hi fer tots aportacions, i a veure si ens en sortim. Que ja no serà fàcil, per la via del projecte de llei, però per la via del decret llei, evidentment..., és matar mosques a canonades i no arregla el problema.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Sí; gracias, presidenta. Bien, nosotros ya anuncio que nos vamos a abstener en este decreto, porque entendemos que está lleno de lagunas, de inseguridad jurídica, para un tema especialmente grave, trágico, pero que exige hilar fino y profundo rigor.

Por otro lado, la modificación del Código civil a golpe de decreto es una metodología que nos parece errónea, de poca deliberación y de falta de calidad democrática, dicho sea de paso.

Esas son, en esencia, las dos razones por las cuales nos abstendremos.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Pere Albó.

Pere Albó Marlés

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, bon dia a tothom. Bé, efectivament, doncs, per anunciar que, com no podia ser d'una altra manera, recolzarem la proposta que ens fan arribar, i per felicitar-nos d'aquesta proposta. El cert

és que compartim la preocupació que han esmentat tota la resta de grups amb aquesta xacra que és la violència vicària. Som del parer de que la urgència se justifica per si sola, vist el que s'ha tardat en reconèixer que la violència vicària és una manifestació de la violència masclista.

S'ha parlat abans, eh?, que hi han hagut modificacions de la llei de la protecció a la infància, etcètera, però han estat ara, fa molt poc, segurament després de casos que han colpit molt l'opinió pública. Per tant, la urgència ens sembla... Ho ha dit la representant de Ciutadans: hi ha una alarma social evident que demostra, doncs, que s'ha d'actuar amb «premura», i tan sols per això estaria justificada.

Permetin-me també dirigir-me al representant del PSC dient que –bé, i també al representant de Ciutadans–, efectivament, hi deu haver conceptes jurídics indeterminats, no?, però em fa l'efecte que des del legislatiu lo que hem de fer és implantar aquests principis i establir-los, i després, doncs, confiar que els jutges faran la seva feina.

Com molt bé ha dit la consellera, fins aquest moment..., en aquest moment només en un tres per cent dels casos el jutge acorda mesures, quan realment segurament estarien justificades en molts més casos, sempre dins del marge de ponderació que ha de, doncs..., ser la funció del jutge que coneix el cas concret, però que, evidentment, aquest decret dona les eines que des d'aquí hem de donar als actors, eh?, judicials.

En aquest sentit, també lamentar que –en fi, jo crec que ha traspuat també de les seves intervencions, i així ho volem deixar palès des de Junts– es creuen poc el dret civil català. Si hi ha hagut una modificació recentment, si hi està havent-hi modificacions, doncs, potser és que és urgent adaptar-lo. I, per descomptat, qualsevol de les manifestacions que hi ha hagut, de les seves intervencions, ha demostrat que vostès continuen considerant el dret civil català com quelcom subsidiari, com quelcom que «potser farem servir, ja tenim altres mesures». Nosaltres reivindicuem la integritat del dret civil català com a eina que per ella mateixa ha de ser capaç d'estructurar tot el corpus jurídic. I només per això convé modificar el Codi civil en aquest punt. Tot això ha traspuat de totes les intervencions, de moltes intervencions que s'han fet, i nosaltres ho volem reivindicar.

Volem també assenyalar una cosa, i és que, com s'ha dit, crec que tots devem estar d'acord en els casos que han sigut mediàtics, etcètera. S'ha apuntat, però nosaltres, en aquest minut que em queda, volem esmentar aquest fet. La violència vicària, diguéssim, té graus d'intensitat, com totes les violències, eh?, i hem d'estar molt atents al dany que es produeix als menors, que és colossal, quan són espectadors passius, quan agafen pantes... Tot això, doncs, els afecta, per descomptat, la seva educació, l'educació de la seva empatia, de poder-se posar al lloc dels altres.

Aquests són uns elements, unes eines de gestió emocional que potser mai tindran, el dany que se'ls hi fa és colossal. I només per això qualsevol iniciativa que prenguem serà poca. Saber quan vols dir «sí» i quan vols dir «no», l'assertivitat... Tots els estudis dels especialistes psicòlegs que tracten..., terapeutes familiars que tracten aquests casos, doncs, ens expliquen l'enorme ferida emocional que es produeix als menors.

Per tant, qualsevol mesura que es prengui en aquest sentit, doncs, ens sembla que és benvinguda. Per tant, té tot el nostre suport.

I moltes gràcies, senyora consellera.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Jenn Díaz.

Jenn Díaz Ruiz

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Bé, com ja s'ha dit, aquest decret llei no és que no generi bona salut democràtica, sinó que és un mandat de la reforma de la llei contra la violència masclista de la passada legislatura. I, per tant, ja hi havia un consens parlamentari que ens permet fer aquesta proposta –tenim, doncs, aquesta majoria–, que ja va ser debatuda. De fet, el debat que vam tenir la passada legislatura era com podíem resoldre un conflicte de drets fonamentals: per una banda, el dret a la pàtria potestat, i, per una altra, el dret del bé superior de l'infant.

Estem acostumades a que en aquesta societat, quan hi ha una confrontació de drets, sempre acaba guanyant el dret patriarcal, per entendre'ns: davant del dret a l'objecció de consciència versus el dret fonamental al dret a l'avortament, sempre acabem prioritzant, no?, el dret a l'objecció de consciència, el dret a manifestar-nos pressionant les dones que volen anar a una clínica a avortar. I, en aquest cas, en nom de la presumpció d'innocència, en nom de la pàtria potestat, quantes vides han quedat estroncades, per no dir quants nens, quantes nenes i quantes dones han mort en nom d'aquesta presumpció d'innocència?

La companya dels comuns, la Susanna Segovia, ho deia ara: és que no estem parlant d'una cosa etèria; hi ha noms, hi ha vides al darrere. No estem parlant d'un supòsit, sinó que estem parlant d'una realitat que ja existeix i que fins ara no estava resolta, en nom d'aquesta presumpció d'innocència.

També s'ha dit: un maltractador no pot ser mai un bon pare. Crec que aquest és el titular d'aquest decret. Nosaltres el que intentem garantir és posar prevenció a aquesta situació, perquè els fills i les filles de víctimes de violència masclista reben una violència indirecta, que és la violència que reben les seves mares, i una violència directa, que és aquella violència que reben per part del seu progenitor violent.

I fins ara el que teníem era un sistema judicial que tenia una tendència a prioritzar les relacions entre el pare violent i les criatures. I aquesta priorització plantejava, no? –i, de fet, en el debat també sembla que es planteja–, que o bé estem a favor del dret a la innocència o bé estem a favor del bé superior de l'infant. Jo crec que aquesta dicotomia no existeix, i que aquí del que estem parlant és de prevenir, i de que quan hi ha indicis fonamentats... I jo crec que, parlant de moltes de les denúncies, que finalment el que fem és generar violència institucional i no actuar amb la diligència deguda..., el que fem en nom de la presumpció d'innocència és desprotegir. I aquest decret el que pretén és salvar vides, una cosa tan senzilla com aquesta. Sembla mentida que avui amb un vot puguem prevenir aquesta situació, puguem salvar vides, però..., aquesta és la voluntat.

Perquè, de fet, jo crec que hi ha una cosa que és molt important: que, fins ara, com que la violència masclista era una qüestió de l'esfera privada, era una qüestió silenciada –que la roba bruta es renta a casa–, el marc que ens plantejaven és que un maltractador pot ser un bon pare, pot ser un bon company de feina, pot ser un bon fill, un bon amic. El que estem dient és que un maltractador, en la resta de la seva vida, en la resta de les seves accions quotidianes, pot estar validat socialment, perquè, de fet, la violència que exerceixen aquests maltractadors, com que només és en aquella dona..., en la resta són validats socialment. Això és el que nosaltres volem acabar amb aquest decret. Amb aquest decret el que estem dient és que un maltractador no pot ser mai un bon pare.

Aquestes mesures preventives el que plantegen és que això no pot tornar a passar. Hem de poder-ho prevenir. Perquè fins ara, com deia, es prioritzaven les relacions, i, en nom d'aquestes relacions, en nom de la pàtria potestat... Aquí s'ha parlat fins i tot de mentir o de denúncies falses. Quantes vegades en nom de la presumpció d'innocència hi ha hagut vides destrossades? Per tant, el que dèiem fins ara és que poden agredir una dona, però poden ser perfectament validats socialment en la resta de la seva vida.

I, per tant, com que en aquesta reforma de la llei vam assolir el compromís de tirar endavant aquesta reforma, de tirar endavant aquesta reforma del Codi civil, vam parlar també de violència institucional, vam parlar també de diligència deguda..., i, per tant, el que fem amb aquest decret, com deia, és salvar vides, és prevenir, i és el que hem demanat sempre des de fora de les institucions i des de dintre de les institucions: no arribar mai massa tard, que és el que ens passa sovint, que, en nom de la presumpció d'innocència, en nom d'aquesta violència institucional, per no actuar amb la màxima celeritat, ens queden dones i infants pel camí. I això és el que fem amb aquest decret llei: prevenir, prevenir i prevenir.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat, doncs, el debat, procedirem ara a la votació. Recordin que han de seure a l'escó que tenen assignat perquè el sistema de votació sigui efectiu. D'acord amb l'article 158.3 del Reglament, s'entendrà que els vots afirmatius són favorables a la validació d'aquest decret llei i els vots negatius són favorables a la seva derogació.

Passem, doncs, a votar la validació del Decret llei 26/2021.

Comença la votació.

El decret llei ha obtingut 114 vots a favor, 11 vots en contra, 7 abstencions i una persona que no ha votat.

Vist, doncs, el resultat de la votació, el Decret llei 26/2021 ha estat validat.

D'acord amb l'article 158.4 del Reglament, un cop validat el decret llei, pregunto a la cambra si hi ha algun grup parlamentari que vulgui tramitar aquest decret llei com a projecte de llei. *(Pausa.)* Sí. Per tant, ateses les peticions formulades per diversos grups, sotmetem a votació si s'ha de tramitar com a projecte de llei.

Comencem la votació.

Vist el resultat de la votació, i d'acord amb l'article 158.4 del Reglament, el decret llei, que ha obtingut 61 vots a favor perquè sigui tramitat com a projecte de llei, 73 vots en contra i cap abstenció, no es tramitarà com a projecte de llei.

Passem ara a fer una pausa que és preceptiva, abans que puguem començar el debat de pressupostos, perquè no podem fer-ho fins abans de dos quarts d'onze del matí. Fem una pausa, doncs, fins a dos quarts. Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart d'onze del matí i onze minuts i es reprèn a dos quarts d'onze i vuit minuts.

La presidenta

Molt bé.

Projecte de llei de pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2022

200-00003/13

Doncs passem al tercer punt de l'ordre del dia, el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el projecte de llei de pressupostos de la Generalitat per a l'any 2022.

Com bé saben, i d'acord amb l'article 134.4 del Reglament, el debat s'inicia amb el torn d'intervencions dels grups parlamentaris per fixar la seva posició sobre el conjunt dels treballs fets per la comissió i sobre les esmenes reservades. Aquestes intervencions seran de major a menor, acabant pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, per un màxim de vint minuts per cada grup. La votació del dictamen sobre el projecte de llei de pressupostos es farà en acabar el debat.

Per tant, en primer lloc, té la paraula la diputada del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputats i diputades, conseller d'Economia, president i consellera. Avui, previsiblement, s'aprovaran... Ui, perdó. Presidenta, el temps. Si em vol donar només dos minuts, en tindrè prou. *(Veus de fons.)* Gràcies, sí, molt amable. Bé, deia que avui previsiblement s'aprovaran els pressupostos per a l'any 2022, i, per tant, entraran en vigor l'1 de gener. És una bona notícia. Feia deu anys, des del Govern Montilla, que això no passava, i, per tant, ens n'hem de felicitar.

Ara bé, el que a nosaltres ens sembla que no és de rebut és que els pressupostos de la Generalitat, que és la llei més important que aprova el Parlament, que els primers pressupostos del president, del Govern Aragonès, s'hagin tramitat per urgència i d'aquesta manera tan ràpida, no?, tan poc pausada, que, evidentment, no ens ha permès fer un tràmit una mica tranquil, probablement perquè vostès no van fer la feina a temps amb els seus ja no socis d'investidura, i ara ens trobem aquí.

I permetin-me que en aquest punt agraeixi molt especialment la feina del meu grup parlamentari, dels diputats i les diputades, però també de tot l'equip tècnic, representat en la Nelly, la Maria i la Martina, que han fet una feina fantàstica en només cinc setmanes. I crec que hauríem d'intentar que les properes tramitacions no siguin així, perquè la feina legislativa no la fem prou bé.

Potser, conseller Giró, si hagués vostè començat a treballar una mica abans, hauria pogut portar els pressupostos a l'octubre i haver tingut un altre tipus de tramitació. De fet, ja no van fer un pressupost l'any 2021, malgrat que l'aleshores candidat d'Esquerra Republicana i avui president de la Generalitat s'hi va comprometre. I, per tant, semblava que podia haver tingut més temps, no fent els del 2021, doncs, haver preparat millor els del 2022, però no ha estat així.

Tanmateix, com ja els hi vaig dir en el debat a la totalitat, el Reglament del Parlament no ens permet fer gaires propostes en positiu. És a dir, el Reglament, modificat aleshores per Junts pel Sí i per la CUP, ens condiciona molt, ens limita molt, als grups parlamentaris, per fer esmenes, perquè no podem moure partides entre departaments, i això no et permet ni reprioritzar ni et permet posar l'èmfasi en allò que per tu és prioritari, no? Crec que caldria el compromís –ja ho vaig dir– de tots els grups parlamentaris de modificar el Reglament, d'analitzar, d'estudiar noves fórmules que ens permetin donar més decisió al Parlament, tornar la veu al Parlament. És el Parlament, qui legisla, i, per tant, hauríem de ser capaços de tenir un reglament que ens permetés que el Parlament faci la seva feina.

Malgrat aquestes limitacions, doncs, el meu grup parlamentari, Socialistes i Units per Avançar, ha presentat 327 esmenes, que representen 587 milions d'euros. No és molt, és un 1,8 per cent de la despesa no financera –una part petita, és veritat–, però no podem fer una altra cosa. Estem molt molt molt limitats.

Ara bé, són 327 esmenes que posen l'accent en la recuperació econòmica i social. No sé si les ha vist, conseller, no sé si les hi han explicat, no sé si li han fet un resum d'aquestes esmenes, però nosaltres creïem que algunes es podrien haver considerat, perquè s'han fet amb tota la bona voluntat, i, a més a més, reduint despesa per nosaltres supèrflua, despesa que no és prioritària, per dedicar-la a altres elements que sí que ho són, com la sanitat o l'educació. I, per tant, ens sembla que vostès podrien haver considerat les nostres esmenes, no?

Realment ens sorprèn que ni tan sols vostès ens han trucat, no? Ni una conversa, sobre les nostres propostes. La veritat és que m'ha sorprès, conseller. Sap vostè que jo li tinc afecte i respecte, però crec que... No rebre una trucada, doncs, ens ha sabut greu, però sobretot el que ens sembla és que és un error, eh? No trucar al primer grup de la cambra per comentar les esmenes que s'han presentat per part del meu grup crec que, bé, és no tenir les formes adequades, i crec que, en aquest sentit, ha estat un er-

ror. I, a més a més, vostè sap que la vida parlamentària pot ser molt llarga, i, per tant, mai se sap.

En fi, el pressupost que ens presenten després d'aquest ràpid tràmit parlamentari que ha durat tan sols cinc setmanes, doncs, ha patit escassíssimes modificacions, molt poques. Ens trobem el mateix pressupost, un pressupost que no ens agrada, que no ens satisfà, però sobretot el que més ens preocupa és que és un pressupost que no respon al que necessita Catalunya, no?, a les necessitats, als reptes, als problemes que en aquests moments té Catalunya.

I, sobretot, no és el pressupost que necessitem perquè estem immersos en una crisi ja fa més de vint mesos. Justament avui som al cinquanta per cent de l'aforament, en aquest Parlament, la pandèmia s'ha agreujat, i necessitem més que mai un reforç de la nostra sanitat pública, però també de la nostra educació, i també injectar recursos per reactivar la nostra economia. I no ho hem vist, en aquests pressupostos, ni en l'àmbit de la indústria ni en l'àmbit de la innovació. I, per tant, no creiem que puguem fer front com es mereix el país a aquests reptes que tenim per sortir d'aquesta pandèmia.

Conseller Giró, és el seu primer pressupost, i també li haig de dir que n'esperàvem més; o, més que esperar, en desitjàvem més, no? Per què ho dic, això? Perquè ens semblava que, al ser el seu primer pressupost i haver canviat també fins i tot el color polític de qui ara gestiona les finances públiques, ens pensàvem o creiem que vostè podria haver trencat amb la inèrcia dels darrers anys, no?, una inèrcia que ha fet que vostès vagin incorporant despesa al pressupost sense revisar l'existent.

I, per tant, es fa difícil que vostès, doncs, hagin pogut fer una anàlisi una mica exhaustiva, o no han fet una anàlisi exhaustiva sobre aquesta despesa, no supèrflua, però sí que a vegades ha perdut sentit; programes que fa vint anys que fem que probablement avui ja no compleixen l'objectiu per al que es van crear. Ens semblava que era una feina que valia la pena fer. És veritat, no es pot fer tot el pressupost en dos dies –d'això nosaltres en som conscients–, però sí que es podien haver agafat potser alguns àmbits i haver fet una anàlisi exhaustiva per eliminar despesa i dedicar-la a aspectes que són importants.

Miri, nosaltres hem fet un exercici molt modest, ja l'hi dic, perquè no tenim les eines d'un govern ni les eines en aquests moments, doncs, pressupostàries, però hem fet una anàlisi amb les eines que tenim, i creiem que podríem haver fet una revisió de la despesa que podria haver alliberat a l'entorn dels 1.500 milions d'euros, no? Vostè em preguntarà en què. Bé, miri, jo n'hi poso quatre exemples, i, a partir d'aquí, segur que vostè té més capacitat, no? Mil cinc-cents no és gaire, és un cinc per cent de la despesa no financera. Crèiem que era un exercici que es podia fer.

Miri, reduint duplicitats, no? Per posar-ne un exemple, amb la nova estructura del Govern han creat vostès dues direccions generals d'innovació en dos departaments diferents, Empresa i Treball i Universitats i Recerca. Bé, creiem que no servirà ni perquè fem polítiques d'innovació, però el que està clar és que duplicar no ens sembla una bona manera, diguéssim, de reduir i d'estalviar despesa.

Per exemple, un tema que nosaltres també hem tret reiteradament: les oficines a l'exterior. El Departament d'Exteriors té oficines a l'exterior; nosaltres hi estem d'acord, però Acció té quaranta oficines també a l'exterior. Hi ha territoris on hi ha dues oficines a la mateixa ciutat. Potser podríem pensar que es fes una oficina única, en aquelles ciutats. Jo vull posar l'exemple de Mèxic, que m'hi vaig fixar. Hi ha l'oficina d'Acció i l'oficina de l'acció exterior; estan en edificis diferents amb personal diferent. Home, fem una anàlisi de totes aquestes delegacions que tenim, que són més de quaranta, i vegem si es pot aquí racionalitzar la despesa. Són exercicis que es poden fer.

També revisant i eliminant estructures excessives, no? Diu el pressupost del 2022 que tenen vostès 365 entitats autònomes. Home, són moltes: cent vint més que Andalusia i 220 més que Madrid. Algunes tenen un pressupost d'1 milió d'euros, per

exemple. Ja es veu que són estructures..., que potser no cal una estructura única, per a un pressupost tan petit. Per tant, aquí també hi hauria una possibilitat d'estalvi.

I ara vaig a un tema que també l'hem repetit moltes vegades, el meu grup parlamentari, que és el CTTI. El CTTI és el centre de telecomunicacions –important, només faltaria–, és qui proveeix els serveis informàtics de la Generalitat. Però, miri, sap què passa? Que l'any 2012 el president Mas, en aquell moment, va dir que s'havia de canviar el model, que s'havia de reduir el personal per fer externalitzacions de contractacions. I, per tant, reduïm el personal i augmentem els recursos, no?, o els serveis que ens proveeixen terceres empreses. Bé, això havia de comportar, doncs, evidentment, una reducció clara del personal i un augment, però reduït, diguem-ne, del pressupost.

És increïble, lo que ha fet el CTTI. Jo no dic que s'hagi fet bé o malament, el que vull dir és que s'hauria de revisar. Miri, el 2010 el pressupost del CTTI era de 285 milions d'euros; avui és de 708 –708–, tres vegades més. Però és que el personal, que havia de baixar perquè augmentaven les contractacions, era de 353. Va baixar a 249 i ara estem a 459; 708 milions d'euros, 459. Són importants, evidentment, els serveis digitals? Importantíssims, en aquests moments; molt. Ara bé, ens haurien d'explicar el model que s'està desenvolupant allà.

Entre altres coses, perquè hem tingut molts problemes tecnològics darrerament a la Generalitat, no pels *hackers*, que això pot passar n'hi dediquis molt o poc. Miri, ara fa poc l'Icaen va treure unes ajudes per a l'autoconsum. Escolti'm, el dia 15 entres per demanar això...; el 15 no funcionava, el 16 no funcionava, el 17 tampoc, el 18, el 19... El 21 han dit que obren alguns paquets per presentar subvencions; els altres, a partir del 10 de gener. Home, amb 708 milions d'euros, a mi em costa entendre que no siguem capaços de posar en marxa l'obertura de la petició de subvencions, per exemple, per a l'autoconsum energètic. Em sorprèn molt. Per no dir ja el drama que vam tenir amb els autònoms, etcètera. És a dir, podríem entrar a revisar el CTTI, i potser aquí hi hauria una possibilitat d'estalvi.

I, després, despesa que creiem no necessària en aquests moments: les jornades, els viatges, les reunions..., tot això, que és una xifra molt important, si anem departament a departament. I aquí hi hauria una possibilitat d'estalvi.

Per tant, creiem que 1.500 milions d'euros no era difícil treure'ls, i ens hagués ajudat a enfortir la sanitat o a enfortir l'educació o les polítiques industrials.

Però deixi'm anar als ingressos, no? Miri, en els ingressos li dic el mateix. És veritat que vostè va dir que no augmentaria la pressió fiscal. Tot i així, li haig de dir que la llei de mesures fiscals i financeres incorpora dues memòries per a dos nous impostos propis. Som la comunitat que més impostos propis té. Jo no dic que no n'haguem de fer, i els analitzarem bé, i esperem que escoltin vostès el sector. Ara bé, no caldria una anàlisi més global sobre la fiscalitat a Catalunya?, perquè seria més justa i progressiva, en el nostre criteri, una anàlisi més global. I no ho diem nosaltres, ho diu la Plataforma per una Fiscalitat Justa. És a dir, caldria, abans d'anar incorporant impostos propis, fer una anàlisi una mica més global.

Però, miri, seguint amb els ingressos –ho han dit moltes vegades, s'ha aprovat moltes vegades en aquest Parlament–: els beneficis fiscals a Catalunya, segons el pressupost de l'any 2022, augmenten 12.571 milions d'euros; és a dir, 12.000 milions d'euros que deixem d'ingressar perquè fem beneficis fiscals. Alguns segur que estan bé i nosaltres els hem recolzat, però hi han molts beneficis fiscals regressius; no sabem quants són, perquè hem demanat moltes vegades aquest estudi al Govern de la Generalitat i no es fa. Però, home, no ho sé, només que fos un u per cent, ja tindríem aquí alliberats també uns recursos.

Però és que sorprèn, perquè del 2020 al 2021 ha augmentat més de 1.000 milions el que deixem d'ingressar per beneficis fiscals. Només demano..., només demanem, des del meu grup, que puguem revisar això, i que, si n'hi han de regressius –és igual, 100 milions d'euros, 200, 300, 500–, que s'eliminïn i que els dediquem a salut o que

els dediquem a polítiques educatives contra la segregació, a favor de l'escola inclusiva. És que 100 milions d'euros és poc? Bé, doncs escolti'm, en polítiques industrials seria moltíssim, perquè només n'hi dediquem cinquanta. I, per tant, aquesta feina, aquest treball s'ha de fer.

Igual com la lluita contra el frau fiscal. Segons Gestha, a Catalunya tenim a l'entorn dels 16.000 milions d'euros en frau fiscal –és una xifra que li agrada molt al senyor Canadell–, 16.000 milions d'euros en frau fiscal. Si col·laboréssim més amb l'Agència Tributària espanyola, potser seríem capaços de lluitar una mica millor, tenir més ingressos, i, per tant, poder abocar-los en aquestes polítiques que nosaltres els hi dèiem. Sincerament, hi ha feina a fer, no s'ha fet, i creiem que aquí sí que hi ha un marge, conseller, per obtenir més ingressos, i, per tant, poder-los dedicar a aquelles polítiques per nosaltres prioritàries.

I, seguint amb els ingressos, el que no podem permetre és que no es participi allà on se'ns demana. I això té a veure amb el sistema de finançament autonòmic, que s'ha de revisar, que s'ha d'actualitzar. I, per tant, aquí ens sembla imprescindible que el Govern de la Generalitat hi participi. És veritat que vostè en una entrevista d'ara fa pocs dies ho deia, no?; deia: «Bé, aspiro a la sobirania», no?, però, mentre no arriba, doncs, té un país per governar. I, per tant, molt ben dit, en aquella entrevista, que vostè hi participaria, perquè allà on puguem obtenir més ingressos per a Catalunya hi hem d'estar. Això és el que el que crec que denota una certa responsabilitat, i ens van agradar molt, aquelles declaracions seves, conseller Giró.

En definitiva, en general el pressupost té unes apostes molt tímides. Són uns pressupostos molt continuistes, en general, en totes i cada una de les seves polítiques. I, per tant, nosaltres, en aquest sentit, doncs, no els podem recolzar. Seguim en la nostra posició, molt crítica. La veritat és que, conseller, creiem que no hi ha res que li pugui permetre dir a vostè que és un pressupost que marca l'inici d'una nova etapa ni que són els pressupostos més expansius de la història, perquè són molt continuistes; diria, fins i tot, que al més vell estil convergent. Però, en fi, ha perdut una oportunitat i vostè sabrà si la pot recuperar.

Miri, i la tramitació d'aquests pressupostos ha posat també en rellevància, ha posat també sobre la taula un abans i un després a nivell polític. I em deixaran que els hi digui tres coses. S'ha trencat la majoria d'investidura. No és «baladí», això, perquè va ser una aposta en primera persona del president de la Generalitat acordar amb la CUP aquesta investidura, i, per tant..., la seva investidura i després un govern, no? I han hagut de passar molts pocs mesos –set, només– perquè això es trenqui. Home, ja ens podríem imaginar que passaria això, perquè, en fi, tots hem vist la CUP, les seves actuacions en els darrers anys, amb tots els respectes per la CUP, que acostuma a ser molt coherent amb els seus posicionaments, però realment en set mesos..., no ens pensàvem que això anés tan ràpid, no? De fet, la CUP havia donat dos anys d'una certa tranquil·litat, d'un cert marge, fins a una moció de confiança, però bé, finalment això no ha estat així.

Escoltin, nosaltres ja els hi hem dit. Això genera inestabilitat i genera incerteses, i Catalunya no es pot permetre això. Ja ho hem dit sempre, nosaltres, que la CUP era un partit desestabilitzador. Però mira, que ho diguem nosaltres tampoc és cap novetat; el que sorprèn és que ho digui la pròpia CUP, que aquest cap de setmana passat va aprovar una ponència que marca el rumb del proper any, i deien ells que el que volien era desestabilitzar el Govern de la Generalitat, un posicionament que clarament aprofundeix en aquest trencament amb l'executiu, amb aquest Govern.

Per tant, miri, a nosaltres això, hi insisteixo, no ens sorprèn. Coneixem la CUP, i ho saben vostès també perquè, en fi, s'han aliat amb ells moltes vegades. A mi el que em sorprèn, president Aragonès, és que vostè els hi segueixi fent confiança. I sobretot que els hi segueixi fent confiança en un àmbit que a nosaltres ens preocupa, i molt, que és els Mossos. Els Mossos d'Esquadra..., sé que avui no és el dia, però n'estem molt preocupats, i espero que puguem afrontar aquest debat en un altre moment.

Però quin escenari ens deixa, això? És a dir, hem trencat la majoria d'investidura, i quin escenari ens deixa, més enllà de la inestabilitat? Li vaig preguntar el 22 de novembre, president: en quin moment estem, quin full de ruta vostè planteja per al país, a partir d'ara amb qui planteja aprovar les lleis més importants, el rumb de Catalunya, i no ens va saber respondre. La veritat és que ens agradaria que vostè pogués contestar-nos aquestes preguntes.

En segon lloc, tenim un govern fràgil. Creiem que ho hem vist en aquests primers mesos de govern; no cal dir ni anys, en aquests primers mesos, no? Discrepàncies en molts temes, la llista ja comença a ser molt llarga. I, a més a més, escoltant alguns diputats de Junts i d'Esquerra..., en fi, em sento molt benèvola perquè, en fi, crec que soc molt educada i molt respectuosa amb el Govern només escoltant altres diputats. Però bé, en fi, vostès ja saben amb qui governen i qui els hi dona suport.

I, en tercer lloc, també ens sorprèn molt que no han tingut en compte el primer grup de la cambra. Realment sorprèn molt que vostès no hagin volgut dialogar, debatre, acordar amb nosaltres. Ens hi vam oferir des del mes de juny. Ens semblava que tocava fer uns pressupostos de país, i no de bloc. No ens sembla que sigui cap error, parlar amb nosaltres –al contrari–, i ens sembla, a més a més, que vostè, president, que sempre va al capdavant del diàleg..., doncs, no haver-ho fet amb el primer grup de la cambra ens sembla un error, sobretot perquè vostè per a segons quines altres coses sí que hi dialoga, amb nosaltres, no?, i crec que això és lo que és més incomprendible per als ciutadans. Però bé, vostès sabran, que són, evidentment, els qui marquen des de la Generalitat el rumb del país.

Per anar acabant, la nostra conclusió, el nostre balanç és negatiu, d'aquest pressupost, en el fons i en les formes. Ja els hi hem anat esgrimint. I, a més a més, també els hi vam dir d'una manera molt clara en el debat a la totalitat. El meu grup està per construir una alternativa que ens permeti, doncs, abordar un nou horitzó a Catalunya, de prosperitat i d'estabilitat, i en això estem i en això treballarem.

Ara, avui és veritat que, segurament, en la votació s'aprovaran uns pressupostos i podrà dir el conseller Giró i podrà dir el president Aragonès que tindrem uns pressupostos, però els hi hem de dir que mantenen vostès una majoria d'investidura trencada, que genera incertesa i inestabilitat al país. Tindrem uns pressupostos, però patim un govern cada dia més fràgil. Tindrem uns pressupostos, però patim un govern que utilitza el diàleg a vegades de manera interessada. Tindrem uns pressupostos, però no reflectiran la veu del Parlament. Tindrem uns pressupostos, però no seran els que necessita Catalunya.

Com que sé que els hi puc demanar poques coses, a aquestes alçades de la tramitació, els en demanaré només dues, que costen molt poc. La primera: conseller, i li demano a vostè perquè crec que pot fer un paper aquí..., que és comprometre's a canviar el Reglament del Parlament per tornar la veu al Parlament, per trobar quines són les maneres de que els grups parlamentaris puguin realment fer aportacions que mostrin un canvi en alguns elements, reprioritzar la despesa. És que, si no, és molt difícil que nosaltres amb això puguem marcar les nostres prioritats.

Crec que la funció principal del Parlament és legislar, ho diem constantment. Abans ho ha dit el diputat Rubén Viñuales, a l'anterior intervenció: la funció principal del Parlament és legislar, i, si se l'encotilla tant, això es fa molt difícil. Per tant, li demano, conseller, que vagi al capdavant d'això, d'aquesta modificació del Reglament.

I, en segon lloc, president Aragonès, ens agradaria que ens expliqués on porta el país. Això costa molt poc, ni un euro, però ens agradaria que ens ho expliqués. Ha perdut la majoria d'investidura, té un govern fràgil, aquest pressupost del 2022 no marca cap rumb, no sabem on ens porta el país. I creiem que aquestes preguntes mereixen tenir resposta per part dels ciutadans, sobretot després d'aquests trencaments i d'aquesta fragilitat.

No necessitem més inestabilitat, necessitem certeses. I crec que faria bé si vostè avui, o en els propers dies, li expliqués al país on el vol portar i com ens en sortirem,

d'aquesta crisi tan dura que estem patint, aquesta crisi que ens ha portat la covid-19, per tenir un país més pròsper i més estable.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula el diputat Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, señora presidenta. Diputados, *consellers, president...* La aprobación de estas cuentas ha sido un sonrojante vodevil. En el sainete han aparecido cómicos hilarantes, mucha música celestial, grandes espectáculos de magia, destacados acróbatas, excelentes malabaristas, romanticismo a raudales y mucha pantomima.

Junts y Esquerra, después de despellejarse públicamente, llegaron a un preacuerdo con la CUP. Cuando parecía que todo estaba a punto de ser bendecido, la extrema izquierda antisistema voló todo por los aires, puso nitroglicerina en el eslogan del cincuenta y dos por ciento y puso la legislatura patas arriba. El *conseller* Giró, cual bombero torero, cogió las riendas de la negociación, negó por tres veces a la CUP, les prometió amor eterno a los comunistas de Podemos y medio arregló el entuerto. Y todo eso mientras Junts bramaba por las esquinas, Ernest Maragall confirmaba su nuevo idilio con la gran estadista Colau y el pobre Salvador Illa, por enésima vez, pedía velo en un entierro en que no querían ni verlo.

Ahora que Aragonès ha cerrado un extraño e interesado matrimonio de conveniencia con la tantas veces rechazada señora Albiach, parece que le han dado una patada adelante la legislatura. De momento vemos que el dinero hace milagros, también entre los comunistas. A ver lo que dura...

Señor Giró, le reconozco sus habilidades como contorsionista, malabarista y acróbata en este vodevil, pero no como responsable de las finanzas de Cataluña. Estos no son los presupuestos que necesita Cataluña. Son, como decía antes, unos presupuestos Frankenstein, hechos a retales, aprobados para satisfacer a la extrema izquierda, tan amiga de las políticas del decrecimiento; unos presupuestos más pensados en claudicar ante las exigencias de unos socios parlamentarios desleales, irresponsables, hiperventilados y oportunistas que para abordar los verdaderos retos y necesidades de los catalanes y de nuestras empresas.

En el sainete tampoco ha faltado ilusionismo, y ese ilusionismo se ve claramente en las previsiones de crecimiento e inflación fijadas en el documento. Dice el *conseller*, en el texto del documento, que la economía catalana va a crecer al 6,4 el año que viene. Permítame la expresión, señor *conseller*, tiene usted más moral que el Alcoyano.

Todos los organismos económicos y los principales *think tanks* están revisando notablemente a la baja las perspectivas de crecimiento. Todos, no hay ninguno que no lo haga. Destaca la previsión del BCE de esta semana, al 4,2 para la zona euro. Conclusión: vamos a aprobar..., van a aprobar, con su voto, unos presupuestos en los que no se van a cumplir las previsiones de crecimiento, los gastos se van a disparar, el déficit de la deuda también va a aumentar por encima de lo que marcan ustedes en este documento. En otras palabras, se van a activar los desestabilizadores automáticos, y nada de lo que han puesto ustedes en este presupuesto se va a cumplir.

Mucho tiene que cambiar la cosa para que ustedes me puedan echar en cara estas palabras el año que viene. La economía necesita realismo, y estos presupuestos carecen del mismo.

También dicen en el presupuesto que ustedes estiman que la inflación se va a mover en torno al dos por ciento. Ojalá, pero pinta que no. El BCE también esta semana ha realizado las perspectivas de crecimiento al alza, ¿no?, las perspectivas de infla-

ción al 3,2 –al 3,2. Hoy Cataluña sufre –y digo «sufrir» porque ese es el verbo, creo, más adecuado– un incremento de precios que está en el 5,3, y cada vez más analistas nos dicen, hombre, que igual no va a ser tan coyuntural, esta bestial inflación.

Por lo tanto, si tras lo comentado, que yo creo que es empíricamente demostrable, ustedes aún creen que estos presupuestos no son papel mojado, pues, francamente, háganselo mirar. Con las perspectivas y las previsiones que ustedes sustentan y plasman en estos presupuestos, es evidente que estas cuentas son *fake*, son falsas. Y muchas de las partidas que ustedes plantean son falsas, porque parten de premisas que son manifiestamente falsas.

Además, el señor Giró es que nos ha engañado sin despeinarse. Dijo que no subiría los impuestos y al final sí que lo hizo, al final sí que lo ha hecho. Tres nuevos: el de emisiones de CO₂, el de los barcos y el de los bollycaos –este de los alimentos ultraprocesados–; ha incrementado uno, el de viviendas vacías, y ha aprobado una minirrebajita del IRPF de la señorita Pepis, con un impacto de 25 millones de euros tan solo, es decir, nada, un pellizco de monja, francamente. Entonces... Y eso, en un contexto en el que, en fin, ya sufrimos..., somos la comunidad autónoma con más impuestos propios de todo el conjunto de España y... Pero bueno, en fin, ustedes, pues, como ya nos dijo el otro día en la sesión de control..., usted a eso de la competitividad fiscal no le da mucha importancia.

Yo solo quiero recordarle, aprovechando este debate, que se equivoca; que la presión fiscal normativa que ustedes plasman a ciudadanos y a empresas, a muchos sectores estratégicos de la región, frena la inversión, el ahorro, la creación de empleo y el dinamismo de la economía. En definitiva, contribuye a deslocalizar empresas y empobrece a la gente.

Su voracidad fiscal y sus ataques constantes a través de estos dieciocho impuestos propios que tendremos nos empujan cada día un poquito más hacia la decadencia y la irrelevancia política y económica en la que se mueve Cataluña. Échele un vistazo a Laffer, señor Giró, no pasa nada. Mire qué hacen otras regiones de España; escuche a los expertos, que piden –con razón– dejar de crear nuevos impuestos; reduzcan intervencionismo y dejen de dinamitar *de facto* la colaboración público-privada.

Ya sé que usted me dirá que todos estos impuestos son para pagar servicios fundamentales y tal, pero usted y yo sabemos que esto es solo una verdad a medias; por tanto, una falsedad como un piano de grande. Usted y yo sabemos que, por ejemplo, se destinan más de 1.000 millones... –perdón–, casi 1.000 millones a gastos financieros como consecuencia de soportar la mayor deuda pública absoluta en términos regionales. También que se destinan más de 1.000 millones de euros para duplicidades, chiringuitos y estructuras de *estat* perfectamente prescindibles en un contexto de ruina económica y en un contexto de grandes carencias sociales.

También son prescindibles los 92 millones de euros para subvencionar chiringuitos para la confrontación entre hombres y mujeres; los 465 millones para evitar que el mundo se acabe pasado mañana, según su apocalíptica e histórica visión del cambio climático; 600 millones más para mantener unos consejos comarcales que no sirven para casi nada; 40 millones de euros anuales para propaganda política; 42 millones para más de quinientos altos cargos puestos a dedo; o los 28 millones de euros para seguir internacionalizando el lamentable *procés*; o 47 millones para normalizarnos lingüísticamente a aquellos anormales que hablamos español.

Eso, entre otros tantos despilfarros. Había mucho margen para reducir los gastos prescindibles, los gastos no fundamentales, pero para ustedes es más importante mantener su relato independentista que atender las necesidades reales de los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*)

Hay otras partidas que no aprobamos, que no apoyamos. En fin, algunas ni siquiera las entendemos. Vemos fatal que se hayan inventado 500 millones de euros en el presupuesto sobre unos fondos covid que todavía no están ni comprometidos ni siquiera anunciados por parte del Gobierno de España. Han puesto 500, pero po-

drían haber puesto 3.700, pero no están comprometidos. Tampoco vemos razonable que destinen quinientos mil euros a crear una agencia pública de energía que usted y yo sabemos que no va a servir para nada. Bueno, igual colocará a cuatro amigos suyos y tal, pero vamos, en fin, esto no va a ayudar en absoluto a reducir los alarmantes precios de la energía.

Sobre el pacto que han firmado con Podemos, aparte de los nuevos impuestos acordados, da hasta risa el exceso de propaganda que han colado. Han puesto quinientos mil euros para el tranvía de la Costa Brava, 250.000 para el tranvía del Pirineo y 250.000 para el del Ebro. Si con eso no pueden pagar ni un vagón de un tranvía... Está bien, ha parecido que les preocupa mucho, esto del transporte ferroviario, pero, hombre, las dotaciones son francamente de risa.

El compromiso para que el Govern no ponga ni un duro en el proyecto Hard Rock, bueno, pues... Pero la pregunta es: ¿habrá Hard Rock o no habrá Hard Rock? La gente en Tarragona quiere saber si habrá Hard Rock o no habrá Hard Rock. Vale, ustedes han acordado que la Generalitat no pondrá dinero. Bien, pero ¿habrá proyecto o no habrá proyecto? Eso yo creo que deberían aclararlo, porque mucha gente en Tarragona se lo pregunta.

También han aprovechado ese acuerdo con Podemos para pedir cosas que están fuera completamente de un acuerdo presupuestario. Ustedes han firmado acabar con la objeción de conciencia de los médicos, exigir el traspaso del Seprona a Cataluña, poner a patrullar a pie a los *mossos* de manera preferente, enchufar su histórica perspectiva de género en las facultades de medicina, crear más chiringuitos como el Conservatori del Litoral... En fin, pero es que esto no es un acuerdo presupuestario, es un acuerdo que va mucho más allá del presupuesto.

Pero lo más destacable de ese acuerdo –me lo leí el otro día– es que –y esto sí que, si es posible, estaría bien que un día lo aclarara–..., ¿de dónde van a sacar los 800 millones de euros que hemos calculado que costaría aceptar todo lo que han firmado con ellos? ¿De dónde van a sacar los 850 millones? Porque, si no me responde a esa pregunta, yo tengo que intuir que nos están engañando, porque es que yo no veo de dónde van a sacar esos 800 millones de euros que va a costar todo ese acuerdo. Es decir, ¿de dónde van a recortar o qué figuras fiscales van a crear a lo largo del próximo año para cumplir con ese acuerdo? Porque es que, si no, ustedes habrán engañado a Podemos, pero es que nos habrán engañado absolutamente a todos.

Sobre nuestras enmiendas: nosotros hemos planteado más de doscientas enmiendas orientadas a resolver los que nosotros pensamos que son los principales problemas de los catalanes.

Miren, nosotros no queremos una Cataluña en la que 73.000 catalanes sigan esperando a que se les reconozca la dependencia. No queremos que 5.777 personas sigan durmiendo la calle. No queremos a una Generalitat que no ayude a los enfermos de ELA. No queremos que nuestras empresas industriales se sigan yendo de Catalunya. No queremos que ahora no se hable de pobreza energética porque aquí ahora gobiernan ustedes. No queremos que los menas tengan derecho a una paga que nuestros hijos no tienen. No queremos a unos *mossos d'esquadra* mal dotados y trabajando sin respaldo político. No queremos seguir siendo la región de España con más quiebras empresariales. No queremos que Barcelona desaparezca del *top 10* de los destinos turísticos internacionales.

Tampoco queremos un veinticinco por ciento de paro juvenil, y tampoco queremos que veinte mil chavales estudien en barracones escolares. No queremos que la tasa Arope, de riesgo de pobreza, siga en máximos del siglo XXI. No queremos que el *president* de la Generalitat gane 46.000 euros más que el presidente del Gobierno de España. No queremos que más de 3.500 personas con discapacidad intelectual sigan esperando una residencia. Tampoco queremos que el tiempo medio de espera para que te visite un traumatólogo en Cataluña sea de 149 días.

No queremos que sigan machacando a la escuela concertada. No queremos que más de noventa mil catalanes sigan esperando a que ustedes les llamen para acceder a una vivienda a un precio asequible. Y tampoco queremos al Gobierno con más consejerías ni queremos seguir siendo bonos basura. No queremos que se sigan olvidando de las familias numerosas y no queremos que la gente joven se resigna a no poder trabajar, comprarse un piso y formar una familia. (*Alguns aplaudiments.*) Y para esas cuestiones han ido nuestras enmiendas.

En definitiva, señor Giró, no queremos que les sigan dando la espalda a los catalanes y no queremos que se sigan inventando problemas territoriales o lingüísticos para ocultar su lamentable gestión pública en todos estos aspectos que acabo de enumerar. En eso se han centrado nuestras doscientas enmiendas, no en otra cosa.

Sabemos que no nos aprobarán ninguna, pero pierdan toda esperanza de creer que su nauseabundo cordón antidemocrático nos afecta. VOX seguirá defendiendo una política social pegada a las necesidades reales de la gente, una política económica que impida que Cataluña quede hecha un solar, una política industrial pegada a polígono y una política de gasto público que no hipoteque más a nuestros hijos.

Nos preocupa que Cataluña vaya como pollo sin cabeza, sin proyectos tractores que dinamicen la economía, sin la ambición necesaria para competir con las grandes regiones del mundo, sin la cohesión necesaria que rompe su sectarismo, y que solo seamos un ejemplo mundial para lo que no hay que hacer.

No nos gusta ser campeones de la criminalidad, ni ser campeones en número de okupas ni en amenazas islamistas. Y tampoco nos gusta seguir saliendo en los medios de comunicación internacionales por las barricadas que montan las antisistema que apoyan normalmente su acción de gobierno.

Nuestra región no merece unos gobernantes que improvisan, que están arruinando a media Cataluña con una gestión sanitaria de la pandemia verdaderamente irresponsable. No nos merecemos a unos gobernantes que se pasan el día mirándose el ombligo y buscando culpables de las desgracias que ellos mismos ocasionan.

Los catalanes queremos una clase política seria, madura, responsable, realista y que afronte los problemas con liderazgo, y que deje de tratar a los catalanes como niños de preescolar. Queremos que apoyen a la gente que madruga, a la gente que se juega su patrimonio para crear una empresa, para emprender, a la gente que necesita un apoyo puntual cuando las cosas se le complican y a la gente que está harta de que la Administración pública solo le dé quebraderos de cabeza.

Estos presupuestos no atienden las necesidades de la gente de a pie. Están más pendientes de satisfacer sus proyectos separatistas, ecologistas y feministas histéricos que de ayudar a impulsar la economía en un contexto de profunda depresión económica. Nosotros no podemos ser cómplices de este profundo error económico, social y político, y, lógicamente, votaremos en contra.

Y, dicho esto, aprovecho que este es el último discurso de este debate en el que puedo participar en esta legislatura para desearles a todos los diputados, *consellers*, y especialmente a todos los trabajadores del Parlament de Catalunya, unas felices fiestas. Disfruten con su familia, y, sobre todo, cuídense.

Gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

A continuació, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bon dia. Avui és la consolidació dels pressupostos del continuisme, dels pressupostos dels macroprojectes i dels casinos. De fet, són, en paraules del diputat Joan Canadell, els pressupostos del Hard Rock i dels Jocs Olímpics d'hivern –això va dir ell.

El 24 d'abril de l'any 2020 aprovaven uns pressupostos els mateixos tres partits que ho faran avui en plena pandèmia, que, com era evident, en aquell moment no donaven resposta a la situació. Ara, més d'un any i mig més tard, estem en plena sisena onada, i aprovaran uns pressupostos que no donen resposta a la situació del moment. Però ara no s'hi valen excuses; fa un any i mig no sabíem què passaria, ara comencem a saber-ho.

Seguim immersos en la pandèmia, però ni mascaretes, ni tests d'antigen, ni enfortiment de l'atenció primària. Una nova oportunitat perduda. Han tingut pràcticament dos anys per fer les transformacions imprescindibles, però han decidit i apostat pel continuisme.

Malgrat el que el Govern diu en la proposta dels pressupostos del Departament de Salut per al 2022, aquests continuen sent insuficients –que és un fet constant–, però, sobretot, mal repartits en les seves prioritats. Amb l'augment proposat per al 2022 no s'arriba a cobrir ni la meitat de la despesa real d'un sistema de salut depauperat com el nostre, d'anys de retallades, però també d'una construcció ja de per si insuficient.

En definitiva, anem cap enrere. No es podrà fer front a les necessitats històriques i urgents de personal, d'inversions, de canvi de prioritats a l'atenció primària, salut pública, salut mental i cures. Tenim uns equips d'atenció primària i els hospitals sota mínims i exhausts, una pressió hospitalària que torna a acostar-se perillosament als seus límits. I el resultat és la manca i el retard, més encara del que era habitual abans de la pandèmia, en les visites d'especialistes i en les proves diagnòstiques; una pressió molt gran cap als professionals, que, a part de les condicions en les que treballen, donen la cara davant el malestar social que genera el propi col·lapse.

I, davant d'això i en una situació crítica, vostès han decidit mesures restrictives, perquè abans no havien abordat les transformacions necessàries. I no direm que davant de la situació de contagis actuals i del sistema sanitari no calgui prendre mesures, però, malgrat certes diferències, reproduïxen el mateix que el Govern de l'Estat: mínima inversió en recursos sanitaris i màxima aposta pel control social. Perquè, president, si la mascareta a l'aire lliure és per fer veure que es prenen decisions i poca cosa més, el toc de queda d'una a sis del matí què és, si en paraules de la doctora Magda Campins és per conscienciar i poca cosa més?

Escrivia l'Arcadi Oliveres en el seu últim llibre que la pandèmia ens deixa uns aprenentatges que caldrà que recollim. I deia: «Què hem après? Primer, que en el món actual la salut és un bé prioritari al cent per cent, i que segurament l'havíem desplaçat de les nostres prioritats.» I hi afegia: «Que hi ha béns públics que no es poden abandonar en nom de l'economia.»

Un d'aquests béns és la salut, juntament amb l'educació i l'habitatge. I és que en habitatge també veiem grans titulars que amaguen les polítiques de sempre: transferir diners públics a mans privades, perquè ni arriben els 1.000 milions compromesos en l'acord d'investidura ni fan una aposta clara i decidida per garantir el dret a l'habitatge. Dels 749 milions en polítiques d'habitatge als pressupostos, només el divuit per cent anirà a habitatge públic; el gran gruix, a promotors privats. Polítiques de sempre.

I, en habitatge, l'any passat 5.737 famílies van perdre la casa a Catalunya, la gran majoria per no poder pagar el lloguer, que, com tothom sap, s'ha encarit un quaranta-quatre per cent en els últims cinc anys. I això, malgrat l'estat d'alarma i les moratòries vigents decretades pels governs espanyol i català per fer front a la crisi provocada per la pandèmia. Entre gener i març d'aquest any es van registrar 2.437 desnonaments a Catalunya, la immensa majoria per impagament del lloguer. Catalunya està al capdavant dels desnonaments de l'Estat espanyol. És una evidència que no s'ha complert amb el compromís d'aturar els desnonaments de famílies vulnerables.

I, és més, fent bona l'afirmació de Josep Fontana, que explicava que la vida política es fa públicament, en termes de problemes que afecten el conjunt dels ciutadans.

dans, mentre la trama de la legislació que afavoreix els interessos del capital financer i dels grans empresaris es manté discretament a l'ombra, un dels grups que dona suport al Govern bloqueja l'aprovació de la llei que buscava substituir el Decret llei 17/2019 anul·lat pel Tribunal Constitucional. I ho fa, com sempre, per afavorir l'enriquiment d'un petit grup a costa de la majoria. I així s'aprofundeix en una societat cada vegada més desigual.

I alguns apunts més dels pressupostos que avui s'aproven. Sí, finalment s'ha desplegat el nou impost de CO₂. De fet, per primera vegada els ingressos s'inclouen en els pressupostos. Parlen d'una xifra al voltant de 160 milions d'euros. Però amb aquests pressupostos es renuncia a destinar els ingressos d'aquest impost a impulsar polítiques de conservació de la biodiversitat sòlides i ambicioses, com moltes entitats els estan reclamant, i com, de fet, els compromisos en la llei de canvi climàtic així ho estipulaven.

I, per acabar, alguns dels apunts dels pressupostos que avui s'aprovaran. Vostès i també qui en facilitarà l'aprovació repeteixen per activa i per passiva que són uns pressupostos expansius. I ja els hi vam dir, i ho tornem a dir, no són uns pressupostos expansius: la meitat de l'augment del pressupost respon a la incorporació dels fons Next Generation, i la resta de l'augment és un augment tendencial de despesa que no correspon a noves polítiques, sinó a l'augment del cost de la prestació de determinats serveis.

Però és que, a més a més, si ens basem en l'informe que ahir va presentar el Síndic de Greuges, veiem com sense canvis estructurals ni transformacions és impossible pal·liar les desigualtats. Tot i incrementar més del cinquanta per cent el nombre d'infants beneficiaris de la renda garantida de ciutadania en els darrers anys, la pobresa infantil continua augmentant. «Expansius» ha de voler dir transformar, ha de voler dir truncar estructures, i en aquest cas no ho fan.

I, sí, la gent d'aquest país necessita pressupostos, és clar que sí, no ho posem en dubte, però necessita que es facin les transformacions necessàries per garantir els drets bàsics i fonamentals, i això no es fa. Portem temps dient-ho, hi ha una alternativa als pressupostos dels macroprojectes i els casinos- Hi ha una alternativa perquè aquests pressupostos donin resposta a les necessitats del país i siguin els pressupostos de l'enfortiment de la sanitat pública, els pressupostos per garantir l'accés a l'habitatge, els pressupostos que contraposen el model «desarrollista» dels Jocs Olímpics d'hivern i apostin per un pla de reindustrialització ecològicament sostenible.

Sabem que un pobre no té les mateixes opcions que les elits, això és una constatació clara. Per parlar realment de societat justa, cal garantir que la població sigui materialment independent, o, dit d'una altra manera, que tingui una base per a l'autonomia. És per això que, entre les esmenes que vam presentar a la llei de pressupostos, plantejàvem augmentar la partida per a la prova pilot de la renda bàsica universal, perquè la gent pugui tenir una base per viure, una base per a l'autonomia. Seria encara millor si s'haguessin obert a abordar una reforma fiscal que realment servís per redistribuir dels de dalt cap als de baix, però de nou Fontana tenia raó: la trama de la legislació que afavoreix els interessos del capital financer i dels grans empresaris es manté discretament a l'ombra.

Tenim un parc públic d'habitatge ridícul, incapaç de fer valer el dret a l'habitatge, mentre fons d'inversió i grans tenidors es dediquen a expulsar la gent de casa seva i a fer negoci. I per això és indispensable garantir la llei d'habitatge aprovada en aquest Parlament l'any 2007. És indispensable exercir la sobirania aplicant aquelles lleis aprovades en aquesta cambra que serveixen per avançar en una societat justa. I en un moment d'emergència habitacional, això és el dret a l'habitatge, és dret a l'habitatge i parc públic d'habitatge. Mil milions, diuen. Doncs aquí els tenen. Vam fer esmenes per garantir que hi ha 1.000 milions destinats al parc públic d'habitatge.

I, com dèiem a l'inici, estem en pandèmia i en saturació del sistema sanitari. I el mes d'octubre els dèiem: «Ha arribat el moment de deixar de restringir drets i co-

mençar a proveir drets.» I no ho han fet. Avui tornem a restringir drets i seguim sense proveir de drets molta gent. Ha arribat el moment de no repetir els errors de sempre, i per això fem esmenes per enfortir l'atenció primària, per enfortir els equips bàsics –que són els que ja, molt abans de la covid, advertien de la situació.

I, ahora, es converteix en dantesca, la situació que vivim, quan, després de pràcticament dos anys de pandèmia..., ni mascaretes ni tests d'antígens per a la gent. Les mascaretes i els tests d'antígens s'han convertit en eines vitals per a la població, però ningú s'ha preocupat de generar les estructures per garantir que són els poders públics els que els faciliten a la població. I per això també hem fet esmenes per construir una empresa pública farmacèutica que avanci en aquestes coses que són indispensables, en aquests moments, per viure o tenir un mínim de capacitat per moure's.

I si abans els parlàvem d'impulsar polítiques de conservació de la biodiversitat sòlides i ambicioses, ara els preguntem on està l'agència catalana de la natura en aquests pressupostos, perquè no hi és. És un oblit? (*Pausa.*) Hem fet esmenes per crear-la i sobretot per començar a dotar-la de recursos i així complir amb els objectius marcats a la llei de canvi climàtic i a la llei d'agència de la natura, que deia que l'agència de la natura havia d'estar el juliol d'aquest any –estem a desembre...

I per seguir amb algunes esmenes més: aquesta setmana hem vist com es tornava a batre el rècord del preu de la llum, però veiem que la seva gran proposta de l'energètica pública només es dota amb 500.000 euros. Nosaltres els diem que cal una energètica pública per avançar en la garantia d'un dret bàsic com és el dret a l'energia, i per això cal dotar-la dels recursos indispensables i necessaris. I per això hem fet esmenes en aquest sentit.

I, per anar acabant aquesta part, hem fet més esmenes, hem fet més esmenes per garantir que, més enllà de les bones paraules, el lideratge públic per a la reindustrialització és un fet. Davant del fracàs de la Taula de Reindustrialització de Nissan o de la impotència governamental davant del tancament de Mahle, cal lideratge públic, cal inversió pública en la reindustrialització del país. Cal definir quins són els sectors estratègics i indispensables que trenquin amb les lògiques «sociovergens» dels darrers trenta anys i que garanteixin que en aquest país es planifica.

En definitiva, una cinquantena d'esmenes per mostrar que hi ha una alternativa per fer el gir que portem esperant des de l'inici de la legislatura. Un gir a l'esquerra per defensar i potenciar els drets socials i un nou model econòmic que obri una nova etapa i deixi enrere quaranta anys de «sociovergència» i, ahora, que sigui un avenç en el full de ruta independentista per arribar a una resolució del conflicte amb l'Estat.

I, certament, avui el Partit Socialistes no donarà suport als pressupostos de la Generalitat, però no és perquè hi hagi cap qüestió nuclear que els faci estar en contra dels comptes; de fet, estan més que còmodes amb aquest pressupost. L'únic motiu pel que no votarà els pressupostos és perquè la fotografia del pacte Esquerra, Junts i PSC no era digerible per al país. Aquest és l'únic motiu.

I malgrat que li han estalviat la fotografia al país, li han estalviat la fotografia amb llums i taquígrafs, amb aquests pressupostos, entre bastidors la «sociovergència» republicana a Catalunya segueix consolidant-se de forma imparable. El darrer capítol el vam veure ahir al vespre, aprofitant la confusió i l'estupor que provoca la nefasta gestió de la pandèmia. Entremig de la conferència espanyola de presidents, la roda de premsa de Pedro Sánchez i la roda de premsa del president Aragonès, es filtrava amb nocturnitat l'acord que consolida el pacte entre Esquerra, Junts i el Partit Socialistes, el repartiment de la ràdio i la televisió públiques, la renovació de la Sindicatura de Comptes. I ara ens volen vendre aquest pacte com un acord de consens. Es veu que d'un pacte a tres bandes per repartir-se les cadires i el pastís se'n diu «consens de país». Amb qui han consensuat aquest repartiment més enllà dels tres socis? Amb ningú. I no parlo de nosaltres, parlo del sector. Amb ningú.

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals estarà formada per representants polítics del Partit Socialistes, de Junts i d'Esquerra que ni tan sols formen part

del gremi de la comunicació, lluny de les històriques reclamacions dels treballadors i treballadores de professionalitzar la corporació de mitjans. És més, aquests treballadors i treballadores veuen com amb aquest acord s'obre la porta a les retallades. Són dos dels exemples més sonats de l'anunci d'ahir. Els propers dies anirem veient com es va consolidant aquest pacte vergonyós.

Senyor Illa, això del cap de l'oposició i la broma del govern alternatiu de Catalunya ja no cola gaire. Vostès són govern. És cert que no el deixen sortir a la foto, encara, però a la pràctica vostès són els socis preferents d'Esquerra i Junts. Ho vam veure al debat de política general i ara segueix consolidant-se, amb aquest repartiment de les estructures autonòmiques de Catalunya. Així que poden dir que vostès són govern de Catalunya, amb Esquerra i Junts. Vostès són govern a Barcelona, on fan i desfan com volen davant les renúncies dels comuns. Vostès són govern a la Diputació de Barcelona, gràcies a Junts per Catalunya. I, evidentment, vostès governen l'Estat amb Esquerra com a socis i crossa imprescindible. Déu-n'hi-do com governen, i déu-n'hi-do lo malament que ho fan.

Senyors dels comuns, malgrat que no ens sorprèn, ens sap greu el paper que han jugat en aquest ball. En lloc de sumar-se a les reivindicacions justes i de sentit comú que feia la CUP per als pressupostos, en lloc de doblar la pressió envers el Govern per fer-les possibles, en lloc de sumar des de l'esquerra, heu decidit reduir els pressupostos a un simple intercanvi de cromos amb l'Ajuntament de Barcelona. És un flac favor al país; però, com deia, no ens sorprèn.

I, bé, el vicepresident Puigneró no hi és. Espero que recuperi el vídeo, perquè també li volíem dir algunes coses, perquè des del nostre punt de vista representa allò conegut com «el sector negocis de Convergència» i està fent una feinada enorme per reflotar aquest espai. Gràcies a la retòrica independentista d'alguns membres del seu grup parlamentari, ell, per darrere, es va venent el país al millor postor. Es ven el país a la *big tech* –Microsoft, Google, Amazon, Facebook–; es ven el país a AENA; es ven el país al Hard Rock i a CaixaBank, i tot això ho fa de bracet del consell d'administració de Catalunya, Foment del Treball.

I, finalment, president Aragonès, aquesta setmana escoltàvem de nou, a través dels mitjans, que la CUP és el soci preferent del país. El soci preferent, senyor Aragonès, per fer què? Des de l'acord d'investidura, aquell que li va facilitar arribar a la presidència del país, no ens hem posat d'acord en absolutament res de transcendental. Si hi havia un bri d'esperança en aquells cants de sirena de les transformacions progressistes de país, ràpidament s'han esvaït. Hi han renunciat i han decidit acomodar-se en la política de sempre, en la gestió autonòmica. Han prioritzat repartir-se el país amb el Partit Socialistes i acontentar Foment del Treball. I és francament decebedor.

Vostè segueix repetint que la CUP és el seu soci prioritari, i nosaltres continuem demanant que tornin al punt de partida, a l'acord que dibuixava un full de ruta de transformació per al país, i a assentar les bases per a un nou embat amb l'Estat. Tant les seves paraules com les nostres crides comencen a sonar del tot retòriques. Cada cop tenim menys expectatives que tornin a l'acord, perquè la «sociovergència» republicana a Catalunya es va consolidant de forma accelerada, i es fa molt difícil que això es pugui tirar enrere.

L'hi dèiem dissabte i ho tornarem a repetir: aquest Govern avui no superaria cap qüestió de confiança en clau d'esquerres i independentista, però esperem –perquè seguim esperant– que aprofitin les vacances per aturar-se, reflexionar i començar l'any de nou des d'una nova perspectiva.

La CUP no es mourà dels seus compromisos, però no ens quedarem esperant-los. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Els defensarem i els exigirem –i acabo, presidenta–, des del Parlament, des dels ajuntaments i des del carrer. No hi pensem renunciar, perquè creiem fermament que és el que necessita el país: sanitat, educació, habitatge, justícia climàtica, defensa del ter-

ritori, feminisme, independència, amnistia i fi de la repressió. Aquestes són les nostres banderes. Havien de ser les banderes de la legislatura, i nosaltres no hi pensem renunciar.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, bon dia a totes i tots. Bon dia a tothom. Responsabilitat, utilitat, compromís enfront retòrica o resignació. Aquest era el dilema amb què En Comú Podem hem abordat el debat pressupostari. Hem volgut ser responsables davant la realitat difícil i complexa que vivim, i útils, i compromesos amb la gent i els seus problemes i amb les transformacions estratègiques que necessita el país. I ho hem fet per convicció, per l'esperança en que les coses canviïn, per poder millorar la vida de la gent en moments tan complexos.

Així entenem la política, des d'En Comú Podem: responsabilitat, compromís i utilitat, però també esperança en millorar el que calgui, també aquests pressupostos. Qui té mútua privada, qui té plans de pensions privats, qui porta el seu fill a l'escola privada no necessita pressupostos; la gent comuna, sí, perquè pressupostos són sanitat, educació, transport públic i un llarg etcètera.

Però, més enllà del que ens diem els uns i els altres entre aquestes quatre parets, nosaltres el que els hi volem dir als catalans i a les catalanes és que allà on hi hagi una oportunitat per dibuixar horitzons, per recosir la ferida de la desigualtat, per apropar-nos a l'equitat territorial, per redistribuir els recursos, per tornar a tindre treball digne, indústria i futur verd..., allà estarem. Per això En Comú Podem hem negociat amb el Govern, per ser útils a la gent i contribuir al canvi de polítiques que el país necessita i que els reptes globals urgeixen.

El 22 de novembre ho vam deixar clar: la situació econòmica i social a Catalunya requeria un exercici de responsabilitat. Catalunya no es podia quedar sense pressupost. Calia un esforç per construir-lo i respondre a les desigualtats creixents, a la cronificació de la pobresa i de la precarietat, per impulsar una reactivació econòmica que impulsés la recuperació social lluitant contra les desigualtats i la vida precària, per promoure la transformació verda de les bases materials dels processos de producció, distribució i mobilitat.

I això ho dèiem el 22 de novembre. Si això ho dèiem el 22 de novembre, amb més força i raó ho repetim avui, 23 de desembre, enmig d'una sisena onada que evidencia la urgència de tenir un pressupost i de gestionar-lo al servei de la ciutadania.

Portem anys de serveis públics que pateixen els efectes d'unes polítiques pressupostàries «austeritàries», que no s'han revertit encara i han afectat el conjunt del sector públic i els serveis que rep la ciutadania. Ho veiem a Educació, a Serveis Socials, a Universitats, a Cultura, a Habitatge, a Territori. Però avui ho veiem especialment amb tota la seva crueta a Salut. Sens dubte, l'actual situació de col·lapse del sistema sanitari i el mal funcionament tenen a veure amb opcions pressupostàries massa anys emprades.

Per això Catalunya necessita un pressupost. No podem repetir els esquemes de pressupostos anteriors –fonamentats en la regla de l'estabilitat pressupostària avui superada– ni podem continuar amb pressupostos prorrogats que augmenten la discrecionalitat en la gestió de la despesa pública per part del Govern. El marc pressupostari estatal i les transferències previstes en aquest, la superació del pacte d'estabilitat europeu i, per tant, dels límits de despesa i dèficit, juntament amb l'aportació dels fons europeus, situen uns pressupostos expansius que incrementen en més de 5.000 milions d'euros la capacitat de despesa i inversió que no podem desaproveitar.

El 22 de novembre vam facilitar el tràmit pressupostari fent un exercici de responsabilitat per garantir que Catalunya disposi de pressupost el 2022, i vam assumir el compromís de negociar la proposta inicial per dotar-la de major contingut social i de transformacions estructurals. El pressupost que va arribar al Parlament és clarament insuficient; tot i el caràcter expansiu dels comptes, no disposa del compromís social necessari ni de l'ambició de transformació de les bases estructurals de l'economia catalana per fer front als reptes globals i de canvi climàtic en els que estem immersos. I això, certament, és imputable al Govern i als partits que li donen suport, estant en el Govern o havent-lo investit en el seu moment sense condicionar-ne les polítiques.

Tot i això, creiem que, amb l'acord que hem assolit amb el Govern, hem pogut evidenciar la utilitat de la nostra aposta. Hem situat un conjunt de propostes que accentuen el compromís amb la gent, amb la ciutadania del país, que donen respostes als problemes concrets i materials; hem dotat el pressupost inicial de major ambició estratègica amb els canvis que orientin la reactivació econòmica a un horitzó de sostenibilitat social i ambiental en un moment de canvi global i repte climàtic.

En l'acord, hem posat les persones al centre de les nostres propostes. No teníem ni la pressió per aconseguir cadires ni la pressió per evitar un nou rumb del país que s'orientés a l'esquerra; volíem negociar des de la realitat de la gent i la necessitat de la transformació. I això és el que hem fet. Un acord, certament, a correcció, amb poc temps, és cert, però un acord positiu.

I per això vull donar les gràcies a la contrapart amb la que hem negociat. Vull donar les gràcies especialment als consellers Giró i Vilagrà, que han estat liderant la negociació, i als seus negociadors directes, amb els que hem tingut les reunions de les meses: la senyora Núria Cuenca, el senyor Jordi Cabrafiga, el senyor Marc Ramentol i el senyor Ricard Font, amb els que hem intercanviat les posicions i que ells ja les han vehiculat en els diferents àmbits del Govern; però, evidentment, també al president Aragonès, que ha liderat l'aposta per la negociació i l'acord.

Per tant, l'acord a què arribem l'hem valorat positivament. En termes de salut, apostant per la salut mental i la posada en marxa de la salut bucodental, del dentista públic, desbloquejant el coll d'ampolla de les proves diagnòstiques i les llistes d'espera. Hem aconseguit també que es reconegui el caràcter essencial dels serveis de neteja dels centres sanitaris, de les prop de cinc mil dones que en ple estat d'alarma van assumir, igual que la resta del personal sanitari, el compromís solidari amb la salut de la ciutadania des de la primera línia, i que se'ls hi pagui un complement específic, com ja van disposar altres col·lectius sanitaris. També en el terreny de la salut hem pogut introduir elements que han de facilitar la internalització del 061.

Resten coses, sens dubte. El pressupost del sistema de salut és insuficient encara, certament; són anys de retallades a revertir, de serveis infradotats. Haurem de reclamar que la gestió pressupostària reforci el conjunt del sistema sanitari, i en especial l'atenció primària, amb més recursos i personal suficient per garantir la millora de la salut pública.

Hem situat qüestions relatives a educació i universitats, en especial pel que fa al desbloqueig de les taxes de reposició que permeti la incorporació de nous professionals per atendre canvis i necessitats. I hem millorat la gestió de les substitucions del personal docent, amb més dies de nomenaments i millorant la qualitat del treball de les persones substituïdes i la gestió dels centres docents. I hem dotat també de suports a la salut emocional a infants i joves, millorant els serveis d'assessorament psicopedagògic als centres educatius, especialment d'entrada als d'alta complexitat.

En drets socials hem avançat en compromisos lligats a la gestió unificada de l'ingrés mínim vital, no per substituir o estalviar, sinó per complementar i millorar les prestacions actuals de la renda garantida de ciutadania i també per desbloquejar l'índex de rendes de suficiència de Catalunya, congelat fa més de deu anys i que cal desbloquejar-lo. Però no obviem que són avenços importants, però insuficients, que

ens obligarà a resseguir la gestió pressupostària i desenvolupar l'acord assolit com a palanca política per desbloquejar la vergonyant, també, congelació dels contractes programes de serveis socials amb els ajuntaments. L'atenció directa, la primera resposta a les necessitats socials, la donen els ajuntaments, i necessitem una nova estratègia que es plasmi en un nou contracte programa més ambiciós.

Situa l'acord, també, estratègies que tenen a veure amb millores socials importants, des de la garantia del dret a l'avortament arreu, fins al compromís de promoure mecanismes de reconeixement de les treballadores de la llar, facilitant la seva contractació legal a partir de mecanismes públics potents i homologables a altres experiències europees. L'acord inclou també avenços en polítiques d'habitatge, que caldrà desenvolupar, certament. El compromís d'arribar a 1.000 milions d'euros, condicionat, certament, però el compromís escrit; però també que inclou una aposta clara pel tanteig i retracte, per l'habitatge de lloguer social i també per destinar els fons europeus que arribin per a rehabilitació a incidir en els barris més vulnerables, a cavall de la llei de barris i de la futura llei de barris verds, que ens ha d'ajudar a fer intervencions integrals de rehabilitació en aquells barris més vulnerables i amb més dificultats.

L'acord parla també d'indústria, de compromisos amb el pacte nacional d'indústria, incrementant dotacions inicials i orientant partides a la innovació i al canvi productiu, amb una especial aposta per la recerca i per la formació professional, tant en recursos concrets i quantificats com en la creació d'ajuts específics que facilitin la prossecució d'aquests estudis arreu de Catalunya als joves, lluitant així també contra l'abandó escolar prematur i reforçant l'estratègia de disposar de majors graduats i graduades mitjans, capaços de contribuir a la modernització empresarial i de disposar d'eines per a una millor inserció laboral i una millor qualificació professional. És en aquest sentit també important ressenyar la gratuïtat que hem aconseguit en l'acord de les certificacions de professionalitat, dels títols que reconeixen la capacitat d'exercici professional dels treballadors en actiu o en atur, que permetrà reconèixer l'experiència de treball i facilitar així els processos d'intermediació i inserció i reforçar la modernització empresarial.

L'acord fa una aposta clara per una estratègia compromesa amb el Green New Deal, una aposta i un compromís amb la transformació verda com a font de riquesa, però també de qualitat, de vida i independència econòmica. Fer de Catalunya un país de trens és una estratègia que queda clara al document; «trenar» el país és equitat territorial; és també un nou model de mobilitat sostenible; és una estratègia a mitjà i llarg termini que queda dibuixada en l'acord i que caldrà aprofundir en els propers exercicis pressupostaris. Trens lleugers, rodalies i connexió en mitja distància és un repte que hem d'entomar sí o sí.

De la mateixa manera que la promoció de l'empresa pública d'energia es situa com un compromís clar amb un nou model d'energia basat en les renovables i amb la generació descentralitzada, promovent les comunitats energètiques com a model més democràtic i més sostenible; o l'impuls a la gestió directa de l'aigua, a la municipalització de la gestió de l'aigua, amb els suports tècnics i humans i organitzatius, que es farà des de l'Agència Catalana de l'Aigua.

I també en l'acord situem elements relacionats amb l'impuls a la conservació del litoral, posant en marxa l'agència per a la seva protecció. Propostes amb relació també a la modernització i transparència dels Mossos d'Esquadra; també hem situat propostes clares, en aquest sentit, per modernitzar, per fer més transparent la funció, per millorar el compliment dels protocols de seguretat que han de realitzar els Mossos d'Esquadra.

L'acord no s'oblida de la fiscalitat, certament. Sabem que tenim problemes amb la fiscalitat en el nostre país. Sabem que encara tenim una fiscalitat insuficient i no prou progressiva. Però hem avançat propostes per a un nou model que pivoti en una fiscalitat verda, en una fiscalitat saludable i en una fiscalitat justa. S'avancen propos-

tes importants que, sens dubte, requeriran majors treballs en l'àmbit d'una reforma fiscal a fons, que permeti una major progressivitat, que permeti també una millor lluita contra el frau fiscal. Una reforma fiscal que caldrà emprendre a nivell estatal i que no pot esperar gaire, i en la qual Catalunya, el Govern català, haurà de participar amb veu pròpia i voluntat política, i que ens caldrà saber si el Govern aposta per un model que afavoreixi la competència fiscal a la baixa, el model Díaz Ayuso, o un model que aposti per la suficiència i la redistribució justa, verda, saludable, amb corresponsabilitats i solidaritats.

Vaig acabant. La nostra posició avui és coherent amb el que vam dir. Catalunya necessita un pressupost que permeti fer polítiques públiques fortes en un context de dificultats socials i econòmiques. No és moment de brega. És moment de diàleg i negociació, d'acords per demostrar la utilitat de la política. Nosaltres ho volem fer posant les persones al centre i orientant estratègies de canvi en clau verda, feminista i de justícia social. I això és el que hem fet amb aquest acord, garantir que tinguem pressupost per al 2022, accentuar el compromís social i l'ambició transformadora, i situar inversions descentralitzades, diverses, en salut, educació, serveis socials i equipaments possibles i que responen a demandes concretes, fetes des de la gent, des de la ciutadania en els seus territoris.

És per això que, amb aquest acord, nosaltres facilitarem l'aprovació del pressupost amb la nostra abstenció, perquè és bo tenir pressupost. Perquè quan un tomba uns pressupostos expansius no està perjudicant els partits del Govern; el que està fent és perjudicar la gent, perquè les institucions no són dels partits, són de la ciutadania. Per això, farem un seguiment estricte dels pressupostos que s'aprovin, de la gestió pressupostària del dia a dia al llarg del 2022, per fer que, des de la gestió del pressupost, s'actui sobre les insuficiències que encara arrosseguem, de les que hem anat anomenant en serveis públics; en salut, de manera especial; també en habitatge; també en equitat territorial. Demanarem, en el dia a dia de la gestió pressupostària, que s'augmenti l'ambició; que s'augmenti l'ambició en salut, en serveis socials, en educació; que es comprometi amb les estratègies de transformació verda. Per això ens comprometem a fer un seguiment responsable dels acords que hem signat amb el Govern i de la seva implementació.

Res més, i esperem que la gestió pressupostària arribi realment a la gent, a la solució dels problemes materials concrets, reals, de la ciutadania del nostre país, i que orienti també les transformacions estratègiques que necessitem per fer de Catalunya un país a l'alçada dels canvis i dels reptes globals que tenim davant.

Res més i moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, arribem avui al cap del carrer d'una tramitació pressupostària que ha estat precipitada, que ha estat, sens dubte, apressada i amb poca capacitat de debat i de diàleg, per la voluntat del Govern de presentar els pressupostos més o menys a temps. Al final, no acaben arribant a temps; però, en tot cas, hi ha hagut una voluntat de precipitar aquest debat de forma, a parer nostre, poc justificada. Segurament, el que s'hauria de demanar a un govern responsable és que aquests pressupostos s'haguessin tramitat en temps i forma, i finalment el que s'ha fet és, hi insisteixo, escurçar de forma difícilment justificable els terminis de presentació d'esmenes i de debat parlamentari per poder dir, al capdavant, que el Govern presenta els pressupostos quan toca.

Dit això, nosaltres, des del Grup Parlamentari de Ciutadans, hem volgut fer una feina de presentació d'esmenes que segurament estigui molt per sobre de la nostra

capacitat com a grup, des del punt de vista de la quantitat de membres de la cambra, de diputats i també de personal a la nostra disposició. Per això també, des d'aquí, vull agrair als nostres treballadors, als nostres assessors, la seva capacitat ingent de treballar pel bé dels ciutadans de Catalunya, pel bé, per l'interès comú dels catalans.

Som el grup parlamentari que, en total, hem presentat més esmenes a aquests pressupostos, tant pel que fa a l'articulat com pel que fa a l'estat de la despesa, així com a la llei d'acompanyament que veurem aquesta tarda. En total, són 877 esmenes, un quaranta-sis per cent del total de les esmenes presentades pels grups parlamentaris, i crec que això diu molt de la nostra implicació en el benestar dels ciutadans de Catalunya; basada fonamentalment en la preocupació que, des de fa molts anys, a Catalunya s'estan equivocant les prioritats de despesa, s'estan equivocant el que són realment les preferències quotidianes dels ciutadans de Catalunya.

S'està menystenint, per exemple, un fet irrevocable i absolutament lamentable, que és que Catalunya continua sent la comunitat autònoma amb les llistes d'espera més llargues de tot Espanya; Catalunya continua sent la comunitat autònoma amb més persones en situació de dependència i diguem-ne que amb menys atenció per a aquesta consideració; Catalunya continua sent la comunitat autònoma d'Espanya amb més estudiants estudiant a barracons a les escoles de la nostra comunitat. I són unes dades que realment haurien d'avergonyar qualsevol Govern de la Generalitat i que, per desgràcia, sembla que no deriven, no resulten, en una assumpció de responsabilitat per part dels governs de la Generalitat.

Tenen vostès, senyors del Govern, dels partits separatistes, l'enorme sort de tenir un recurs; és un recurs molt..., diguem-ne, molt útil i molt rendible en termes electorals, que és el d'acusar sempre de tot el que té de dolent la realitat catalana..., atribuir-ho a un ens abstracte i pervers que és Madrid.

Ahir jo, precisament, senyor conseller, senyor president, assistia a la presentació d'un llibre, la lectura del qual els recomano, per bé que jo només l'he fet a mitges, perquè no he tingut temps, i és un llibre de recull d'articles del senyor Jaime Malet, titulat *Del Tibidabo al mar*, i els el recomano amb molt entusiasme, perquè precisament és un llibre que parla de la decadència de Catalunya al llarg d'aquests anys de procés. I, des d'aquest punt de vista, diu coses tan interessants com que, diguem-ne, hi ha una relació inversament proporcional entre el desenvolupament econòmic de Catalunya i el desenvolupament d'una estructura administrativa i burocràtica, com és la Generalitat, que ha derivat precisament en ineficiències, en ineficàcia de la gestió de la cosa pública, lluny de millorar la vida dels ciutadans de Catalunya.

En aquest sentit, jo crec que és una evidència..., el fet que tinguem, per exemple, quatre-cents alts càrrecs a Catalunya que cobren més que el president del Govern d'Espanya és una autèntica anomalia. I aquestes qüestions jo crec que han de..., hem d'aconseguir trencar aquest sostre de vidre, aquest mur infranquejable davant de l'opinió pública que vostès han aconseguit imposar. Amb una estratègia propagandística i comunicativa certament reeixida, han aconseguit que la ciutadania de Catalunya tingui molt clares unes coses –unes coses moltes vegades que són falòrnies, que no són veritat, sinó que són invents propis, hi insisteixo, d'una maquinària de propaganda–, i, en canvi, no vegin en absolut altres consideracions sobre la vida política i quotidiana dels ciutadans de Catalunya.

Ahir, en aquesta presentació del llibre que comentava, la presentadora li comentava a l'autor, li deia: «Com és possible que, cada vegada que hi ha un problema en la rodalia o en les rodalies de Renfe, tothom miri el Govern d'Espanya i tothom digui que és injust, que és inacceptable l'estat de les rodalies a la nostra comunitat?» Jo crec que aquest és un debat interessant, perquè efectivament podem parlar de quin és l'estat de les rodalies a Catalunya, és una qüestió que efectivament considerem que cal millorar, però que cal millorar des de l'objectivitat i des d'una posició més o menys raonable i sobretot lleial amb la resta de les administracions públiques. En canvi –i això és una cosa que ateny el pressupost que avui ens presenta el Govern de

la Generalitat–, hi ha una obra, una obra com és la de l'L9 del metro, que el Govern de la Generalitat va pressupostar per menys de 2.000 milions d'euros i la despesa de la qual ja està per sobre o al voltant dels 7.000 milions d'euros. Per tant, un sobre-cost, que fins i tot la Sindicatura de Comptes ja ha assenyalat, de més de 5.000 milions d'euros.

Com és possible que aquesta mena de situacions, aquesta mena de despropòsits, no tinguin una major presència en el nostre debat públic? Doncs, precisament, perquè per desgràcia jo crec que vostès han aconseguit adormir, han aconseguit anestesiar, en bona mesura, la societat catalana davant del desgavell que han generat aquests deu anys de política de procés separatista.

Pel que fa a les nostres esmenes, nosaltres considerem que hi ha, diguem-ne, una tríada d'elements que són especialment sagnants per als ciutadans de Catalunya, que són el mascaró de proa del procés separatista, que són els 1.100 milions d'euros, que es diu aviat –1.100 milions d'euros–, que es dediquen a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, al conglomerat que formen el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, el CTTI, i l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya i la Fundació d'Estudis Espacials, així com al Departament d'Exteriors.

Abans comentava la companya Àlícia Romero que, efectivament, hi ha un seguit d'oficines, un reguitzell d'oficines de la nostra comunitat al món que estan integrades en el conjunt d'oficines d'Acció, i aquestes oficines fan la tasca de promoció de la cultura, de les empreses, diguem-ne, del teixit empresarial de Catalunya a la resta del món. És aquesta la funció que tenen les oficines d'Acció i, en canvi, se'ns ven que les anomenades ambaixades o, en tot cas, les delegacions de Catalunya a l'exterior fan aquesta funció.

És evident que és una cosa redundant, i sobretot és evident que aquestes delegacions de la Generalitat a la resta del món tenen una voluntat de projectar la idea que, des de Catalunya, fem estat. No és que siguem un estat, que és evident que no som un estat, sinó que formem part d'un estat. Per cert, la Generalitat és part de l'Estat i, per tant, hauria de tenir, si més no, una certa lleialtat amb la resta de les institucions de l'Estat.

Però, hi insisteixo, quan es fan..., s'incrementa de forma absolutament injustificada el nombre d'oficines de Catalunya a l'exterior, el que s'està fent, en definitiva, és dilapidar diners públics, diners del conjunt dels ciutadans de Catalunya, en una política absolutament escadussera, una política que no porta enlloc i que l'única cosa que genera és, a més, una mala imatge del conjunt d'Espanya i sobretot de la nostra comunitat, de Catalunya. Un pressupost de 100 milions d'euros per a aquesta Conselleria d'Exteriors ens sembla absolutament inacceptable. I per això nosaltres demanem mesures com la dràstica disminució de la seva aportació, si més no, o, en tot cas, la seva supressió definitiva.

Demanem també la supressió de les oficines dels expresidents de la Generalitat, una disminució de les partides destinades als alts càrrecs i assessors escollits de forma dactilar per part del Govern de la Generalitat. Amb un cinquanta per cent de la reducció d'aquesta despesa es podrien fer coses molt importants per al que és el moll de l'os de l'estat del benestar de qualsevol país democràtic, en aquest cas del conjunt d'Espanya però també de la Generalitat de Catalunya, també de la nostra comunitat, i crec que aquests diners haurien d'estar destinats precisament a polítiques que tinguin a veure amb la sanitat, amb l'educació, amb els serveis socials.

S'han d'eliminar de forma taxativa les subvencions a l'exterior, i sobretot s'ha de tenir en compte l'enorme, el mastodòntic pressupost que té la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que nosaltres, a parer nostre, és una cosa realment molt lesiva per a la pròpia opinió pública dels ciutadans de Catalunya, perquè s'està «matxacant» de forma sistemàtica amb una idea de confrontació amb la resta d'Espanya, amb una idea de confrontació entre catalans, que no té cap sentit que els ciutadans de Catalunya hagin de pagar *velis nolis* aquesta partida.

En aquest sentit, jo crec que hi ha moltes coses en aquests pressupostos que convidria que fóssim capaços, entre tots, de reconduir, de cara a futures conteses en les quals hi hagi un debat de pressupostos. Un debat de pressupostos que, hi insisteixo, jo crec que hauria de partir de la base que els ciutadans de Catalunya mereixen un govern que atengui les seves reivindicacions, que atengui les seves necessitats, les seves preocupacions i que no destini diners a polítiques supèrflues, a polítiques identitàries, a polítiques que només condueixen a la fragmentació i a la divisió.

Jo aquests dies he tingut l'oportunitat de tenir un debat parlamentari del qual alguns hem fruit i hem considerat que era una cosa enriquidora amb altres grups parlamentaris, i he tingut l'oportunitat de constatar, una vegada més, fins a quin punt els partits separatistes esbomben un discurs radicalment contrari als principis, diguem-ne, de la cohesió social, als principis de la voluntat d'entesa amb la resta dels conciutadans i sobretot molt discutibles des del punt de vista de la moral col·lectiva o des del punt de vista dels principis democràtics.

La setmana passada, en comissió, vam estar discutint les esmenes presentades per cadascun dels grups, i recordo que un dels elements, un dels punts fonamentals del discurs del representant de Junts per Catalunya era tornar a parlar de l'espoli fiscal, tornar a parlar del suposat maltractament al qual ens sotmet el Govern d'Espanya o el que ells anomenen l'Estat espanyol. I des d'aquest punt de vista s'ha de dir que aquest discurs de l'«Espanya ens roba» és un discurs que no té parió a l'Europa democràtica.

Aquest discurs absolutament dissolvent de la cohesió social, absolutament contrari a qualsevol voluntat de mantenir la unitat Catalunya endins i, per descomptat, també Catalunya enfora, amb la resta dels nostres compatriotes espanyols, és una cosa que, des del punt de vista moral, jo crec que és inacceptable. Presentar la resta dels espanyols com a lladres que ens perjudiquen, que ens treuen els nostres recursos, que d'alguna manera estan fent un espoli als ciutadans de Catalunya és un autèntic disbarat que crec que hauríem d'assenyalar tots els grups de la cambra.

Per això, crec que Catalunya en els últims anys s'ha convertit en un règim en el qual presideix el debat públic l'omertà, la falta de capacitat que té molta gent de dir allò que diu en privat en públic. Jo crec que és moment d'exigir i de demanar a la ciutadania de Catalunya, als actors socials, als actors econòmics, als actors..., les entitats cíviques, tothom, tots els ciutadans de Catalunya, que tinguin la capacitat, que tinguin la valentia, que tinguin, en definitiva, la fermesa de dir públicament el mateix que diuen en privat; és imprescindible, per poder superar una situació d'una opinió pública segrestada i anestesiada per un discurs nacionalista que els fa combregar amb roda de molí i no assenyalar o no apuntar el que són els grans defectes d'aquest discurs nacionalista que governa Catalunya des de fa molts anys. Si no, Catalunya difícilment sortirà de la situació en què ens trobem.

És una situació de decadència, és una situació que ningú no pot negar; amb la fugida d'empreses, de més de cinc mil empreses que han fugit de Catalunya en els últims anys. Jo crec que, des d'aquest punt de vista, convé..., i ara torno a glossar la presentació del llibre en la qual vaig ser ahir. Vaig assistir a aquesta presentació del senyor Jaime Malet, que es preguntava retòricament com és possible que els governs o els governants separatistes puguin dormir tranquils amb tot el mal que han fet a la nostra comunitat, amb tot el mal que han fet a Catalunya amb la fugida d'empreses, amb la divisió de la societat catalana i, en definitiva, amb la decadència econòmica, cultural, política i, en molts aspectes, també moral de la nostra societat.

Doncs jo m'ho pregunto, efectivament: com és possible que alguns puguin dormir tranquils sabent que, al final, la societat, a la qual jo no dubto que estimin..., l'han acabat perjudicant de forma absolutament evident i de forma, a més, potser irrecuperable. Jo crec que el que necessita Catalunya són polítiques econòmiques moderades, que no és el que hem tingut en aquesta ocasió. Senyor Giró, l'hi dic amb tot el respecte –perquè ja sap que, a més, li'n tinc– i, fins i tot, l'afecte que li professo:

crec que Catalunya necessita polítiques econòmiques moderades, no necessita polítiques econòmiques d'una despesa absolutament forassenyada, una despesa que no té en compte, per cert, possibles contingències que es puguin esdevenir al llarg de l'any que ve, al llarg de l'any 2022, i que ens estarien deixant en una situació molt complicada.

Jo, aquests dies, he tingut l'oportunitat, com a portaveu del Grup Parlamentari de Ciutadans, de parlar amb els representants del sector de l'oci nocturn, un dels sectors més maltractats, sens dubte, pel Govern en els últims anys, des del començament de la pandèmia fins a les últimes restriccions decretades ara fa uns dies. Aquest sector o els representants d'aquest sector –jo vaig parlar amb un d'ells– estan realment abatuts. Estan realment desolats, perquè consideren, amb raó, que se'ls ha menystingut, que se'ls ha maltractat i que no se'ls ha informat de les decisions que es volien prendre sobre la seva activitat. Per cert, una activitat que arriba en aquests mesos de Nadal al seu màxim, al seu punt àlgid, i que necessitaria del Govern una actitud molt més generosa, molt més comunicativa, necessitaria del Govern molta més comprensió. I es queixen, jo crec que amb raó, que no han tingut cap mena d'explicació, cap mena d'avís, ha estat tot molt apressat, tot molt precipitat.

I, per cert, des d'aquest punt de vista, una altra cosa que demostra que la societat catalana ha de respondre, ha de despertar davant de l'abús dels governs, dels successius governs de la Generalitat, és que vostès, senyors del Govern, han decretat un seguit de mesures a partir de dilluns passat i que entren també en vigor aquest dijous –és a dir, avui–, que passen, per exemple, pel tancament de l'oci nocturn, que passen per la limitació de la interacció social, quan vostès mateixos dissabte, dos dies abans de la convocatòria d'aquesta manifestació, van cridar a la participació en una manifestació i en un macroconcert, perquè era, diguem-ne, per a major glòria de la causa separatista. És una cosa incomprendible, absolutament perversa, el fet que dilluns hagin decretat aquestes mesures de restricció per al conjunt de la població i que, en canvi, dos dies abans estiguessin cridant de forma entusiàstica a la participació en aquest macroconcert i en aquesta manifestació. Una mica de responsabilitat, senyors i senyores del Govern.

Jo crec que la situació de Catalunya queda, diguem-ne, amb certes dificultats, amb un pressupost que, hi insisteixo, no té en compte possibles contingències de cara a l'any que ve. No té en compte el que estan preveient els principals organismes internacionals sobre la inflació. La inflació sembla..., i esperem que no, però sembla que impactarà al nostre país de forma especialment cruenta, a tota Espanya i també a la nostra comunitat, a Catalunya. I jo crec que això no s'ha tingut en absolut en compte a l'hora de redactar uns pressupostos en què el que es volia era llançar el missatge que eren els més expansius de la història, d'una forma alegre, d'una forma, a parer nostre, una mica, diguem-ne, frívola, una mica irresponsable. Per això exigirem al Govern que tingui molt present la seva responsabilitat quan la situació..., que, per desgràcia, veient com estem veient que la situació sanitària no sembla millorar fins als extrems que esperàvem, doncs això, quan passi l'any 2022, tinguin present que la seva responsabilitat en l'elaboració d'aquests pressupostos serà gran.

No vull acabar aquesta intervenció sense recordar una cosa, que és un epifenomen del que comentàvem abans sobre la manera de fer del nacionalisme de forma omnímode, de forma absolutament despòtica, que és el fet que ahir coneguéssim l'acord entre Junts per Catalunya, Esquerra Republicana i el Partit dels Socialistes de Catalunya per renovar un seguit d'òrgans i d'institucions estatutàries. Crec sincerament que és una enorme llàstima, una pena, i crec que és lamentable que el Partit dels Socialistes de Catalunya s'hagi avingut a un acord que el que fa és, entre altres coses, i no tinc temps per a més, posar al capdavant del CAC, de l'òrgan que ha de vetllar per la neutralitat i el pluralisme a TV3, algú que és ni més ni menys que l'hagiògraf, el biògraf del senyor Puigdemont. Això jo crec que és un bon exemple de com estan les coses a Catalunya, per desgràcia.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Antes de entrar en materia presupuestaria, no puedo evitar hacer referencia a un asunto absolutamente escandaloso y que merece ser abordado en sede parlamentaria. El pasado fin de semana, el presidente de la Generalitat de Cataluña se manifestaba junto a miles de personas. Cuarenta y ocho horas después, anunciaba el cierre del ocio nocturno, nuevas restricciones a hostelería y restauración, y el toque de queda. Nada más y nada menos.

¿Qué clase de catástrofe sucedió en Cataluña en cuarenta y ocho horas para que pasaran ustedes de reunirse veinticinco mil a no permitir que once se sienten alrededor de una mesa? Ninguna. Los datos eran exactamente los mismos el fin de semana que el lunes. ¿Por qué pueden ustedes manifestarse tan alegremente y con los mismos datos sanitarios –los mismos– cierran ustedes locales de ocio y restaurantes? ¿Acaso ser separatista te inmuniza frente al virus? Es evidente que no.

Es su sensación de impunidad, es que ya ni disimulan, porque hay que tener mucha jeta –muchita jeta– para mandar a la ruina a los sectores del ocio y de la restauración mientras hacen una manifestación con veinticinco mil personas. Hay que tener mucha jeta y muy poca vergüenza, por cierto.

Bien, hecha esta referencia, pasamos a la cuestión presupuestaria. Hemos tenido la oportunidad, en comparecencia del señor Giró en comisión, comisión también para el debate y votación de enmiendas, el debate de totalidad, esta tarde haremos el de medidas..., es decir, que hemos tenido oportunidad de debatir ampliamente. Por lo tanto, la intervención que haré a continuación será un poco de recapitulación de todas las cosas que hemos ido comentando en todas esas comisiones y también en el debate de totalidad.

En relación con las enmiendas. Nosotros hemos presentado 166 enmiendas a los presupuestos, que lo que pretenden es introducir demandas sectoriales y territoriales del Gobierno, que el Gobierno no ha tenido en cuenta. Y, por otro lado, suprimir también gastos dedicados al mantenimiento de la red clientelar del separatismo.

Son enmiendas que priorizan destinar más recursos a educación, políticas sociales sanidad, seguridad, y que a la vez suprimen partidas presupuestarias de propaganda o de organismos sobredimensionados. Les pongo siete ejemplos concretos que pueden servir muy bien para resumir el espíritu de esas 166 enmiendas. Por ejemplo, una de incremento de 10 millones de euros en el presupuesto de becas comedor y transporte escolar; garantizar el modelo de escuela concertada con el incremento de 5 millones de euros; dignificar la actividad de los Mossos d'Esquadra dotando de un complemento de productividad de 8 millones de euros; mejorando la seguridad pasiva en comisarias con 10 millones, o destinando otros 20 millones de euros al fondo de acción social del cuerpo, y también con otros 40 para poder mejorar también la equiparación salarial.

Otras enmiendas, como, por ejemplo, pues, el incremento del presupuesto del plan único de obras y servicios de Cataluña, gracias a la reducción de 6 millones de euros del presupuesto del Departamento de Presidencia en partidas, sobre todo, destinadas a propaganda. Después, también, el recorte de 100 millones de euros del presupuesto de TV3 y Catalunya Ràdio; la reducción sustancial del presupuesto de organismos como el CEO, el Idescat o la Agencia Tributaria de Cataluña; o también el recorte de 26 millones de euros en Acción Exterior o en el presupuesto de la Agencia Catalana de Cooperación, que creemos que se pueden utilizar mejor para otras cuestiones.

Hay también 136 enmiendas de este grupo que son de carácter territorial, que hemos ido recogiendo en las reuniones que hemos tenido con entidades de todo tipo, sociales, educativas, etcétera. Eso, por un lado.

Y después también quería reiterar una reflexión, ya a modo de resumen. que trasladé en el debate de totalidad, pero que creo que resume perfectamente nuestra visión de este presupuesto, y es que es un presupuesto que no está orientado al crecimiento económico ni a la creación de empleo; está orientado a fortalecer su entramado político.

Una Generalitat cada vez más grande, con una sociedad civil catalana cada vez más asfixiada y más pequeña. Y más asfixiada por ustedes, por el poder político, por la Generalitat. Más altos cargos que nunca, menos recursos para políticas de ocupación que nunca; 40 millones de euros menos que en el presupuesto anterior. Menos apoyo a la industria, más partidas para propaganda. Esa es la filosofía que preside su presupuesto.

Con estos presupuestos, ustedes seguirán regando de millones a sus entidades afines, pero, en definitiva, condenarán a la decadencia al conjunto de la sociedad catalana. Y por mucho que hagan de trileros de las ramblas con los datos económicos, los indicadores más serios nos demuestran que en Cataluña las cosas no van bien, y con estos presupuestos mucho me temo que irán peor aún.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Joan Canadell.

Joan Canadell i Bruguera

Gràcies, presidenta. Bon dia, diputades, diputats. Voldria començar la meva intervenció explicant, fent un petit resum de les esmenes que han presentat els grups, que d'alguna manera o altra ho han anat explicant, però de forma resumida. Tots els grups parlamentaris que han presentat esmenes han sumat en total més de vuit-cents esmenes que no arriben a 3.700 milions d'euros; 3.678 milions d'altres, eh?, és a dir, de propostes de més pressupost. A la vegada, han presentat esmenes per 6.350 milions d'euros de baixes.

Aquest desajust és perquè el Grup de VOX, en línia amb la seva ideologia de carregar-s'ho tot, doncs, ha portat moltes més baixes que no pas altres, però, en definitiva, aquest és el resum. Val a dir que la CUP és el partit que ha portat més esmenes en positiu –és a dir, que ha demanat més altres–, amb un valor de 1.686 milions. Per tant, probablement és el partit que té un model diferent, eh?..., el grup parlamentari que té un model més diferent al que ha fet el Govern; però, en definitiva, respecte al total dels 38.100 milions d'euros, no arriba ni al cinc per cent. Per tant, home, hauríem de dir que tampoc és un canvi radical respecte als pressupostos del conseller Giró.

En aquesta línia, no entenem per què la CUP no podia, d'alguna manera, doncs, abstenir-se en aquests pressupostos. I, per tant, no em puc estar de demanar, eh?..., ja sé que no hi haurà un canvi de darrera hora, però no em puc estar de demanar que encara hi som a temps i que s'hi repensin. I s'hi repensin per la majoria del cinquanta-dos per cent, no per res més. Perquè pensem que és molt important per a l'independentisme que aquests pressupostos com a mínim tinguin la seva abstenció i no pas el vot en contra.

Ara bé, senyors de la CUP, senyora Reguant, reduir els pressupostos al tema dels projectes singulars –el del Hard Rock, de fer un *hub* intercontinental a l'aeroport, dels Jocs Olímpics prèvia consulta– i trencar així la majoria del cinquanta-dos per cent, quan fa més de tres-cents anys que patim un espoli econòmic, un espoli cultural, un espoli democràtic..., hauríem de dir allò de «no és això, companys, no és

això». La prioritat absoluta ara hauria de ser culminar la independència i, per tant, el cinquanta-dos per cent és important i la unitat és important.

Algú podria pensar que prefereixen una Catalunya dins d'Espanya sense aquests projectes singulars a una Catalunya independent amb aquests projectes singulars, tot i que la gran majoria del Parlament hi hagi votat a favor, eh?, que, d'alguna manera, representem la sobirania del poble. Per tant, en tot cas, vull pensar que no, que no pensen això. Però, per altra banda, el que sí que els vull dir és que els necessitem. Necessitem trobar-nos entre tots, els tres partits, al més aviat possible, per fer el full de ruta per culminar la independència. Generar inestabilitat al Govern català no assegurarà que això passi. Fer propostes unilaterals no ajuda que això passi. Per tant, si us plau, seiem, parlem-ne i treballem els propers mesos per preparar aquest embat definitiu.

Senyors del PSC –els que diuen ser el govern alternatiu, no?–, vostès han entrat només 595 milions en esmenes; per tant, representa l'u i mig per cent. En aquest cas, és com si donessin indirectament l'acord al 98,5 per cent dels pressupostos Giró. Ja sé que vostè diu que no es poden fer més canvis, però la CUP ha fet el triple de canvis que vostè. Per tant... La CUP ha fet el triple de canvis més que vostè; per tant, segurament sí que es podien fer més canvis. I, en tot cas, ja ens va bé, ja ens sembla bé que només hagin canviat l'u i mig per cent. Això reforça la idea de que són uns bons pressupostos, els pressupostos Giró, perquè si el principal partit de l'oposició només modifica l'u i mig per cent, doncs, en tot cas, són, hi insisteixo, uns bons pressupostos.

Cal recordar al senyor Illa, que diverses vegades ha estès la mà a col·laborar amb aquest Govern en els temes cabdals de país, que, en tot cas, els pressupostos són dels temes més cabdals que hi puguin haver. I, per tant, tampoc no entenem com, en una situació com aquesta, doncs, no haurien pogut també fer una abstenció. Perquè al final és així, si al final són fets i no paraules, això hauria d'haver anat més en aquesta línia.

I, senyora Romero, referent a la seva intervenció, miri, el Reglament és el que és. Nosaltres no els hi hem acceptat cap esmena o no els votarem cap esmena, però almenys aquí al Parlament de Catalunya no s'ha vetat cap esmena; al Congrés espanyol s'han vetat més de mil esmenes. I això no diu molt d'un govern que vol ser el més progressista de la història i el més democràtic de la història.

I sobre el CTTI, no ens faci trampes; és a dir, en els darrers deu anys el que s'ha fet és concentrar la despesa dels serveis informàtics en un sol departament, justament per gestionar-lo millor i per aconseguir economies d'escala. Per tant, no ens faci trampes dient que hem incrementat, hem triplicat, perquè no és així.

I sobre el frau fiscal, home, dir que en els darrers cinc anys la Generalitat ha fet aflorar 1.163 milions, malgrat –malgrat– no tenir la informació de l'Agència Tributària que es demana contínuament a l'Estat, i que també, doncs, fent gala d'aquesta poca transparència de l'Estat espanyol, no ens ha fet arribar. En aquest sentit, també cal una mica més de llum a la foscor al Govern espanyol.

Per altra banda, els partits de govern en el tràmit parlamentari també hem fet altes i baixes, eh?, per valor de 58 milions d'euros, que signifiquen, doncs, de l'ordre del 0,15 per cent del total. I això per a nosaltres ha fet millorar uns pressupostos que ja consideràvem excel·lents, però, en tot cas, els ha fet millorar. I en això volem agrair al grup dels comuns que amb les seves propostes haguem pogut millorar aquests pressupostos originals.

En resum, totes les esmenes, com deia, no arriben als 3.700 milions d'euros. I això –ja saben que a mi m'agrada molt, eh?, comparar-ho amb el dèficit fiscal– no és ni el vint per cent del dèficit fiscal. Per tant, posats a demanar, senyora Romero, que abans deia: «Home, només que haguessin fet un no-sé-què o un no-sé-què-més...», jo li dic: miri, només que haguéssim reduït el vint per cent del dèficit fiscal, tot –tot– el que han demanat tots els grups de la cambra ho podríem posar tot, afe-

gir-ho tot. (*Alguns aplaudiments.*) Per tant, fixi's si és important la magnitud del dèficit fiscal.

Per això, companys de la CUP, torno a dir-vos que, tot i ser els que heu presentat més import d'esmenes..., segur que en sou conscients, però siguem-ne tots conscients, que només amb un estat independent podrem fer tot el que vosaltres demaneu. I no només això, sinó moltes més polítiques socials. I no només això, sinó moltes més polítiques econòmiques, de foment de l'economia, d'ajudar les pimes, et cètera. Perquè és una qüestió de dèficit fiscal.

Sense estat no podrem avançar de debò, no podrem tampoc fomentar el cooperativisme, ajudar els autònoms, les microempreses, i, de fet, no tenim marge de millora per a gaire més. I ho dic en positiu i els emplaço a treballar de nou conjuntament amb els partits de govern, per portar aquest país a la independència al més aviat possible. És l'única manera que tenim per fer tot el que necessitem.

Senyor Martín Blanco, ja l'hi vaig dir a la comissió, eh?..., ara no el veig; en tot cas, ja l'hi traslladaran. Ja li vaig dir a la comissió que totes les mentides que vostès diguin en comissió o en seu parlamentària les anirem responnent; amb arguments, això sí –amb arguments. En concret, a l'última comissió van dir que, clar, que el dèficit fiscal es compensava amb les balances comercials. I se'm va ocórrer anar a buscar un vídeo d'un professor de la Universitat de Columbia, d'aquests que va a Davos cada any –aquest any em sembla que ho té molt més complicat, però normalment hi va–, el senyor Sala i Martín, el professor Sala i Martín, on deixava clar que no és de cap manera comparable. Aquest vídeo ha tingut més de 150.000 reproduccions. I ja ens va bé que diguin aquestes mentides, perquè després nosaltres les rebatem i això fa que la gent s'assabenti de la veritat.

Avui n'ha dit una altra, de mentida, el senyor Martín Blanco –que l'han repetit vostès, l'han repetit els de VOX, el PP–, i és la fugida d'empreses. Això de la fugida d'empreses, les cinc mil empreses, els hi torno a dir –ho he dit en comissió–: diguin-me'n una de sola que s'hagi endut la fàbrica, el magatzem, les taules, les cadires, els ordinadors, que s'hagi endut alguna cosa. Perquè canviar el registre en un ordinador, això no és fugida d'empreses; això és canvis de domicilis fiscals de les empreses. I ja està. No ha marxat res d'aquí –no ha marxat res d'aquí. En canvi, i com els hi va deixar clar el diputat Tremosa en alguna altra intervenció, si comparem com va Catalunya i com va l'Estat espanyol... Creixem més, l'atur va millor... Per tant, escoltin, si fos veritat aquesta fugida de cinc mil empreses, ara mateix estaríem molt pitjor que a la resta d'Espanya. I no, anem millor. Per tant, és la constatació de que tot el que diuen vostès, en aquest sentit, és mentida, absolutament mentida.

Bé, reprenc el fil argumental repetint que aquests són uns bons pressupostos, els millors pressupostos de la història, però molt lluny dels que podríem tenir si gaudís-sim de tots els impostos que paguem. S'imaginem per un moment uns pressupostos amb 52.900 milions d'euros, que és el que paguem els catalans en impostos el 2022? És difícil d'imaginar, perquè el que han presentat vostès aquí, que és la llista als reis, només pujava 3.700 milions. Per tant, per arribar a divuit mil ens costarà, eh?, ens costarà. En tot cas, el dia que fem el pressupost alternatiu, sense aquest dèficit fiscal, doncs, veurem a on podem destinar més recursos, com podem millorar el pressupost de salut, en benestar, en educació, en recerca i desenvolupament, en tot el que realment ens convé en aquest país.

Però també és obvi que no només podríem millorar el pressupost, si tinguéssim aquests 52.900 milions d'euros, sinó que podríem assumir, doncs, reduccions d'impostos, podríem assumir moltes més inversions en infraestructures, complementar pensions o, fins i tot, implantar la renda mínima garantida de forma universal. I això són qüestions que ara no podem plantejar, perquè o no tenim els diners o no tenim les competències. Un país com Catalunya, amb 52.900 milions de pressupost és difícil d'imaginar –ja els hi dic, és difícil d'imaginar–, però és l'únic que ens permetrà que Catalunya tingui el nivell de benestar dels països més avançats d'Europa.

Vull fer, ara, un incís aquí. El 2022 l'Estat tindrà un marge de dèficit públic proper al cinc per cent del PIB, del qual l'Administració central se'n quedarà el 3,9 per cent, nosaltres el 0,6. Això vol dir que l'Estat tindrà uns 8.000 milions d'euros més que li pertocarien a Catalunya, que d'una manera o altra haurien d'arribar a Catalunya. Quants n'arribaran d'aquests? Voleu que fem apostes? Quants n'arribaran? Però no només això: l'any 2022, a més a més, l'Estat tindrà de forma excepcional 27.633 milions en fons Next Generation. Això també, pel nostre pes econòmic, voldria dir uns 5.250 milions d'euros que ens haurien d'arribar, directament o indirectament. De moment al pressupost només en tenim 2.142. N'arribaran més? Quants n'arribaran i quants continuaran engreixant el dèficit fiscal?

Per tant, com que això es grava, ja els faig un espòiler, i en tot cas d'aquí a un temps ho revisem: el dèficit fiscal del 2022 serà superior als 20.000 milions d'euros, perquè tindrem el dèficit estructural, el de cada any, aquests 18.000 aproximats, més els que provindran d'un endeutament molt més alt que altres anys i dels Next Generation. I aquesta és la situació que tenim: seguim espoliats any rere any, i el temps va passant mentre seguim lluny d'arribar a un acord, a una solució unitària entre els tres grups independentistes per solucionar l'espòli i per esdevenir un estat independent.

Entretant, amb els 38.000 milions de pressupost, el que podem fer és començar la transformació del país, això sí, tot i que no amb la força que voldríem, per fer possible allò que nosaltres en diem «la Catalunya del sí»: sí a una societat del coneixement, atracció del talent; sí a un país amb plena ocupació i de qualitat, com els petits països d'Europa; sí a una economia més internacionalitzada, més exportadora, més interconnectada; sí a un territori més equilibrat, més viu, en xarxa; sí a un país més sostenible ambientalment. La Catalunya del sí a una veritable democràcia, més feminista i, en definitiva, la Catalunya del sí a més benestar social per a tothom.

D'aquests pressupostos, doncs, en podríem dir «els pressupostos del mentrestant», mentrestant, no som un estat; mentrestant, l'Estat espanyol ens segueix espoliant; mentrestant, els partits independentistes no ens posem d'acord; mentrestant, Europa no sentència sobre els judicis als presos polítics; mentrestant, no tornen els exiliats en plena llibertat; mentrestant, el feixisme creix a Espanya i la posa contra les cordes; mentrestant, gestionem la covid... Tenim molts «mentrestants». Però no ens enganyem, aquests «mentrestants» tindran un final, i més d'hora que tard tornarem a recuperar l'esperit de l'1 d'octubre i culminarem allò que allà vam començar.

Els pressupostos del conseller Giró són, doncs, uns pressupostos del mentrestant, però són uns bons pressupostos. Són pressupostos que milloren el benestar social i la promoció econòmica. Però la situació de pandèmia que ens provoca aquesta sisenada onada es preveu molt crítica –plou sobre mullat– i hi ha sectors empresarials molt tocats, com saben. Tenien esperances en aquest Nadal per recuperar-se –el sector de l'oci nocturn, del comerç, de la restauració–, i ara rebran una nova garrotada, en una situació ja de per si molt delicada i que s'accentuarà amb el retorn dels crèdits ICO d'aquí a uns mesos.

És indispensable, doncs, que l'Estat actuï amb urgència, activi aquests 1.600 milions d'euros de fons covid que vam demanar a Madrid el Grup de Junts, i que han de permetre cobrir els increments de despeses en salut i les conseqüències econòmiques d'aquesta nova onada. L'Estat no pot inhibir-se i renunciar a solucionar els problemes greus d'aquest moment. Milers d'empreses i autònoms han cessat l'activitat i milers ho faran si no s'actua amb ajudes econòmiques i de forma ràpida i diligent. Esperem, senyors del Partit Socialistes i, en aquest cas, també senyors dels comuns, que intercedeixin davant del Govern de Madrid perquè arribin aquests 1.600 milions, i ho facin de forma urgent.

I, com he dit abans, en el procés parlamentari d'aquests dies, hem entrat també algunes esmenes dels partits de govern, que milloren, com he dit, el text anterior, i que esperem, doncs, que avui es podran aprovar. I voldria fer esment d'alguna d'aquestes millores.

Primer, en tema trens. L'inici de les obres, en aquest cas del tramvia, al Camp de Tarragona, l'estudi informatiu del tramvia del Bages, de la Costa Brava, del delta de l'Ebre i Pirineu, per valor de 7 milions. I això és una petició del grup dels comuns, a qui donem les gràcies, i reiterem des de Junts que nosaltres també estem d'acord amb un país de trens i de tramvies, però evidentment els imports d'inversió dels trens i tramvies és molt més alt que no pas, per exemple, en transport per carretera i, per tant, amb el poc pressupost que tenim, doncs, de moment ens hem d'anar acontentant amb això.

En la salut bucodental incrementem 40,5 milions d'euros, fins arribar a una dotació de 50,5 milions, dels quals 35,5 seran sobretot per a la població infantil i 15 milions per iniciar el desplegament en adults vulnerables i embarassades. L'extensió de la paga extra per al personal de neteja dels centres sanitaris del Siscat. Una partida per ampliar la reducció de jornada laboral per cura de fills i familiars en dificultats, permetent passar de la reducció d'un terç a la mitja jornada al Departament d'Educació.

També, molt important la baixada de l'IRPF a totes les rendes inferiors a 33.000 euros anuals, que això beneficiarà pràcticament el vuitanta per cent dels contribuents catalans i suposarà una reducció aproximadament de 185 euros per a tots els salaris fins a 17.700 i uns 300 euros per als que superin aquest import. És una mesura que, a més a més, és progressiva, perquè evidentment l'impacte és molt més alt a les rendes més baixes que no pas a les altes. Recordem, però –tornem-ho a recordar–, que de la recaptació de l'IRPF de l'Estat a Catalunya, el cinquanta per cent pràcticament es queda a Madrid i no torna.

I abans d'acabar la meua intervenció voldria felicitar el conseller Giró per complir amb el seu compromís de tenir pressupostos per al primer de gener, per haver fet aquest excel·lent treball; no només a vostè sinó a tot l'equip, al secretari Cabrafiga, a tots els comandaments, a la gent de Junts i Esquerra i segurament comuns, que hi han estat treballant, i em consta, aquests dies moltes hores perquè això entrés en termini. I, per tant, moltes gràcies a tots i un reconeixement públic per a tots vostès.

I, per acabar, voldria fer ja un esment personal, eh? Ja vaig dir en el darrer Ple sobre esmenes a la totalitat que jo soc nou en això de la política. I m'hauria agradat molt, sincerament, m'hauria agradat molt que aquests pressupostos poguéssim haver-los aprovat amb el cinquanta-dos per cent de la majoria independentista. Però, malauradament, no ha pogut ser així. I, per tant, jo personalment també he decidit donar-hi suport, perquè penso que entretant millora, millorarà la vida dels catalans.

Però jo vaig entrar en política perquè m'estimo el meu país, i qui l'estima el vol lliure. I no pararé de treballar per aconseguir-ho. I aquí faig una crida a totes les diputades i els diputats independentistes, perquè aquest 2022 posem fil a l'agulla, preparem l'embat per culminar la independència i construir un millor país, el que mai hem pogut imaginar.

Moltes gràcies. I bones festes.

(Aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Marta Vilalta.

Marta Vilalta i Torres

Moltes gràcies, presidenta. President, consellers, conselleres, diputats i diputades, molt bon dia a tothom. Avui no em pertocaria a mi participar, intervenir en aquest debat de pressupostos, sinó al company, al portaveu d'Economia Lluís Salvadó, però la variant d'òmicron de la covid-19 –i els contagis ja saben que van a l'alça– fan, requereixen que haguem de prendre relleus dins del grup parlamentari entre companys, i això és el que fem. Des d'aquí, per tant, també tot el suport a aquelles persones positives, confinades, i a totes aquelles professionals que estan justament

tornant a donar la cara i treballant a primera línia per fer-hi front, lluitant contra el virus. Màxima precaució, prudència i afecte a tothom.

Encara que sigui dur –permetin-me fer aquesta prèvia– i que sigui complex prendre mesures ponderades per protegir la salut i la vida, creiem que és la millor manera de servir el bé col·lectiu i de fer ús de la responsabilitat que tenim atorgada. Per tant, jo vull agrair avui també, doncs, al Govern i al president les mesures que prenen quan són necessàries.

Ara sí, entrant en matèria, fa un mes que celebràvem el debat a la totalitat del projecte de la llei de pressupostos per a aquest any que ve, per a l'any 2022, un debat que va visualitzar l'acord impulsat per la presidència de la Generalitat amb el Grup Parlamentari d'En Comú Podem i que ha permès tramitar amb èxit aquests pressupostos, i avui, si tot va com ha d'anar, doncs, aprovar-los definitivament.

Durant aquests últims trenta dies, més o menys, hem tramitat i debatut al voltant d'unes 1.120 esmenes al projecte de pressupostos, 805 esmenes a la llei de mesures fiscals –la llei d'acompanyament que es debatrà a la tarda–, hem fet prop de dues-cents votacions en comissió, que avui en bona part repetirem aquí al Ple, i en aquest sentit volem agrair la tasca a la Mesa, als serveis jurídics i tècnics de la casa, del Parlament, per tota aquesta bona feina duta a terme, i que també és de rebut, doncs, creiem –i així ho volem fer–, agrair la feina de les persones, dels grups parlamentaris, si m'ho permeten, en especial del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, però de totes aquelles persones que han estat treballant al màxim.

També vull fer un agraïment especial al conseller d'Economia, al Departament d'Economia, a tot el seu equip, i fer-lo extensiu també a la resta de persones que des de tot el Govern hi han treballat, especialment als equips negociadors, també, de Presidència.

El resultat de tot això, de tota aquesta tramitació amb aquestes esmenes, amb aquests equips, amb aquesta feina, el resultat que tindrem avui és que podrem aprovar uns millors pressupostos per al nostre país i una millor, també, llei de mesures fiscals. Uns pressupostos que són de país, sí, i que, per tant, són una victòria per a tothom, per al conjunt de la societat, per al nostre país. I per això ho celebrem. És la millor notícia que li podem donar avui al país, l'aprovació d'aquests pressupostos.

Perquè aprovem uns pressupostos que són clarament expansius –ja s'ha explicat en reiterades ocasions–, amb 5.000 milions d'euros més addicionals per fer front, doncs, a les diverses crisis que encara patim; uns pressupostos que tenen una voluntat transformadora, amb un marcat caràcter social, que defineixen molt clarament quines són les prioritats d'aquest Govern, especialment Salut i Educació, però, per posar-ne, doncs, una dada, tres de quatre euros van destinats a polítiques socials.

I avui, més enllà de tenir aquests pressupostos expansius, més enllà de tenir aquests pressupostos transformadors i amb caràcter social, també consolidem i evolucionem un sistema fiscal propi que és clarament progressiu, ambientalment també avançat i amb una notable capacitat redistributiva. Són, per tant, uns pressupostos transformadors i republicans, són els més expansius en una dècada i repensen també la Generalitat i les seves eines: acció activa per la llengua catalana, impuls real contra l'emergència climàtica, compromisos fermes i realitzables en habitatge social, i passar d'aquelles antigues retallades que havíem viscut al nostre país a fer, per exemple, la gratuïtat en l'ensenyament, en l'àmbit del P2. Són uns bons pressupostos i els necessitem. De fet, els necessita el país i la gent; els necessitem per reactivar aquest país, però sobretot per transformar aquest país.

Aquests pressupostos són tot el contrari de l'agenda conservadora que ens volen vendre aquells publicistes de l'*statu quo*. Avui, amb l'aprovació d'aquests pressupostos, qui hi perd són aquells que posen el benefici a curt termini per sobre, per exemple, de la sostenibilitat ambiental; qui hi perd avui són els que defensen el seu privilegi patriarcal davant, doncs, de les igualtats, i els que hi perden avui també són els que

aposten per l'egoisme i la insolidaritat enfront d'una distribució justa i equitativa de la riquesa.

Sabem –i ho sabem i ho repetirem les vegades que facin falta– que els millors pressupostos que podria tenir aquest país, que podríem fer des d'aquest Parlament, serien els d'una Catalunya independent, i aquest és el nostre objectiu: la república, disposar de tots els recursos, poder disposar d'aquells recursos que generem i, per tant, també decidir al màxim sobre les nostres competències i sobre la fiscalitat de forma plena. I per això volem acabar amb el dèficit fiscal, que no ens permet ser el màxim d'útils que volem ser per a la ciutadania. Però mentrestant, mentre fem aquest camí –mentrestant–, creiem indispensable aprofitar una oportunitat com aquesta, com la que tenim, amb uns pressupostos expansius i socials: més recursos per a la gent.

Els pressupostos que avui s'aprovaran són també –ja ho he dit, eh?– resultat de la feina feta pel Departament d'Economia i Hisenda en l'elaboració d'aquesta pròpia llei de pressupostos, però també –i això ho volem posar en valor– són el resultat de la consolidació, des de l'any 2015, d'unes polítiques econòmiques i fiscals marcades per pactes pressupostaris on les forces d'esquerres transformadores hem tingut un paper determinant. I, per tant, m'adreçaria un moment també a la senyora Romero, perquè..., no, aquests no són uns pressupostos al més típic estil convergent. Parlem de gratuïtat del P2, d'energètica pública, de pla pilot de la renda bàsica universal, de reducció de les ràtios, de participació industrial de la Generalitat. No, no són uns pressupostos al més típic estil antic o convergent. Els pressupostos potser típicament convergents els hauríem tingut si fos el PSC qui hagués condicionat aquests pressupostos. *(Aplaudiments.)*

Fixi-s'hi: el Govern de Catalunya en matèria pressupostària, i especialment en matèria fiscal, fa anys que està a l'esquerra, aplicant polítiques d'esquerra en aquest sentit. Des d'Esquerra Republicana, incidint, primer, amb influència des de fora; després, des del Departament d'Economia, i ara des de la Presidència de la Generalitat, portem vuit anys fent possible pressupostos més justos, progressius, equitatius i d'esquerres. I, òbviament, ara, la transformació i el gir a l'esquerra segueix i quedarà falcat amb uns pressupostos que recullen moltes de les accions pactades amb la CUP i que, a més a més, són realitat gràcies a un acord amb el Grup Parlamentari d'En Comú Podem. Uns pressupostos, doncs, per a l'any vinent que tindran totes aquestes incorporacions en ells.

I, en aquest sentit, també vull fer un agraïment especial al grup parlamentari dels comuns, i especialment també al seu portaveu que abans ha intervingut, el senyor Gallego, per la seva predisposició al pacte, a l'acord, a poder arribar a entesa i per la seva voluntat de formar part de les respostes que necessita ara mateix aquest país.

Avui, com ja vam fer en la comissió, votarem en contra –ja els hi avanço– de pràcticament un miler d'esmenes que es mantenen vives en aquests pressupostos. I això és important que ho puguem dir i que ho puguem explicar. Important dir-ho, perquè votar en contra d'algunes d'aquestes esmenes no és no voler-les o no és no voler fer allò que voldrien fer aquestes esmenes, sinó que és no poder donar resposta a tot. I és ser conseqüents i realistes amb les disponibilitats i amb els recursos dels quals disposem. De fet, algunes de les esmenes que avui es votaran, que s'han incorporat, podríem estar bastant d'acord, doncs, amb la seva finalitat, però ja saben que en economia tota decisió pressupostària porta associada un cost d'oportunitat, i tot i que podem estar d'acord amb moltes esmenes d'alta, que poden reforçar polítiques socials o construir certs equipaments a nivell local, molt sovint no podem estar d'acord amb aquelles baixes pressupostàries que porten associades. Perquè si hi ha unes altes, hi ha d'haver unes baixes. Hi ha partides que són imprescindibles, i altres que són imprescindibles perquè funcioni l'Administració de la Generalitat i, per tant, del país, correctament.

En poso un exemple, que també se n'ha parlat. Les esmenes que van contra les despeses dels sistemes informàtics, anomenat també al CTTI. Entre tots els grups parlamentaris han presentat 653 baixes contra partides per despeses informàtiques que pujarien a un total de 1.155 milions d'euros. Només el Grup Socialistes n'ha presentat 200, de baixes, tocant aquestes partides. Cap dels grups parlamentaris que presenten aquest tipus d'esmenes, si fossin al govern, les podrien aplicar, i no les aplicarien. Per tant, és bastanta demagògia la que es fa aquí amb algun batibull d'esmenes. És obvi que, en ple segle XXI, on tota la societat funcionem estrictament sobre suports informàtics, cap Administració pugui eliminar el manteniment o la renovació d'aquests sistemes informàtics, molt menys en un context d'emergència climàtica on el que ens cal és reduir mobilitat, o al mig d'una pandèmia, on el que ens cal és teletreball, o ens cal atendre ciutadans mitjançant plataformes informàtiques o ens cal incrementar les competències digitals a les escoles; demagògia que a vegades esperem d'alguns dels grups, no d'aquells que tenen vocació de grups de govern, perquè no és responsable, doncs, que el Grup dels Socialistes faci segons quines esmenes que si fos al govern no aprovaria. Tant que parlen d'aquell govern fictici alternatiu. En aquest camí de les esmenes que han presentat, ni govern ni alternativa. (*Aplaudiments.*)

Entre totes les esmenes presentades pels grups de l'oposició, crec que abans també s'ha dit, s'aporten altes pressupostàries per un valor superior als 3.600 milions d'euros. La pregunta és: com ho pensen fer? Si no disposem de més recursos, com ho pensaven fer?

Un altre exemple, en aquest cas vinculat al Grup Parlamentari, doncs, de Ciutadans, que presenten 565 esmenes per valor de 840 milions d'euros. Són els mateixos que fan –abans ho hem pogut sentir– els discursos, doncs, definint-se com els *true* liberals, criticant l'elevat endeutament de la Generalitat, l'excessiva despesa i criticant la pressió fiscal. Volen més diners, però no volen ni pressió fiscal ni més despesa ni endeutament. I miracles, sincerament, doncs, a Lourdes. Són els que fan discursos de cara a la galeria, perquè tot i el discurs que a vegades sentim aquí de la pressió fiscal, d'aquell infern fiscal, ni Ciutadans ni PP han presentat esmenes que el que fan és abaixar els diners que sí que incrementem per a recursos propis, amb els impostos propis, com els impostos sobre successions i patrimoni. No els toquen. Després ens critiquen, però a l'hora de fer esmenes no ho fan.

En tot cas, el que ens proposen alguns partits minoritaris de la cambra, sobretot aquells representants de la dreta, aquells que governen des de Madrid, és insolidaritat, és egoisme, és deixar enrere els més dèbils, és el camp qui pugui. I, davant d'això, no podem sinó reivindicar la gestió republicana de la pandèmia, sinó, a més a més, reivindicar també l'aposta republicana per una recuperació econòmica i social transformadora.

Avui, a l'Estat espanyol, hi ha dos models socials, pressupostaris, si volen. Per una banda, l'ayusisme, i per altra banda el republicanisme; per una banda l'aposta d'aquells que defensen l'economia extractiva de l'IBEX 35 i fer sempre més del mateix, o aquells que defensen l'aposta per una economia verda i d'alt valor afegit; aquells que defensen i segueixen mantenint el *dumping* fiscal que sosté els privilegis dels més rics a costa dels recursos de tots i totes, o, per contra, aquells que defensen la redistribució per no deixar ningú enrere. I nosaltres, doncs, ho tenim molt clar.

És cert que el context és incert: previsions més prudentes de creixement econòmic, els efectes de la pandèmia, el preu de l'energia disparat, la inflació, i és cert. Però, tot i aquestes incerteses, el cas és que els ingressos tributaris actuals ja superen els nivells previs de la pandèmia. I, per tant, el que podem dir és que allò que ens ha de poder preocupar per a les previsions de l'any vinent, sembla que podem estar tranquils: el PIB potser no creixerà tal com estava previst, però els ingressos fiscals sí que ho faran en aquest sentit.

Segueixo avançant. Avui, també, doncs, s'ha parlat d'aquesta pressió impositiva dels impostos propis de la Generalitat de Catalunya. En fi, els impostos de la Generalitat de Catalunya el 2009 van suposar en aquell moment 136 milions d'euros, cosa que suposava un 0,16 per cent dels ingressos fiscals que generem els contribuents catalans; 0,16 per cent, que és absolutament irrisori o és molt poc. Amb els nous impostos propis que hem aplicat darrerament, es preveu que el 2022 s'ingressaran 408 milions d'euros, que això suposa un 0,5 per cent dels tributs que paguem. En cap cas, ni infern fiscal ni res de res.

En aquest àmbit de la fiscalitat, alguna altra idea encara: des de fa anys aquest Parlament, des del Govern, debatem i treballem aquesta reforma fiscal en continu, que podríem dir que fa que avui Catalunya estigui molt més avançada en fiscalitat, per exemple, ambiental que cap altre territori del mateix Estat o que l'Estat en ell mateix. Amb els canvis incorporats amb la llei de mesures –a la tarda en podrem parlar– en matèria fiscal, avancem en la construcció d'aquest sistema fiscal propi, molt més progressiu i més just, i a poc a poc l'anem convertint també en una eina local i rellevant en la lluita global, també, contra el canvi climàtic.

La fiscalitat, en definitiva, pagar impostos, lluny de ser un infern, és un dels factors que ens diferencien els països avançats socialment i ambientalment. Els paradisos fiscals per a les grans empreses i fortunes, que alguns grups d'aquesta cambra també ambicionen i a vegades ens els fan recordar..., el que fan aquells que defensen aquests paradisos fiscals..., el que fan és condemnar els fills i les filles de les classes populars a rebre una educació i una atenció sanitària insuficient; fomenten les desigualtats. Un sistema fiscal ambiciós, com el que volem des d'aquí, significa un estat del benestar amb capacitat redistributiva i amb justícia social.

Podria parlar de moltíssimes dades, de moltíssimes comparatives, sobre aquells que sempre venen aquí a parlar dels «xiringuitos», a parlar, doncs, en fi, d'aquelles despeses que, segons ells són, supèrflues. En fi, en poso un exemple. Per exemple, en aquest cas, el que sempre està al *top* també de les despeses vinculades a mitjans de comunicació o vinculades a TV3: cost per habitant de les televisions públiques a nivell de l'Estat. A Euskadi, el cost per habitant de la televisió pública d'Euskadi, 65,98 euros per habitant; a Galícia, 38,1 euros per habitant; Aragó, 37,9 euros per habitant; Catalunya, 31,3 euros per habitant. Però que la veritat no us espatlli un bon titular. (*Alguns aplaudiments.*)

La veritat és que aquells que només venen aquí a parlar dels «xiringuitos» –quan fem les comparatives això s'esfuma–..., la veritat és que dels seus «xiringuitos» se'n diu sector públic. Són fórmules modernes, eficients i àgils per gestionar l'Administració pública, envers la gestió d'abans, centralitzada i centralista. I el vostre problema, el problema d'alguns que venen aquí a criticar criticar criticar, no són ni els costos ni l'eficiència; és que alguns d'aquests organismes, doncs, són catalans o defensen aquells consensos que volem des de Catalunya; defensen allò..., les competències pròpies o aquells valors que ens defineixen també com a país.

La veritat és que amb aquests pressupostos que aprovarem avui, pressupostos per a l'any 2022, els departaments del Govern de la Generalitat disposaran de 5.022 milions d'euros més per poder destinar-los a les polítiques públiques del nostre país. Mil milions d'euros més per a Educació, per començar a fer realitat aquesta gratuïtat de l'educació al P2, a l'infantil 2, als dos anys; 1.500 milions d'euros més per a Salut; 900 milions d'euros més per a Drets Socials –aquí també reivindicar els més de 248 milions d'euros per a polítiques d'ocupació estrictes–; el pla pilot de la renda bàsica universal; fins a 1.000 milions més també per a fer front a l'emergència habitacional –posarem en marxa l'energètica pública. Si això ho computem amb professionals o amb persones que formaran part de ser servidors públics del nostre país, tenim més de 17.000 professionals per al sistema sanitari, més de 5.500 docents per a l'educació, al voltant d'uns 1.500 mossos, bombers i agents rurals més a disposició del nostre país. Així es defensen els Mossos, senyors del PSC: amb fets, amb recur-

sos i amb efectius; no utilitzant-los com una eina partidista i llancívola que ens tirem pel cap els grups parlamentaris; així, amb recursos i amb efectius.

Més qüestions que s'incorporen en aquests pressupostos: el foment de la llengua catalana, el pla contra la pobresa menstrual, i podria seguir i seguir. Però vaig acabant. Ho repetim: són uns bons pressupostos, són necessaris per a la gent, i avui creiem que és un bon dia per a aquest país. Avui tenim al Parlament, tenim en aquest Parlament, el Parlament més independentista de la història, després de les eleccions del 14 de febrer, superant el cinquanta-dos per cent dels vots. També tenim en aquest Parlament, el Parlament més d'esquerres dels últims anys. I només interpellant aquestes dues majories, la majoria independentista i la majoria d'esquerres; només interpellant aquestes dues majories, podrem avançar; no confrontant-les, sinó intentant sumar-les; no utilitzant-ne una per negar l'altra.

Això és el que intentem fer des d'Esquerra Republicana. El que volem és apostar per una agenda comuna de transformació i d'emancipació, d'ambició social, però també d'ambició nacional. Algú preguntava: «Cap a on anem?» Doncs, bé, cap a la independència del nostre país, a construir la república catalana, a poder disposar de tots els recursos i totes les eines per ser el màxim de justos, per garantir aquest país d'igualtat d'oportunitats que volem per a tothom. Mentre fem aquest camí..., perquè sabem que és la millor manera d'ajudar la gent. Però mentre fem aquest camí, també el que fem és governar el dia a dia per ajudar la gent, donant respostes i solucions, com ho fem, per exemple, en aquests pressupostos.

I avui, amb aquests pressupostos, també podem dir que són aquests els pressupostos de la via àmplia: uns pressupostos que tenen la petjada de la CUP, uns pressupostos que han estat acordats i que tenen l'empremta d'En Comú Podem, uns pressupostos que han estat liderats per una presidència republicana, i uns pressupostos que han estat fets i també liderats per una conselleria d'Economia liderada també per un membre de Junts per Catalunya.

El president Aragonès i nosaltres mateixos ens vam comprometre amb aquest programa de transformació, i avui, tot i que la feina sabem que moltes vegades no és fàcil, avui comencem a fer-la efectiva amb aquests pressupostos.

Moltíssimes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i acabades les intervencions dels grups parlamentaris, atès que el conseller d'Economia i Hisenda ha demanat intervenir, té la paraula el conseller, senyor Jaume Giró.

El conseller d'Economia i Hisenda (Jaume Giró i Ribas)

Molt honorable presidenta, molt honorable president, conselleres, diputades, diputats, les meves primeres paraules són d'agraïment.

Amb la votació que farem tot seguit, aquest Parlament aconseguirà que el país comenci l'any vinent des del primer dia amb uns pressupostos aprovats; això és una cosa que no passava des de l'any 2010. De fet, ara fa dotze anys, al desembre del 2009, aquesta cambra va aprovar els darrers pressupostos que han entrat en vigor un 1 de gener. Només els diré que, durant la darrera dècada, en cinc dels deu exercicis, el Govern ha hagut de tancar els comptes amb els pressupostos de l'any anterior prorrogats. Això ens dona la mesura de la importància d'aquesta llei i de la complexitat i dificultat per tirar-la endavant. Perquè una llei de pressupostos és una llei del conseller d'Economia, sí. Però no només no és del conseller ni del seu departament, ni tan sols és la llei del Govern de la Generalitat. És, com avui queda demostrat, la llei del Parlament. I, per tant, és la llei del país.

I és per això que vull agrair a tots els diputats i diputades, sense excepció, el seu esforç per millorar tant la llei de pressupostos com la de mesures d'acompanyament.

Molt en particular vull reconèixer la col·laboració, les aportacions i també l'exercici de responsabilitat del grup parlamentari dels comuns.

Així mateix, vull agrair especialment l'estímul constant que sempre he sentit a prop tant del president Aragonès com del vicepresident Puigneró, i per extensió dels dos partits del Govern i dels grups parlamentaris de Junts i d'Esquerra. Gràcies també a totes les conselleres i a tots els consellers i els seus equips, per la feina callada però extraordinària que han fet durant els darrers mesos.

És de justícia també reconèixer avui aquí el suport inestimable de la presidenta Laura Borràs, que, des del 9 de novembre que vam entrar els pressupostos en aquest Parlament, sempre m'ha mostrat la seva decidida disposició a una tramitació àgil i eficaç d'aquests pressupostos.

També el meu sincer agraïment a tots els membres de la Mesa i als serveis jurídics i també administratius de la cambra, per l'esforç que han fet a l'hora de publicar i de transcriure els documents que han comportat la tramitació de les lleis.

Ho vaig dir fa unes setmanes i ho repeteixo ara: aquests pressupostos són els millors que Catalunya pot donar-se en aquest moment. Malgrat dificultats de tota mena, era fonamental que els aprovéssim. I soc molt coneixedor i molt conscient de totes les dificultats que hi havia, però era fonamental que els aprovéssim per encarar amb mínimes garanties un exercici que, ja ho dic des d'ara, és un exercici que ve ple de reptes i d'incerteses.

Per això, no em cansaré de dir-ho, aquest Govern no es cansarà de dir-ho: hem de reclamar la necessitat d'un nou fons extraordinari covid, que de moment no hi és, que des de Madrid ens repeteixen que no hi serà, però que al final estic convençut de que hi serà –de que hi serà–, perquè no podrà no ser-hi. No podrà no ser-hi perquè les dificultats seran enormes.

Aquest 2022, amb un model de finançament caducat i obsolet, tindrem 3.117 milions d'euros menys de finançament de l'Estat que l'any 2020 –3.117 milions. Si a això li sumem les necessitats covid, com es poden vostès imaginar, les necessitats seran molt grans. I per això demano a tots els grups de la cambra –a tots– el suport per fer front comú davant d'aquesta necessitat, creguin-me, peremptòria, que és una necessitat de país, no és una necessitat de partit.

La immensa majoria de ciutadans, ciutadanes i ciutadans de tots els racons de Catalunya, esperaven de tots nosaltres que aprovéssim els pressupostos. I això és el que farem avui. I per això els vull dir que per mi és un orgull formar part d'aquest Govern i haver participat en l'elaboració dels pressupostos per a l'any 22.

Permetin-me, abans de continuar el cos del meu discurs, unes molt breu referències, que m'hi veig obligat, sobre algunes coses que s'han comentat a la sessió d'aquest matí.

En primer lloc, agrair el to sempre educat, elegant i cordialment parlamentari, sempre exquisit de la senyora Alícia Romero, que, malgrat les nostres legítimes diferències, agraeixo sempre el to i l'actitud. De tot el que ha dit, només dir-li que dels beneficis fiscals que vostè ha esmentat, que són, com molt bé diu, 12.571 milions d'euros, dissortadament el 86,9 per cent provenen de la normativa estatal, provenen d'impostos estatals en els quals no tenim cap marge per poder-hi intervenir. Ja m'agradaria. Li asseguro que la lluita contra el frau fiscal és un dels objectius que tinc, i el tinc molt, molt a dins, i espero presentar a finals de gener unes dades que crec que agradaran a la cambra.

Al senyor Gallego de Vox, només dir-li dos coses. Per als contribuents de menys renda, que es redueixi la càrrega fiscal un dotze per cent li asseguro que no és una cosa menor –li asseguro que no és una cosa menor.

D'altra banda, dir-li també que em sap greu, que em sap greu de veritat, que de tot el seu discurs només ha afegit el qualificatiu d'«històrica» quan s'ha referit a les dones. Això, senyor Gallego, no és apropiat. Això no és decent, això no és just.

(Aplaudiments.) Això no és apropiat ni en un bar, ni en un carrer, però fer-ho a la cambra, fer-ho en aquest hemicicle, és indignant.

A la senyora Eulàlia Reguant, només recordar-li –ella ja ho sap– que li agraeixo molt tota l'actitud i l'esforç que van fer ella i tot el Grup Parlamentari de la CUP per intentar arribar a un acord. Sabíem des del principi que era molt difícil, que hi havia diferències que anaven més enllà del pressupost, però ho vam intentar. Jo estic molt content i satisfet d'haver-ho intentat; a la vida s'ha de lluitar i intentar les coses. Vam seure, vam negociar, però hi havien elements que segurament anaven molt més enllà dels pressupostos i que ens ho va fer impossible. També li dic que a aquests pressupostos, que per mi són els millors que podem fer, ja ho he dit, en aquest moment, els falta una peça; aquesta peça, una peça important, que és la peça del cinquanta-dos per cent i que jo espero que, a partir del proper mes de juliol del 22, quan espero començar a negociar els propers pressupostos, tornem a seure i aquesta vegada sí que ens posem d'acord.

Del grup de comuns, ja ho he dit abans, agraeixo la responsabilitat i la seva actitud. El senyor Gallego i jo ens hem tingut alguna dialèctica parlamentària, però ens hem entès en moltes coses i li agraeixo també l'esforç per fer pressupostos.

I del senyor Martín Blanco, Nacho Martín Blanco, només dir-li que de tot el que ha dit..., que també li agraeixo el to i la disposició que sempre té, molt educada i cordial, però també, de tot el que ha dit només m'ha sorprès avui que digués que l'opinió pública està segrestada i anestesiada a Catalunya. Escolti, a Catalunya, des de qualsevol lloc de Catalunya, quan un s'aixeca al dematí té una pluralitat de mitjans de comunicació, una diversitat de mitjans de comunicació, de la qual, per descomptat, els mitjans sobiranistes són una ínfima, una ínfima minoria, i els altaveus més grans, més poderosos i més nombrosos són els unionistes; cosa que no... Ens sembla molt bé; vull dir, ens sembla molt bé, perquè ja ens agrada la pluralitat i diversitat, però no podem dir que l'opinió pública està anestesiada, segrestada i adormida. No ho podem dir, perquè tant de bo a tot arreu hi hagués aquesta pluralitat tan immensa de mitjans de comunicació dient la seva.

Continuo amb el meu cos del discurs, si els hi sembla. No serà gaire llarg, però crec que he de dir algunes coses per fer algun apunt sobre les lleis que hem incorporat en el pressupost, sobre alguna novetat que hem incorporat en el pressupost, que ja fa unes setmanes vaig defensar en aquesta tribuna d'oradors.

Vull referir-me, en primer lloc, a la rebaixa de l'impost sobre la renda, que entrarà en vigor aquest any vinent i que afectarà la majoria dels contribuents i molt especialment els que tenen les rendes més baixes. Hem creat dos trams de renda on fins ara només n'hi havia un i això ens permet rebaixar fins a un punt i mig l'IRPF en el tram més baix de l'escala.

D'altra banda, això farà també que tots els contribuents que guanyen menys de 35.000 euros hagin de pagar menys impostos. És una iniciativa que ajudarà a alleugerir la càrrega fiscal al vuitanta per cent dels contribuents catalans. I, per tant, com he dit abans, no és una cosa menor. Com saben, amb aquesta mesura, hem volgut revertir els efectes de la sentència amb què el Tribunal Constitucional va tombar una rebaixa que ja teníem en el nostre model tributari per a les rendes inferiors a 12.450 euros.

En segon lloc, vull destacar l'esforç del Govern per assolir els 1.000 milions d'euros en polítiques d'habitatge al llarg de l'any vinent. Això significa una quantitat addicional de 251 milions d'euros respecte a la dotació prevista en el projecte inicial de pressupostos. Aquesta quantitat servirà per augmentar el parc públic d'habitatge i facilitar, d'aquesta manera, un accés a un lloc on viure les persones que ho tenen més difícil.

Amb aquest mateix objectiu també posarem en marxa altres mesures, com incloure les persones físiques en la categoria de grans tenidors, de manera que quedin subjectes a l'impost si mantenen habitatges buits sense una causa justificada. O la

possibilitat per a famílies monoparentals de deduir-se el lloguer a la declaració de la renda. I, d'aquesta manera, revertirem alguns dels efectes d'una altra sentència –d'una altra sentència–, la sentència del Constitucional que, en aquest cas, va tirar per terra la legislació que vàrem aprovar l'any 2019 per millorar l'accés a l'habitatge.

El tercer aspecte que vull comentar..., d'aquest me'n sento especialment satisfet. Pressupostàriament parlant, és un tema menor, perquè el que representa en termes financers no arriba ni al 0,03 per cent, però en termes simbòlics és molt important. Em refereixo al fons complementari de riscos amb què protegim la indemnitat i la presumpció d'innocència dels servidors públics que treballen per a Catalunya. Amb aquest fons garantim que cap servidor públic hagi de perdre el seu patrimoni ni comprometre els seus ingressos mentre no hi hagi una sentència ferma en un tribunal d'última instància. Avui, aquest fons està dotat a l'empara d'un decret llei, però l'any vinent quedarà dotat a l'empara d'una llei, també aprovada per aquest Parlament. Amb aquest fons, un cop més, revertim els efectes d'una altra sentència, en aquest cas els efectes confiscadors d'una sentència del Tribunal de Cuentas, un tribunal que opera al marge dels òrgans judicials, però que tanmateix funciona com si fos un tribunal de justícia sense ser-ho.

I el quart i últim aspecte d'aquests pressupostos que m'agradaria destacar té a veure amb la llengua; amb la llengua i amb l'innegociable compromís del Govern per reforçar la presència del català a través de la cultura i de l'educació. Al marge que l'any 2022 la Secretaria de Política Lingüística, gràcies a aquests pressupostos, disposarà d'un vint-i-quatre per cent més de recursos per protegir el català, els garanteixo que els pressupostos de l'any vinent mobilitzaran les partides que calgui per revertir, una vegada més, els efectes nefastos d'una altra sentència, en aquest cas la del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, i la posterior providència del Supremo.

Sobre això vull compartir amb vostès dos sentiments: un d'alegria i un altre de tristesa. Alegria, perquè he vist la resposta de la majoria d'aquesta cambra: dels dos partits del Govern, de Junts i d'Esquerra, però també de la CUP i d'En Comú Podem. Alegria per la reacció de les escoles, dels mestres, dels alumnes dels pares i de la immensa majoria de la societat catalana.

I tristesa, ho dic tal com ho sento, per la tebiesa, l'ambigüitat i l'absència de compromís amb què ha respost un dels grups d'aquest hemicicle. Un grup que jo recordo, que tots recordem com sempre s'havia significat per una defensa clara, neta i incondicional de la llengua i del model educatiu del país. Què se n'ha fet d'aquell partit que fins i tot en moments difícils va fer seva la defensa sense embuts del català? Què se n'ha fet d'aquelles conviccions sobre la llengua que ens defineix com a país i que sempre ha ajudat als nascuts aquí i als nousvinguts a créixer en una plena i enriquidora convivència?

En aquests moments de la nostra història, crec sincerament que potser no n'hi ha prou amb l'equidistància, ni tampoc en fer brometa sobre la patètica i ridícula possessió d'un dirigent polític que aspira a presidir Espanya. Però també –ho he de dir– estic convençut que, un cop passada la primera inflamació política per la sentència, recuperarem en aquesta cambra, com sempre havia estat, l'amplíssim consens que hi ha a la societat sobre el nostre model educatiu i sobre la llengua pròpia del país.

Senyores diputades, senyors diputats, acabo de repassar quatre aspectes destacats de la llei de pressupostos de l'any vinent. He fet referència a l'IRPF, a l'habitatge, al fons complementari de riscos i a la llengua. En els quatre casos, com deuen haver vist, l'acció legislativa d'aquesta cambra s'ha vist pertorbada per la ingerència política de la justícia.

Mirin, el que està passant amb la justícia espanyola té un nom. Espanya està lliscant cap a la critarquia. Segurament aquest nom no us dirà res, perquè anomeno una realitat política que avui és força insòlita i gairebé no es dona enlloc. Els citaré dos exemples de critarquia. Un, de fa uns tres mil anys, amb la forma de govern de les tribus d'Israel que es descriu a la Bíblia. L'altre, més recent, amb la forma de govern

de Somàlia, que, com vostès saben, és un país on l'Estat va estar en fallida fins no fa gaire.

Què és la critarquia? La critarquia és la forma de govern on l'acció política i legislativa està en mans de jutges. La critarquia és el govern dels jutges. I això, senyores i senyors diputats, és el que està passant a Espanya, i de manera especial és el que està passant a Espanya en tot allò que té a veure amb Catalunya. Així, doncs, aquest és el meu regal de Nadal als membres d'aquesta cambra que vulguin acceptar-lo. Ja que alguns estan tan preocupats per la llengua espanyola, els regalo aquesta paraula, que val igual en català que en castellà: «critarquia». (*Aplaudiments.*)

Fins ara, alguns anaven pel món presumint de la singularitat de la lletra enya. Si tot continua igual, d'aquí a poc temps podran anar pel món presumint d'una altra cosa: de ser l'únic país d'aquest planeta amb un critocràcia avançada.

Vull acabar aquesta intervenció recordant un aniversari; un aniversari que ha inspirat el contingut dels pressupostos que avui aprovem. El mes de desembre de 1971, ara fa cinquanta anys, es va publicar el que segurament va ser el tractat de teoria política més important de tot el segle XX. Els parlo d'*Una teoria de la justícia*, de John Rawls. Segons Rawls, els dos principis bàsics en el que es fonamenten les societats justes són la llibertat i la igualtat. Però aquests principis de les societats justes, llibertat i igualtat, són en realitat oposats. Per dir-ho d'una manera simple: si volem més llibertat, preparem-nos per a menys igualtat; o a l'inrevés, si volem més igualtat, preparem-nos per a menys llibertat.

La feina no gens fàcil de la política està en trobar l'equilibri entre igualtat i llibertat, perquè aquest equilibri determinarà el punt exacte d'una societat justa. I aquí ve l'aportació més poderosa de John Rawls: l'experiment mental que ell va anomenar «el vel de la ignorància». Els convido a repensar-lo avui.

L'experiment és el següent. Imaginin que abans de néixer –abans de néixer–, vostès haguessin pogut triar el model de societat en què viurien. Ara bé, per tal de que la tria fos imparcial, vostès han de triar sense saber la seva condició personal dins d'aquella societat; és a dir, no podrien saber si naixerien homes o dones; ni quin color de pell tindrien; ni com serien d'intelligents; ni si tindrien alguna discapacitat o una malaltia crònica; ni la professió, ni tampoc el patrimoni dels seus pares.

Aleshores, sent ignorants de tot això, haurien de triar –hi insisteixo: ho haurien de triar abans de néixer– si preferirien viure en una societat amb mecanismes de redistribució generalitzats o en una societat on una part molt petita de la població disposés de la major part de riquesa. Haurien de triar si preferirien néixer en una societat on cada persona tingués les mateixes oportunitats de prosperar i de perseguir els seus objectius, o bé en una societat on l'èxit individual depengués sobretot de les condicions familiars i del cercle de relacions on es pogués moure. Haurien de triar si voldrien viure en una societat on tothom tingués accés a uns serveis educatius i sanitaris de qualitat o preferirien sortir a un món on només uns privilegiats poguessin accedir a una educació i a un sistema de salut extraordinari. En això consisteix el vel de la ignorància i que justifica per què un estat del benestar amb llibertats àmplies i mecanismes sòlids de redistribució és l'estat més just que hi pot haver.

I acabo. Al capdavall, senyores diputades i diputats, si ho pensem bé, hem de concloure que la política és una empresa relativament senzilla. El que ens juguem cada dia amb l'acció política és molt important, però és ben simple: o la preservació dels privilegis d'una minoria, cosa que es fa eliminant tots els impostos i privatitzant els serveis del benestar, o l'ampliació de les oportunitats per a la majoria, cosa que es fa eixamplant els grans pilars de l'estat de dret.

Els comptes de l'any vinent tenen la vocació de treballar per la igualtat, per la igualtat d'oportunitats i, per tant, de treballar per estimular l'activitat econòmica, la generació de riquesa, però també la redistribució i els serveis públics universals; tenen la vocació de treballar per les llibertats, fins allà on puguem. Són uns bons pressupostos, però no em cansaré de repetir que no són els millors pressupostos que

podríem tenir, perquè un dels dos pilars sobre els quals es recolza el nostre país està avui ple d'esquerdes: és el pilar de la llibertat. I mentre aquest pilar no es reforci, mentre no el puguem enfortir com a alguns ens agradaria, haurem de conformar-nos a seguir fent, any rere any, només uns bons pressupostos que aspirin a millorar la igualtat d'oportunitats i la prosperitat compartida, però no uns pressupostos lliures. I és per això que per bons que siguin els pressupostos que aconseguim donar-nos, mentre no siguem un país plenament sobirà, tampoc serem un país plenament just.

Moltes gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Atès que la intervenció del conseller obre torn per als grups parlamentaris, els grups parlamentaris que ho desitgin podran fer ús de la paraula per espai de tres minuts. Hi ha algun grup parlamentari que ho sol·liciti? (*Pausa.*) El Grup Socialistes ho sol·licita? (*Pausa.*) No? (*Pausa.*) D'acord. És que com que és de major a menor... Veig que volen intervenir des del Grup Parlamentari de VOX, des de Ciutadans i des del Grup Mixt. Sí? (*Pausa.*) La resta de grups... La CUP també? (*Pausa.*) Perfecte.

Doncs, en primer lloc, té la paraula al Grup Parlamentari de VOX. No sé qui utilitzarà... (*Veus de fons.*) El senyor Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Gracias, presidenta. Francamente, no esperábamos que se abriera el turno de réplica. En fin... Pero, bueno, visto el discurso que acaba de hacer, surrealista discurso que acaba de hacer el *conseller* de Economía, pues, nos vemos obligados.

No ha contestado sobre si cree que las previsiones de crecimiento del 6,4 se van a cumplir. Esto es un tema menor, para usted lo importante es hablar de la *llengua*. El *conseller* de Economía de esto no habla, habla de la *llengua*. Bien...

Tampoco nos ha dicho de dónde van a sacar los aproximados 800 millones de euros que cuesta el acuerdo con Podemos. Le he pedido por favor que nos lo aclarara. No lo sabe. Es que no lo puede aclarar, porque es que ni usted lo sabe. Pero si nos lo puede aclarar, se lo agradeceremos muchísimo.

Nos ha dado aquí una lección de democracia, de criticarcaria o de critarquía. Perfecto. En fin, no sé si procede que el *conseller* de Economía haga estas cosas, ¿no? Pero, bueno, nosotros solamente defendemos una cosa, a ver si lo puede entender y asumir: nosotros pensamos..., creemos en la separación de poderes, en la democracia (*remor de veus*), en el cumplimiento de las sentencias –sí, sí, no se rían–, en el marco constitucional, todo eso que ustedes se ciscan y se ciscaron con el golpe de estado del 1 de octubre del 17. Hay aquí algunos grupos que nos creemos que eso se tiene que cumplir. ¿De acuerdo? Y no es tan complicado. Y eso sí que es la base de la democracia. No hace falta que se vaya a modelos etíopes, a hacer referencia; no, de verdad, hable de democracia, de la separación de poderes, del respeto a las sentencias judiciales. Ya está. Es muy fácil. No hace falta que se vaya a buscar modelos políticos senegaleses o etíopes –no recuerdo qué país ha dicho.

Acabo. Dice..., bueno, en fin, que yo he hecho una referencia a la renta, al impuesto sobre la renta. Yo lo que le he dicho..., igual que le dije la semana pasada en sesión de control. Le he dicho: ¿Ha habido una rebaja? Sí. ¿Del doce por ciento? Sí. ¿Seguimos siendo la comunidad autónoma con el mínimo en IRPF más alto de España? Sí. Cuando una persona..., las rentas más bajas, si viven en Cataluña, son las que más pagan de España. Solo decimos eso: que la gente que menos gana, si vive en Cataluña, es la que más paga de España. Y eso es lo que lamentamos y criticamos.

Y acabo. Ha hecho usted una referencia algo fea desde mi punto de vista. En mi discurso he dicho que ustedes se centran en fomentar su separatismo, ecologismo y feminismo histórico. El adjetivo acompañaba a los tres sustantivos, no al último. Puede usted revisar el diario de sesiones si quiere. Si así lo ha entendido, pues, mire, lo disculpo, no tengo ningún problema. No esperaba esta respuesta tan demagógica

de usted. Y respeto a las mujeres, pues..., es que ni una, es que no tiene que darnos ninguna lección de si respetamos más o menos a las mujeres. No se quiere más a las mujeres por invertir más en chiringuitos y no se quiere más a la mujer por romper más la presunción de inocencia y el principio de igualdad, también consagrado en el artículo 14 de la Constitución.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, seria el torn de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Gràcies, presidenta. Conseller, molt breument. No s'escudin tampoc en què hi havia altres coses que feien que fos impossible que ens poséssim d'acord amb els pressupostos perquè la CUP no ha votat aquests pressupostos. Tampoc fem trampes al solitari. Per vostès són els millors pressupostos possibles. Nosaltres entenem que són insuficients i que no donen resposta a les necessitats que té el país, i que a més a més són uns pressupostos que continuen apostant per un model econòmic i de desenvolupament econòmic que el que fa és vendre's el país.

I no, senyor Canadell, no és que ens centrem en els macroprojectes. Ens centrem en els impactes que tenen aquests macroprojectes, en les condicions laborals, en el territori, per dir que no compartim aquests macroprojectes, i que si es reflecteixen en les polítiques a dur a terme pel Govern no compartirem model de país. I el model de país és també el model de país que volem per a la nostra república independent. I no s'hi val a vendre's el país abans de ser independents, perquè, llavors, quina república construïm, si ens hem venut el país abans? De poc servirà vendre'ns el país abans.

I, per tant, no utilitzin de manera retòrica el cinquanta-dos per cent, perquè qui el trenca és qui només l'empra retòricament mentre després el que fa és aplicar polítiques que van en contra de la majoria de la gent d'aquest país. Són aquests, qui trenquen el cinquanta-dos per cent. Perquè el cinquanta-dos per cent, si ha de servir per a alguna cosa, és per avançar cap a la independència, no per seguir gestionant, com fins ara s'ha fet, al mode «sociovergent» de tota la vida. I aquesta és la crítica que nosaltres els hi fem. I si algú –i ho vaig dir el dia del debat a la totalitat– va trencar el cinquanta-dos per cent és qui se'n va anar per la porta del darrere a pactar amb Foment un projecte que aquest país no volia –i es va demostrar que aquest país no el volia–, com és l'ampliació de l'aeroport del Prat. Per tant, no posin la CUP en aquesta responsabilitat; en devem tenir d'altres, però aquesta no.

I, finalment, només a tall d'anècdota, ja que el conseller ha parlat del vel de la ignorància, en una lògica també, conseller d'Economia, de tractat d'economia, només acabaré per dir que per nosaltres el millor tractat d'economia és el que va escriure Marx, i és en base a aquest que entenem que cal donar resposta a les necessitats materials de la gent d'aquest país.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament és el torn del Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, senyor conseller, atès que vostè ha aprofitat la seva intervenció per parlar del tema de la llengua, que després diuen que alguns som els que insistim tant a parlar d'aquest tema, deixi'm que li contesti sobre aquest tema. Miri, ahir jo vaig rebre per WhatsApp una imatge d'un cartell que havia aparegut

en una escola de Lleida, que em va semblar molt simptomàtic, que deia el següent: «El català és la meua identitat. Deixaràs que me la prenguin?», o «deixaràs que me'l prenguin?» I jo vaig pensar: «Caram, quina falta de simpatia o d'empatia que alguns gasten en aquesta comunitat nostra.» Perquè jo li pregunto, senyor conseller –vostè potser també pensa que el català és la seva identitat–: vostè creu que els catalans castellanoparlants no pensen que el castellà és la seva identitat? Vostè creu que els catalans bilingües no pensem que el català i el castellà són també la nostra identitat? A vostè li sembla bé que ens prenguin la nostra identitat? ¿Le parece a usted bien, señor consejero, que a aquellos catalanes que sentimos y que tenemos el castellano, en este caso, como lengua materna y como lengua familiar, se nos arrebate, como decía este cartel de esta escuela de Lleida?

Creo que hemos de hilar muy fino con estas cuestiones, porque aquí lo que me parece es que algunos se llenan la boca hablando de los sentimientos y de la identidad de aquellos catalanes que tienen el catalán como lengua materna, y a mí me encontrarán siempre defendiendo el derecho de los catalanes catalanohablantes a recibir su educación también en catalán, pero a la recíproca defiende de forma entusiástica y de forma absolutamente vehemente y contundente el derecho de los catalanes castellanohablantes a recibir también su educación en su lengua materna, porque, efectivamente..., la identitat de la immensa majoria dels ciutadans de Catalunya és el català i el castellà. Algú pretindrà que ens la prenguin? Algú admetrà que ens la prenguin? Aquesta és l'autèntica identitat de la ciutadania de Catalunya: català i castellà com a llengües pròpies, català i castellà com a llengües que ens estimem i català i castellà com a llengües d'ús habitual.

Aquest és el missatge que jo crec que en una comunitat que es vol cívica, en una comunitat que es vol cohesionada, en una comunitat que es vol amb capacitat de mirar el futur, hauria de prevaler.

I una altra consideració, senyor conseller, sobre els jutges, que vostè ha fet i ha criticat la critarquia com a govern dels jutges. Anant molt més endavant, a Madison i als pares del federalisme nord-americà, a mi m'agradaria recordar-li una anècdota encara més nova, de quan... Federico Segundo de Prusia le exigí al molinero de Potsdam, un molinero que tenía un molino que molestaba las vistas de su palacio en Prusia... Y le dijo: «Quite de ahí ese molino porque molesta mis vistas.» Y el molinero dijo: «De ninguna manera. Yo acudiré a los jueces para que me reconozcan mis derechos que usted como gobernante déspota quiere evitar que yo pueda ejercer.» Pues bien, el molinero de Potsdam fue ante los jueces, los tribunales le dieron la razón y el señor Federico Segundo de Prusia, lejos de criticarlo, dijo: «Suerte que aún quedan jueces en Prusia.» Pues, mire, yo le digo, señor consejero... (*Rialles.*) Ante la hilaridad, parece que o desconocen la anécdota o desconocen el principio de la democracia limitada por los jueces, lógicamente. Ante su hilaridad, les digo: suerte que aún quedan jueces en Cataluña.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I finalment té la paraula, en nom del Grup Mixt, el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. El señor Canadell nos ha retado a todos, a cuenta del concepto de «huida de empresas», que según él ha dicho la salida de la sede social no tiene ninguna relevancia. Y lo ha explicado con un argumento científico, riguroso, racional, absolutamente incontestable. Cito textualmente: «Díganme una que se haya llevado una silla o lo que sea.» «Una silla», dice. No, es que te tienes que reír, porque no te queda otro remedio.

Mire, señor Canadell, cuando una sede social se traslada, inmediatamente, así a bote pronto, pasan dos cosas. En primer lugar, que en el noventa por ciento de los

casos –y está ampliamente documentado–, los departamentos de comunicación y de marketing se van, y con ellos, una parte sustancial de las contrataciones que tienen el requisito de proximidad. Lo segundo que ocurre es que los consejos de administración, cuando la pandemia lo permite y son presenciales, se celebran en otro sitio. A nadie se le escapa la relevancia que para una ciudad tiene la celebración de consejos de administración de máximo nivel.

Y terminaste con la silla, ¿no? Es que... (*L'orador riu.*) Mire, en el año 2017, yo me preguntaba –la verdad es que estaba asombrado– cómo personas preparadas, inteligentes, eran capaces de decir, sin ruborizarse, que veinticinco estados de la Unión Europea iban a reconocer la independencia de Cataluña inmediatamente. Lo decían y se quedaban tan anchos. Entonces, claro, sigo dudando, ¿no?, porque claro, le escucho a usted hablar de la silla –«la silla de Canadell», a partir de ahora–, y entonces lo entiendo todo. Es que son así, ustedes, son así. (*L'orador riu.*) Yo he llegado a esa conclusión. Bueno, es lo que hay. Nada más.

Muchas gracias.

(*Rialles.*)

La presidenta

Molt bé. Doncs abans de començar amb les votacions, els vull recordar com procedirem per poder ordenar-les totes. En primer lloc, votarem les esmenes a l'estat de despeses. A continuació, votarem les esmenes reservades al text articulat, d'acord amb els blocs de votació que s'han establert i seguint els guions de votació que tots tenen a la seva disposició. Tot seguit, votarem l'esmena que la Mesa de la Comissió d'Economia i Hisenda ha admès com a esmena tècnica, i que ha estat també distribuïda i ha estat objecte de publicació. I, finalment, votarem les parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Comencem, doncs, a procedir a la votació de les esmenes reservades a l'estat de despeses.

Seguint el guió de votacions que ha estat distribuït, aquesta primera votació anirà entre les esmenes 27 i la 704.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 51 vots a favor, 76 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 2, entre les esmenes 1 i la 381.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 14 vots a favor i 121 vots en contra.

Votem ara el bloc número 3, les esmenes 678, 679 i 681.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha obtingut 12 vots a favor, 115 vots en contra i 8 abstencions.

Passem al bloc de votació número 4, les esmenes 65 i 66.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 9 vots a favor, 93 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el bloc número 5, les esmenes entre la 63 i la 600.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 42 vots a favor i 93 vots en contra.

Passem al bloc número 6, les esmenes entre la número 2 i la número 682.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha obtingut 9 vots a favor i 126 vots en contra.

Votem ara el bloc número 7, les esmenes 59 i 60.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 9 vots a favor, 79 vots en contra i 47 abstencions.

Passem ara al bloc número 8, el que està comprès entre les esmenes 70 i 793.

Comença la votació.

Quaranta-dos vots a favor, 85 vots en contra i 8 abstencions.

Passem ara al bloc número 9, les esmenes entre la número 189 i 721.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha obtingut 9 vots a favor, 118 vots en contra i 8 abstencions.

Passem ara al bloc número 10, les esmenes compreses entre la número 62 i la número 720.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 17 vots a favor i 118 vots en contra.

Passem al bloc número 11, amb les esmenes compreses entre la número 13 i la número 719.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 20 vots a favor i 115 vots en contra.

Passem ara al bloc número 12, les esmenes 61, 140, 143 i 576.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 9 vots a favor, 85 vots en contra i 41 abstencions.

Passem a votar el bloc número 13, les esmenes entre la 201 i la 450.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 9 vots a favor, 118 vots en contra i 8 abstencions.

Passem ara a votar el bloc número 14, entre les esmenes 12 i 673.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 14 vots a favor, 115 vots en contra i 6 abstencions.

Passem a votar el bloc número 15, les esmenes compreses entre la 28 i la 700.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 42 vots a favor, 76 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el bloc número 16, les esmenes entre la 67 i la 794.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 9 vots a favor, 85 vots en contra i 41 abstencions.

Votem ara el bloc número 17, les esmenes 44 i 789.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 3 vots a favor, 115 vots en contra i 17 abstencions.

Passem a votar el bloc número 18, les esmenes 217, 219 i 220.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 50 vots a favor, 79 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc número 19, l'esmena número 58.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 12 vots a favor, 76 vots en contra i 47 abstencions.

Passem a votar el bloc número 20, les esmenes entre la 162 i la 788.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 53 vots a favor, 74 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 21, les esmenes 213, 15 i 16.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han obtingut 39 vots a favor, 79 vots en contra i 17 abstencions.

Passem a votar el bloc número 22, les esmenes entre la 142 i la 694.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 42 vots a favor, 85 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 23, l'esmena 382.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 9 vots a favor, 115 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el bloc 24, les esmenes 214 i 222.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 39 vots a favor, 85 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el bloc 25, entre les esmenes 628 i 664.

Comença la votació.
Aquest bloc d'esmenes ha obtingut 42 vots a favor, 79 vots en contra i 14 abstencions.
Passem al bloc 26, les esmenes 387 i 660.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 48 vots a favor, 79 vots en contra i 8 abstencions.
Votem ara el bloc 27, l'esmena 511.
Comença la votació.
Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 18 vots a favor, 76 vots en contra i 41 abstencions.
Votem ara l'esmena 510.
Comença la votació.
Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 50 vots a favor, 85 vots en contra.
Passem a votar el bloc 29, les esmenes 152, 593 i 594.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 53 vots a favor i 82 vots en contra.
Passem ara al bloc número 30, les esmenes 133, 605 i 669.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 36 vots a favor, 80 vots en contra i 19 abstencions.
Passem a votar l'esmena 223.
Comença la votació.
Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 39 vots a favor, 88 vots en contra i 8 abstencions.
Passem a votar el bloc número 32, les esmenes entre la 52 i la 134.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 42 vots a favor, 84 vots en contra i 9 abstencions.
Passem a votar el bloc 33, les esmenes 53 i 120.
Comença la votació.
Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 51 vots a favor i 84 vots en contra.
Passem ara a votar les esmenes reservades al text articulat.
En primer lloc, votarem l'esmena 287.
Comença la votació.
Aquesta esmena no ha estat aprovada, amb 51 vots a favor, 76 vots en contra i 8 abstencions.
Votem ara l'esmena 34.
Comença la votació.
Sí, senyor Cid, per què em demana la paraula? (*David Cid Colomer intervé sense fer ús del micròfon.*) Perquè he dit directament l'esmena sense el bloc. D'acord. Quan hi ha una esmena sola, dic el número de l'esmena, sí.
Aquesta esmena número 34 no ha quedat aprovada, amb 36 vots a favor, 93 vots en contra i 6 abstencions.
Passem ara a votar el bloc número 3, les esmenes compreses entre la número 13 i la número 286.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 14 vots a favor, 115 vots en contra i 6 abstencions.
Passem ara a votar el bloc número 4, les esmenes 290 i 293.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 12 vots a favor, 109 vots en contra i 14 abstencions.
Passem ara a votar el bloc número 5, les esmenes compreses entre la 1 i la 192.
Comença la votació.
Aquest bloc d'esmenes ha obtingut 9 vots a favor, 107 vots en contra i 19 abstencions.
Passem ara a votar el bloc número 6, l'esmena 288.
Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 51 vots a favor, 65 vots en contra i 19 abstencions.
Passem a votar el bloc número 7, les esmenes 291 i 319.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 9 vots a favor, 79 vots en contra i 47 abstencions.
Votem ara el bloc número 8, l'esmena 42.
Comença la votació.
Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 36 vots a favor, 84 vots en contra i 15 abstencions.
Votem ara el bloc número 9, les esmenes 43, 292 i 304.
Comença la votació.
Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 45 vots a favor, 76 vots en contra i 14 abstencions.
Votem ara el bloc número 10, l'esmena 11.
Comença la votació.
Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 42 vots a favor, 82 vots en contra i 11 abstencions.
Votem ara el bloc número 11, les esmenes compreses entre la 47 i la 289.
Comença la votació.
Aquest bloc ha obtingut 42 vots a favor, 74 vots en contra i 19 abstencions.
Votem ara el bloc número 12, les esmenes entre la 17 i la 284.
Comença la votació.
Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 20 vots a favor i 115 vots en contra.
Votem ara el bloc número 13, les esmenes entre la 4 i la 149.
Comença la votació.
Aquestes esmenes han estat rebutjades amb 20 vots a favor, 107 vots en contra i 8 abstencions.
Votem ara el bloc número 14, les esmenes entre la 8 i la 316.
Comença la votació.
Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 42 vots a favor, 79 vots en contra i 14 abstencions.
Votem ara el bloc número 15, entre la 294 i la 323.
Comença la votació.
Aquestes esmenes han estat rebutjades amb 9 vots a favor, 112 vots en contra i 14 abstencions.
Votem ara el bloc número 16, les esmenes 12, 35 i 36.
Comença la votació.
Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 36 vots a favor, 85 vots en contra i 14 abstencions.
Votem ara el bloc número 17, les esmenes 25 i 29.
Comença la votació.
Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 11 vots a favor, 118 vots en contra i 6 abstencions.
Votem ara el bloc número 18, les esmenes entre la 30 i la 39.
Comença la votació.
Aquest bloc d'esmenes han quedat rebutjades, amb 36 vots a favor, 76 vots en contra i 23 abstencions.
Votem ara el bloc 19, entre les esmenes 40 i la 273.
Comença la votació.
Aquest bloc d'esmenes ha quedat rebutjat amb 14 vots a favor i 121 vots en contra.
Votem ara el bloc número 20, l'esmena 27.
Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 6 vots a favor, 117 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el bloc 21, les esmenes entre la 302 i la 326.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 50 vots a favor, 79 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc 22, l'esmena 31.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 9 vots a favor, 93 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el bloc 23, l'esmena número 19.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 42 vots a favor, 65 vots en contra i 28 abstencions.

Votem el bloc 24, les esmenes 303 i 318.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 9 vots a favor, 85 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el bloc 25, les esmenes 44 i 180.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 9 vots a favor, 115 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el bloc 26, les esmenes 196, 197 i 198.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 11 vots a favor, 121 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el bloc 27, les esmenes 309 i 313.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 17 vots a favor, 112 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc 28, l'esmena 310.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 17 vots a favor, 118 vots en contra.

Passem a votar el bloc 29, les esmenes entre la 311 i la 325.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades amb 9 vots a favor, 118 vots en contra i 8 abstencions.

Votem el bloc 30, l'esmena 314.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 50 vots a favor i 85 vots en contra.

Votem ara el bloc 31, les esmenes entre la 55 i la 191.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha quedat rebutjat amb 53 vots a favor, 74 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 32, les esmenes 10, 22, 37 i 315.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha quedat rebutjat amb 42 vots a favor, 85 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 33, les esmenes entre la 86 i la 177.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha quedat rebutjat amb 9 vots a favor, 85 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el bloc 34, l'esmena 175.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 20 vots a favor, 74 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el bloc 35, l'esmena 179.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat rebutjada amb 52 vots a favor i 82 vots en contra.

A continuació votem ara l'esmena que la Mesa de la Comissió d'Economia i Hisenda ha admès com a esmena tècnica.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha quedat aprovada amb 99 vots a favor, 20 vots en contra i 16 abstencions.

I finalment votem ara el text del dictamen, les parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

Aquest bloc ha obtingut 65 vots a favor, 62 vots en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments perllongats. Pausa.)

Després de la votació, el president de la Generalitat ha decidit fer ús de la paraula breument.

El president de la Generalitat (Pere Aragonès i Garcia)

Brevíssimament. Només uns segons per agrair a les diputades i diputats haver possibilitat l'aprovació d'uns pressupostos que ens ajudaran a fer de Catalunya un país millor, avançar en les transformacions social, verda, feminista i democràtica, amb les que vaig agafar el compromís de tirar endavant a la meua investidura en aquesta cambra.

Voldria donar les gràcies a tots els diputats i diputades que ho han possibilitat, al Grup Parlamentari d'En Comú Podem per l'acord arribat, als grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i de Junts per la feina feta, i també al Govern i en especial al conseller Giró per la feina feta i que traslladi, doncs, a tot el seu equip l'enhorabona en nom de tot el Govern i crec que de tots nosaltres.

I ja que és probablement la meua última intervenció en aquesta cambra en aquest any, perquè és l'últim Ple, aprofitar per desitjar-los uns bons dies, unes bones festes i una millor entrada d'any 2022, que ens faci millor a tots.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a les dues del migdia i nou minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, la secretària segona, el secretari tercer i el secretari quart. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller d'Empresa i Treball, el conseller d'Economia i Hisenda, el conseller d'Educació i la consellera de Drets Socials.

La presidenta

Reprenem la sessió en el quart punt de l'ordre del dia, el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Economia i Hisenda sobre el projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per a l'any 2022.

Projecte de llei de mesures fiscals, financeres, administratives i del sector públic per al 2022

200-00004/13

El debat s'iniciarà amb el torn d'intervenció dels grups parlamentaris de major a menor, acabant pels grups de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana, per a la defensa de les esmenes reservades i per posicionar-se sobre les esmenes presentades per la resta de grups. Recordin que aquest temps d'intervenció serà d'un màxim de quinze minuts per a cadascun dels grups i la votació del dictamen es farà un cop acabat el debat.

Per tant, per començar, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Jordi Riba.

Jordi Riba Colom

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, arribem al debat i votació de la llei de mesures, al final de la tramitació del bloc pressupostari. Arribem al final del sànet en què s'ha convertit aquesta tramitació al llarg de les darreres setmanes.

Talment com en aquest gènere teatral tan propi de les lletres hispàniques, caracteritzat, entre altres, pels canvis inesperats, el suspens en augment i l'entrada i sortida accelerada de personatges en l'escena, hem vist com començava la negociació entre els grups de la suposada majoria parlamentària o d'investidura o independentista a la cambra; com sortia precipitadament d'escena la CUP, hores abans del termini de presentació d'esmenes a la totalitat; com entrava en escena un nou actor polític –els comuns– a la negociació; com s'arribava suposadament a un acord, i com, finalment i sorpresiva, sortia d'escena el Grup de Junts, que no només no assistia a la presentació de l'acord, sinó que no ho feia ni el mateix conseller d'Economia, responsable del pressupost i la llei de mesures.

Com vàrem dir en el debat sobre les esmenes a la totalitat de la llei, les circumstàncies en què s'aprovarà d'aquí a unes hores aquesta llei constaten i reafirmen que la dècada perduda entra en situació de pròrroga indefinida, amb un govern sense una majoria parlamentària que el recolzi –cal recordar que la CUP va aprovar, el darrer cap de setmana a la seva assemblea nacional extraordinària, que la seva acció parlamentària es dirigiria a desestabilitzar el Govern– i un nou soci, els comuns, dels quals el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya no sembla voler-ne saber res. Condicions d'inestabilitat i feblesa del Govern que condueixen indefectiblement a l'aprovació de normes que manquen d'un sentit polític i d'una estratègia de país coherent, com després argumentaré i com n'és un exemple aquesta llei de mesures.

Des del nostre grup parlamentari vam presentar una esmena a la totalitat al projecte de llei perquè consideràvem, com vam dir, que hi havia elements substancials insalvables. En vam destacar sis en aquell debat.

En matèria d'urbanisme, les modificacions que es porten a terme a la Llei 1/2010, d'urbanisme, a través de l'article 75 de la llei de mesures, referent a la formulació de propostes de plans directors per a plans per part de privats. Així mateix, les modificacions a la Llei 31/2010, de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, a través de l'article, en aquest cas, 76 de la llei de mesures, amb relació a la laminació de competències en matèria urbanística de l'àrea metropolitana, també quant a plans directors.

En segon lloc, amb referència als articles 40 i 42 de la llei de mesures, que modifiquen disposicions legals en matèria de funció pública i que considerem, de la mateixa manera que ho va fer el CTEC, que no només no haurien de tramitar-se en aquesta llei, sinó que, a més a més, menyscabem el principi de negociació col·lectiva.

En tercer lloc, referent a la promoció de la igualtat entre homes i dones, en concret a les convocatòries de Mossos, Agents Rurals i Bombers. Mantenint, com fan en aquesta llei, que sigui potestatiu, en lloc de vinculant, que s'hagin de desenvolupar les convocatòries amb reserva de places per promoure la igualtat en aquests cosos no s'assolirà la igualtat.

En quart lloc, la modificació a través de l'article 49 de la llei de mesures..., perdó, de la llei de l'Institut Català de Finances, per tal de dotar l'ICF de fitxa bancària de mercat i facultant-lo per tal de captar passius privats. No compartim la via per portar a terme una modificació d'aquesta magnitud per la porta del darrere, sense l'anàlisi de riscos corresponents i l'adopció de mesures adients per pal·liar aquests riscos. No és la manera de tramitar una modificació de la profunditat d'aquesta.

En cinquè lloc, pel que fa a l'article 54, que planteja la reforma de l'Administració mitjançant un pla de reducció i simplificació de l'Administració en un termini de divuit mesos. Estem convençuts que no és ni mitjançant aquesta llei ni per la porta del darrere com s'ha de portar a terme aquest debat ni escometre aquest objectiu, i que denota igual interès en la matèria que el que van tenir vostès la legislatura passada, en la qual aquest propòsit formava part també del pla de govern, i no es va portar a terme.

I en sisè lloc, amb referència a la disposició addicional segona i al pla per a tancament i desmantellament de les plantes de valorització energètica. Ens sembla, com vam manifestar, no una temeritat, sinó directament una irresponsabilitat, sense una definició prèvia del model de gestió de residus del país que avali que això és viable, que avali si és possible, sense omplir, és clar, el país d'abocadors de residus.

Cap d'aquestes consideracions s'ha modificat en la tramitació de la llei de mesures, i, per tant, tan sols amb això, la nostra posició respecte a la llei ha de ser necessàriament contrària. Però, senyor conseller, tal com li vaig dir a la Comissió d'Economia i Hisenda en la que es va debatre la secció del Departament d'Economia, aquest pressupost i la llei de mesures eren millorables, però també empitjorables. I, en aquest sentit, en volem destacar dos exemples, al nostre entendre determinants.

Em refereixo a les esmenes 761 i 763, conjuntes dels grups d'Esquerra Republicana i Junts per Catalunya, Mitjançant aquesta esmena 761 es modifica l'escala autonòmica de l'IRPF. En el debat sobre el pressupost se n'ha fet referència. A diferència del que s'ha explicat, aquesta resulta no ser una modificació que millori la progressivitat fiscal i que redueixi el tipus fiscal a les rendes més baixes.

En aquest cas, es restableixen les mesures acordades entre comuns i el Govern en l'exercici 2020, o, si més no, no és només això el que es fa a través d'aquesta esmena, ja que la rebaixa del tipus en el tram inferior, del dotze al 10,5 per cent, s'acompanya d'un increment de l'IRPF d'un punt per a les rendes mitjanes, del catorze al quinze per cent per a les rendes entre 21.000 i 33.007 euros l'any, i de tres dècimes per a aquelles entre 33.007 i 53.407 euros, del 18,5 al 18,8.

És, per tant, una mesura que no incrementa els ingressos i penalitza les rendes mitjanes a canvi d'una reducció de l'IRPF per a les rendes més baixes. I no ho diem nosaltres només, sinó que són declaracions, aquestes últimes que acabo de llegir, del senyor Javier Pacheco, secretari general de Comissions Obreres.

D'una sola tacada, el grup parlamentari dels comuns s'empassa un increment de la fiscalitat a les rendes mitjanes, una reducció dels ingressos de la Generalitat de Catalunya en el moment en què més falta fa garantir els serveis públics, quan més falta fan els sanitaris, educadors i serveis socials, i de passada, com va dir el CTESC, i amb relació a la funció pública, s'obvia el principi de negociació col·lectiva. Suposem que l'acord en el pressupost i en la llei de mesures abasta àmbits més enllà dels compromisos evidents o públics. Altrament, és difícil entendre el contingut en matèria fiscal o les concrecions en acords obtinguts pels comuns, amb propostes estrella com el país de trens.

Amb el total de recursos consignats via esmena, es poden arribar a construir de l'ordre de mig quilòmetre de tramvies. Quatre-cents metres, aproximadament, en funció del cost per quilòmetre de construcció de via fèrria, al tramvia del Camp de Tarragona; uns dos-cents metres al Bages; cinquanta metres a la Costa Brava –no està malament–, i uns vint metres al tramvia del Pirineu o de l'Ebre –vint metres no està malament. (Aplaudiments.)

No és d'estranyar que la CUP s'estableixi com a objectiu desestabilitzar el Govern quan, segons sembla, un dels esculls en la negociació va ser que la postura del conseller Giró era que la fiscalitat no es tocava; però ha resultat que sí que es tocava. Ara bé, les rendes més baixes queden com estaven. Esperem que aquesta vegada de manera definitiva. Però l'element de canvi és l'increment a les rendes mitjanes. Ja ho veuen, segons en què sí que es toca; segons què, no.

En tot cas, li hem de reconèixer la seva habilitat negociadora, tot i que discrepem frontalment en el contingut. Deia abans en el debat previ: «Però què se n'ha fet del PSC?», que no sé quantes coses... Jo li diré ara: «Però què se n'ha fet d'aquell conseller que, fa no massa setmanes, deia que no es podien apujar els impostos? Què se n'ha fet d'aquell conseller?»

I, per altra banda, citava vostè abans a la intervenció el polític Rawls. No sé com veuria en la seva definició de la justícia distributiva, també, aquesta modificació en les rendes mitjanes en la tributació, que clarament altera i menyscaba la progressivitat en l'ordenament fiscal de la Generalitat.

En qualsevol cas, la posició del nostre grup en matèria de fiscalitat l'hem explicat moltes vegades. Cal millorar la progressivitat i la fiscalitat verda, però cal fer-ho mitjançant un abordatge global i rigorós, no a cop de mesura improvisada i amb canvis d'opinió de cent vuitanta graus precipitats. Cal aquesta reforma fiscal progressiva i ecològica, però no a base de pegats i mesures fins i tot contradictòries. No ens creiem aquest concepte de la reforma en continu que abans la diputada Vilalta esmentava.

La segona esmena a la que em referia, la 763, mitjançant la qual –i ho dic literalment– «durant l'exercici pressupostari del 2022 no es realitzarà cap tipus d'operació que pugui comportar un cost per a la Generalitat de Catalunya en relació amb el Consorci Recreatiu i Turístic Vila-seca - Salou. Com dèiem, la llei pot empitjorar. I, en aquest cas, hauríem de preguntar al Grup de Junts per Catalunya com ho veuen, fins i tot com ho viuen.

Fins ara sabíem la postura d'Esquerra, que, tot i ser el principal grup del Govern, no tenen posició, o, si més no, no hem aconseguit saber-la. I també sabíem que Junts estaven a favor del desenvolupament en el territori del projecte. Ara, en fi, ja ens explicaran com voten mocions, propostes de resolució a favor del Hard Rock, i avui aquí voten a favor d'aquesta esmena.

Per la nostra part, hem presentat trenta-vuit esmenes. Cap d'elles ha estat aprovada en comissió, i amb tota seguretat tampoc s'aprovaran avui. Parafrasejant el conseller Giró, que en el debat esmenes a la totalitat ens preguntava si no hi havia res que es pogués salvar en el pressupost i en la llei de mesures, els hi pregunto jo avui: no hi havia res, no hi havia cap esmena del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar que es pogués salvar?

Esmenes referides a l'actualització de les tarifes dels mòduls en servei d'infància o l'adolescència per complir amb els compromisos del Govern en aquest àmbit; amb relació a les places reservades per a dones en els cossos de seguretat, que abans he esmentat; amb relació als residus, com la utilització dels àrids de fonèria; amb relació o en matèria d'energies renovables; la millora del finançament dels serveis a les persones de caràcter social per resoldre l'infrafinançament històric en aquest àmbit, són aquelles esmenes que hem presentat i han estat directament, de pla rebutjades pel sol fet de ser presentades pel Grup Socialistes i Units per Avançar. Cap esmena. No està malament per a uns pressupostos de la «sociovergència» republicana, que ens deia abans la diputada Reguant.

Deia, fa uns minuts, que aquesta llei de mesures manca d'un sentit polític i d'una estratègia de país coherent. I ho deia amb relació a les premisses que el Govern ha utilitzat per definir l'acció de govern i, per extensió, el sentit polític del pressupost de la llei de mesures, que havien d'estar al servei de la transformació social, la transformació feminista, la transformació ecologista i democràtica.

Amb relació a la primera, és difícilment conciliable una transformació social amb la modificació fiscal que acabo de comentar: menys recaptació i més..., o increment a les rendes mitjanes. Hi insisteixo, no només ho diem nosaltres des del nostre grup, són afirmacions del secretari general de Comissions Obreres, el senyor Javier Pacheco.

Feminista. Difícilment defensable quan ni tan sols volen fer vinculant l'obligació per al Govern de convocar places reservades per a dones per assolir la igualtat en els cossos com a Mossos, Agents Rurals i Bombers.

Transformació ecològica. Difícilment defensable quan en aquesta llei de mesures s'esmenen vostès mateixos amb relació al Decret 24/2020 sobre energies renovables, però es queden a mitges i no esmenen un element fonamental com és situar el tràmit d'informació pública com a determinant de l'aplicació del nou decret. Obre la porta a reclamacions patrimonials dels projectes en el tràmit i és, *de facto*, una moratòria encoberta que atura el desenvolupament de les renovables. Renuncien a anar més lluny en la transició envers la descarbonització de la generació d'energia i ens relega a seguir a la cua d'Espanya i d'Europa en matèria de renovables. També pel que fa al model de gestió de residus, tancament i desmantellament de plantes de valorització energètica sense definir model de gestió de residus.

I democràtica. Com varen incidir també en el debat de les esmenes a la totalitat, vostès han convertit aquesta llei de mesures en una òmnibus mitjançant la qual modifiquen fins a seixanta-quatre lleis i normes, moltes de les quals res tenen a veure ni amb mesures fiscals, ni financeres ni administratives. Manlleven al Parlament el dret i la responsabilitat d'elaborar normes i de modificar les normes amb el debat necessari i les garanties procedimentals d'experts en les matèries. Sacrifiquen vostès, en favor d'una suposada eficiència legislativa, la qualitat democràtica d'aquesta cambra.

Ens costava saber de què parlen vostès quan parlen d'embat democràtic. L'abús en l'ús de la llei de mesures és un autèntic no embat democràtic, sinó embat de la qualitat democràtica del Parlament. Sostreure del debat del Parlament (*alguns aplaudiments*) qüestions com la legislació referent a urbanisme, medi ambient recursos naturals com l'aigua, el desenvolupament de grans projectes, creguin-me, no és cap bon exemple de transformació democràtica.

I què fariem nosaltres? O, més ben dit, què farem quan tinguem la responsabilitat de governar Catalunya? En matèria de fiscalitat, com hem dit, una reforma fiscal de caràcter global per aconseguir els objectius de progressivitat i fiscalitat verda. Revisar impostos ineficients i lluita contra el frau fiscal. Cap mesura, en la llei de mesures, concreta, específica, per a la lluita contra el frau fiscal; incomprensible.

Transició ecològica –en la línia de les esmenes presentades pel nostre grup–: aposta ferma i decidida pel desenvolupament de les renovables amb respecte i equilibri territorial. Municipalisme: respecte a les competències dels ajuntaments. Feminisme: promoure de manera efectiva i vinculant la igualtat en tots els àmbits de la funció pública, especialment en aquells que no ho fan vostès: Mossos, Agents Rurals i el Cos de Bombers.

Hem dit en reiterades ocasions que Catalunya necessitava uns pressupostos i una llei de mesures, però aquesta llei i aquesta llei de mesures disten molt de ser el que Catalunya necessita; una llei de mesures que fa de tot menys afrontar aquells reptes indispensables per al futur.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament i en nom del Grup de VOX, té la paraula el diputat senyor Andrés Bello.

Andrés Bello Sanz

Buenas tardes, señora presidenta. Señor presidente, *consellers*, diputados... Bueno, pues estamos ya en la fase final del proceso presupuestario con esta aprobación de esta ley de medidas fiscales, financieras, administrativas y del sector público para 2022, vulgarmente llamada ley de acompañamiento de los presupuestos. Y haciendo gala del sobrenombre, tras la aprobación esta mañana de la ley de presupuestos, es de prever que esta ley correrá, desgraciadamente, la misma suerte. También, lógicamente, nuestra posición ante ambas leyes es la misma: de clara oposición. Si ya hicimos patente nuestra oposición al primer proyecto de esta ley en el debate que tuvo lugar en esta sala el pasado 22 de noviembre, con más razón debemos hacerlo hoy. Tras el cambio de socios por parte del gobierno secesionista, se han incorporado numerosas peticiones del grupo comunista de En Comú Podem, la mayoría de ellas en el sentido opuesto a lo que Cataluña necesita para salir de la lamentable situación en la que se encuentra. Esta ley va a acelerar un poco más el largo proceso de decadencia en el que se va deslizando Cataluña desde hace años.

Antes de empezar a hablar del contenido de la ley, creemos imprescindible tratar sobre dos aspectos del proceso presupuestario. El primero de ellos es sobre los asuntos que regula esta ley, que también el orador anterior del PSC ha hecho varias referencias a este tema. Es verdad que es un tema que se ha tratado en varias ocasiones, nos hemos venido quejando, y seguramente, pues, también lo hará, probablemente, alguno de los grupos que intervendrán posteriormente, pero hemos de dejar una vez más constancia de nuestra protesta por el hecho de que el Gobierno aproveche esta ley para modificar numerosas leyes que poco o nada tienen que ver con el presupuesto que se acaba de aprobar.

En el preámbulo de la primera versión del proyecto de ley, aquel que debatimos el 22 de noviembre y que, además, el señor *conseller* de Economía nos lo contó expresamente, se reconocía en aquel preámbulo que se modificaban sesenta y cuatro leyes. Sesenta y cuatro leyes. Esta, a nuestro juicio, irregularidad se ha visto agravada tras el pacto del gobierno secesionista con el grupo comunista, aumentando el número de leyes modificadas. Tanto es así que, en el nuevo texto publicado recientemente, donde se recogen estas enmiendas, se ha suprimido la cifra. Ya no habla de cuántas leyes modifica; parece que ni siquiera ustedes saben cuántas modifican, o no han tenido tiempo de contarlas, que también hablaremos del tiempo.

Hemos de recordar una vez más, como ha hecho el portavoz anterior, que esta situación supone un grave desprecio a la labor legislativa de este Parlamento. En lugar de tramitar individualmente cada una de esas modificaciones legales, de acuerdo con el procedimiento establecido en el Reglamento de este Parlamento, las ponen todas en un mismo saco, sesenta y cuatro más las nuevas, que nadie las ha contado todavía. Además, en el poco tiempo disponible es materialmente imposible realizar un análisis individualizado de cada una de estas leyes y de los efectos de sus modificaciones. Por supuesto, tampoco es posible en ese tiempo la participación en el debate parlamentario de los grupos que pueden tener interés o verse afectados por cada uno de esos cambios legales.

En segundo lugar, este Gobierno ha presentado tarde, como ya sabemos todos –se ha reconocido–, el proyecto de ley al Parlamento, lo que ha provocado que deba tramitarse por el procedimiento de urgencia. ¿Y qué supone esto, tramitar una ley por el procedimiento de urgencia? Pues, el acortamiento de los plazos, dificultando todavía más la labor de los partidos de la oposición.

Veamos cuál ha sido el calendario de este año. El día 12 de noviembre, bastante más tarde de lo que cabía esperar, se publica el proyecto de ley. El 22 de noviembre finaliza el plazo para presentar enmiendas a la totalidad. Ese mismo día por la tarde se debatieron en el Pleno. Estamos aquí hablando de las enmiendas que se habían presentado hasta un rato antes. El 13 de diciembre finaliza el plazo para presentar enmiendas parciales y ese mismo día se publican.

Se han presentado ochocientas cinco enmiendas –ochocientas cinco. Tres días más tarde, el día 16 de diciembre, se debaten las ochocientas cinco enmiendas en comisión y se vota sobre cada una de esas ochocientas cinco enmiendas. Es fácil imaginarse que, con ese plazo tan corto, es difícil acertar con el criterio correcto en cada una de esas ochocientas cinco enmiendas. Ochocientas cinco enmiendas, tres días –ochocientas cinco, tres días–: difícil.

Bueno, ya sabemos, el día 17 se publicó el nuevo texto, el que se supone que es definitivo, y hoy día 23 estamos votando. Muy bien. Con estos plazos tan cortos, la extensión y la densidad del proyecto de ley, más de sesenta y cinco leyes modificadas –no sabemos cuántas exactamente–, y el número de enmiendas presentadas –ochocientas cinco–, es fácil entender lo difícil que se hace a los grupos parlamentarios hacer una buena labor de control del Gobierno, como corresponde a la oposición.

Les pedimos, señores del Gobierno, que ejerzan su función como gobierno, al menos en este asunto, y cumplan la ley y presenten cada año la ley de presupuestos junto con la ley de acompañamiento en la fecha establecida. Así, los grupos parlamentarios podremos realizar adecuadamente nuestra labor de oposición, a menos que lo que ustedes pretendan sea dificultarnos o privarnos de ese derecho.

Respecto a las enmiendas, hemos tenido el mismo resultado que el grupo anterior, que el PSC: hemos perdido todas las votaciones. No nos sorprende. Las hemos agrupado. Y primero, pues, hemos presentado varias en medidas fiscales. En el último párrafo de la introducción del preámbulo del proyecto de ley se dice: «El contenido principal de la ley lo constituyen las medidas de naturaleza tributaria, si bien se incorporan también otras de carácter administrativo.» Eran ochenta y no sé cuántas leyes, ochenta y tantas, ¿no? las que teníamos... «Otras», ¿eh?

Vamos, pues, al principal contenido de la ley: las medidas fiscales, ¿no? Si ya con el proyecto inicial mostramos nuestro desacuerdo, con este lo mostramos todavía con más ímpetu, lo acrecentamos. Si pudiéramos votaríamos dos veces que no.

A los incrementos de la presión fiscal que los partidos secesionistas habían establecido inicialmente para poder seguir con su *procés*, hay que añadir los que han acordado con los señores de En Comú Podem para que les presten su apoyo. Y de todos es conocida la pasión que muestran los grupos comunistas por la voracidad fiscal, justo lo opuesto a lo que VOX representa.

En esta línea, hemos presentado enmiendas para evitar que creen nuevas tasas respecto al impuesto de sucesiones y donaciones; hemos presentado una enmienda para reducirlo sustancialmente y apoyaremos, hemos apoyado, las que han presentado otros grupos parlamentarios con el mismo fin. El objetivo es que los ciudadanos catalanes paguen lo menos posible por este impuesto hasta que pueda ser suprimido definitivamente.

Respecto a los impuestos propios, también hemos presentado una enmienda para que el Gobierno de la Generalitat presente, en el plazo de tres meses, un plan para su reducción o supresión. Como es sabido –no descubro nada nuevo–, Cataluña es la región de España con más impuestos propios.

En esta misma línea de disminución de la carga fiscal para los ciudadanos de Cataluña, nos oponemos a la creación de nuevos impuestos que han pactado con los señores de En Comú Podem, como el impuesto sobre los alimentos ultraprocesados y alguno más que esta mañana hemos estado comentando. Y luego el incremento de algunos ya existentes, como la aplicación del impuesto sobre las viviendas vacías también a los particulares.

Respecto a la reducción del gasto, dada la penosa situación de las arcas públicas de la Generalitat, debería de ser una prioridad de su Gobierno reducir el gasto superfluo, y en los debates sobre la ley de presupuestos les hemos dado numerosas ideas al respecto. Como ejemplo, pues, hemos presentado una enmienda para reducir ese plazo que ustedes habían dado de dieciocho meses, que anunciaban en el artículo 54 del proyecto de ley para la reducción de sector público institucional. Hemos pro-

puesto reducirlo a tres meses, pero ya les adelanto que si quieren empezar mañana mismo podemos ayudarles a identificar decenas y decenas de chiringuitos que son fácilmente suprimibles sin que nadie, salvo los que allí están contratados, los eche de menos.

En la misma línea, proponemos reducir el número de cargos en este sector público institucional, los llamados «chiringuitos», y, hasta que se decida si se cierra o no cada uno de ellos, proponemos reducirlos de quince a siete –parece, con siete, más que suficiente.

Aunque no fue una cantidad económica importante, sí nos parece simbólico impedir que la Oficina Antifraude de Cataluña se pueda dedicar a dar subvenciones, creando así un nuevo gasto innecesario.

Y, para acabar este bloque de gasto superfluo, hemos presentado una enmienda para que el Gobierno de la Generalitat presente, en el plazo de tres meses, un plan para el cierre ordenado de la Corporación Catalana de Medios Audiovisuales y de todos los medios y organismos de cualquier clase que de ella dependan –TV3, etcétera.

Hemos presentado otra enmienda para suprimir la disposición adicional, para asumir en propio un servicio público concreto: el 061, Salut Respon. Como se ha dicho en otras ocasiones, nosotros, VOX cree en la colaboración público-privada. No vemos motivo para tomar esta medida con este servicio y no con los cientos de servicios que se prestan por el sector privado. Solo vemos uno: el clientelismo. Y, además, a última hora, sus nuevos socios han añadido otro servicio, el 112, en la misma línea, misma dirección. Creemos que el gobierno separatista entra en una dinámica muy peligrosa en la que, aparentemente, está intercambiando apoyos parlamentarios concretos con medidas de ayuda a colectivos apoyados por esos mismos grupos políticos.

Por último, proponemos la supresión de algunos gastos ideológicos relacionados con la perspectiva de género o medioambientales. Y aquí quiero mencionar uno que también indicó el portavoz que me precedió en el uso de la palabra, que es sobre el plan de cierre de incineradoras, para el que no nos han dado, no hemos sabido identificar ninguna alternativa razonable. Creemos que el remedio es mucho peor que la enfermedad.

Para terminar, y como este va a ser el último Pleno de este año, quiero aprovechar para felicitar la Navidad a todos los diputados y a todas las personas que nos están viendo en este momento, pues, por televisión o por cualquier otro medio. Pero quiero hacer especialmente extensiva esta felicitación a todas las personas que trabajan en el Parlamento de Cataluña: el colectivo de ujieres y el resto del personal funcionario, el personal de limpieza, el personal de mantenimiento, de informática, de la cafetería, los Mossos d'Esquadra, y al resto de trabajadores que nos han ayudado tanto y nos han tratado tan bien –ellos, sí, tan bien– en este nuestro primer año en esta institución. A todos ellos, nuestro agradecimiento. Feliz Navidad y feliz año nuevo.

Muchas gracias.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Sí; gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bona tarda. En fase d'aprovació inicial de la llei d'acompanyament ja vam presentar una esmena a la totalitat, i allà ja vam posar en relleu el que suposava tocar lleis troncats com la d'urbanisme, la d'aigües, de finances públiques, de patrimoni, de funció pública, de funció interventora, la llei municipal de règim local, a través de la llei d'acompanyament; una llei que, recordem-ho, hauria únicament de limitar-se a mesures relacionades amb els pressupostos.

Ens preocupa, el que sí que ens preocupa molt és que es manllevi el debat parlamentari, el debat polític, que és pel que estem aquí, per fer lleis i per confrontar-les

amb arguments polítics, perquè es facin compareixences d'experts, perquè el debat es traslladi al carrer. Malauradament, nosaltres el debat ja el tenim molt escapat per l'estament de les togues. No el limitem, si us plau, al debat sobre el model de país per fer un ús abusiu de la llei de mesures.

Vostès, el Govern, no només han previst canvis inicials, no?, en el moment inicial de la llei, sinó que també han fet modificacions en el tràmit d'esmenes, autoesmenant-se, inclús, vostès mateixos. I ja és mala sort, o no, que, de tantes normes jurídiques que han introduït, doncs, trobem que en clau de sobirania nacional, en clau d'emancipació no en trobem cap. Amb aquesta reflexió volem contestar a la intervenció de Junts d'aquest dematí, que es preguntava si no era que la CUP preferia una Catalunya dins d'Espanya, sense projectes singulars com el Hard Rock, com els Jocs Olímpics, com el circuit de Fórmula 1, per després lamentar no tenir aquesta majoria independentista del cinquanta-dos per cent en els pressupostos.

Bé, nosaltres ho hem explicat forces vegades: el país és divers, sortosament, i tenim projectes polítics diferents per fer-lo avançar. El nostre projecte polític és el de la cultura del sí: + del sí a la independència, del sí a la sobirania, del sí a l'habitatge, del sí a decidir sobre els nostres propis recursos, sobre la redistribució de la riquesa. I la majoria del cinquanta-dos per cent continua existint en l'exercici del dret a l'autodeterminació. I observem els pressupostos i, clar, en clau nacional de sobirania i d'emancipació doncs, sincerament, no hi trobem absolutament res en la llei d'acompanyament; hi trobem una obediència al marc constitucional i al marc estatutari.

Per tant, la unitat de l'independentisme no es juga en la gestió d'uns pressupostos que són autonomistes, sinó que es juga en la confrontació de l'Estat i en l'exercici del dret a l'autodeterminació.

Dita aquesta prèvia, no?, que l'hem hagut de fer una mica més extensa a resultes de la interpellació d'aquest dematí, ens centrarem en la llei de mesures. Avancem que nosaltres votarem en contra de les esmenes presentades per VOX, Ciutadans i el Partit Popular, que ja no consten en el text. I, pel que fa al text presentat pel Govern, doncs volem fer unes consideracions. A veure, s'ha acabat introduint tota una sèrie de mesures que ja havien caigut precisament com a conseqüència del treball fet per la CUP en la negociació dels pressupostos. Vam convèncer el Govern de la retirada, a la seva proposta inicial de text, d'aspectes tals com la Fira de Barcelona, que se la declara beneficiària de tota una sèrie d'expropiacions, o també de les previsions que es fan en matèria d'ITV. Però, malauradament, tot això que s'havia suprimit ha aflorat en aquest tràmit d'esmenes i comptarà amb el beneplàcit del partit polític dels comuns.

El contingut de la llei és molt extens, i farem referència a les qüestions que trobem més rellevants. Per exemple, pel que fa a la modificació de la llei d'aigües, i amb relació, concretament, a la modificació del cànon de l'aigua. Doncs aquest text final introdueix una novetat, que és que durant els anys 2020, 2021 i 2022 és aplicable als ens locals la no exigibilitat de deutes tributaris pel concepte de cànon de l'aigua i sancions tributàries a les entitats prestadores de servei d'aigua si, per raons de servei públic, procedeixen al rescat o intervenció del servei. No acabem d'entendre per què s'han de deixar de reclamar deutes públics i sancions tributàries a aquells que han incomplert, i això contraposar-ho amb rescats de serveis. El servei de l'aigua s'ha de rescatar de forma immediata sense haver d'entrar a cap tipus de mercadeig.

Pel que fa a l'esmena introduïda per la que es modifica l'impost d'habitatges buits, on determinen com a subjecte passiu de l'impost persones físiques que tenen la condició de grans tenidors –és a dir, aquells que tenen més de quinze habitatges–, aquí sí que trobaran el nostre vot favorable.

Pel que fa a la modificació de la llei de taxes, volem destacar –perquè se'n modifiquen moltes, de taxes– la taxa per la realització de l'activitat inspectora en matèria de consum a les empreses prestadores de serveis bàsics. En aquest servei, nosaltres entenem que, si es toca aquesta taxa, el que cal és que aquesta activitat inspectora

també s'estengui a totes aquelles activitats d'intermediació immobiliària, com són la venda i lloguer d'habitatges. I aquí nosaltres hem presentat una esmena, demanant que el Codi de consum també consideri un servei bàsic aquesta activitat que té una afectació directa en la vida de molts veïns i veïnes d'aquest país. I, per tant, els emplacem a que votin favorablement les nostres esmenes.

Pel que fa a l'apartat relatiu als tributs cedits, el Govern introdueix tota una sèrie de previsions relatives a l'impost sobre successions i donacions, que bàsicament es limiten als ajornaments, i no toca massa res més en matèria d'impostos cedits. En aquest sentit, nosaltres sí que hem introduït tota una sèrie de previsions amb relació a l'IRPF, on hem posat sobre la taula, no?, incrementar la pressió impositiva a les rendes més altes, que són aquelles que cobren el cinc per cent del país. I també hem posat sobre la taula tocar el mínim exempt de l'impost sobre el patrimoni i procedir a una bonificació del cent per cent a les escriptures públiques que facin les cooperatives d'habitatge en la promoció de l'habitatge cooperatiu.

Trobem a faltar, en matèria d'impostos, un desplegament més ampli de la llei del canvi climàtic, com podria ser l'impost sobre grans vaixells i l'impost per emissions de gasos d'efecte hivernacle que es deriven de determinades activitats econòmiques.

Pel que fa a les previsions relatives a l'Institut Català de Finances, votarem afirmativament l'esmena perquè introdueix la possibilitat que es facin dipòsits a través d'institucions privades. Però també entenem que calia anar una mica més enllà i constituir aquesta entitat com una peça troncal del país. I nosaltres, per exemple, com a esmena, hem introduït que es procuri la possibilitat que l'Institut Català de Finances faci línies de finançament a les cooperatives d'habitatge perquè, davant la inactivitat sistemàtica i persistent de l'Administració pública en resoldre el dret a l'habitatge, no li queda més remei a la societat que organitzar-se i fer front..., autotutelar-se per arribar a garantir aquest dret.

En matèria d'energies renovables –un altre tema que hem tractat de forma àmplia en aquest Parlament–, especial atenció mereix la modificació que fan del Decret 24/2021, d'acceleració del desplegament de les energies renovables, que venia a modificar el Decret llei 16/2019, de mesures urgents per a l'emergència climàtica. Com vostès saben, el Decret 16 del 2019 volia respondre a problemes mediambientals, però el que va fer, en comptes de resoldre problemes, va ser generar-ne més: va suposar un retrocés de la protecció del medi ambient, va afavorir bombolles especulatives, va ser un desastre en clau de consens amb el territori. La CUP, en el seu moment, va votar en contra d'aquest decret. Després va existir consens que aquest decret no era positiu, no era un bon decret, que calia revisar-lo, i per això a l'acord d'investidura amb Esquerra Republicana es va pactar una moratòria del decret; moratòria que mai no va arribar i que, finalment, va culminar en aquest Decret 24/2021.

El que és més rellevant, no?, i criticable és que, mentre la conselleria de Drets Socials feia un discurs que aquest era un decret fruit del consens amb les entitats del territori, d'un treball molt elaborat i molt consensuat, al mateix temps que estàvem convalidant aquest decret en seu parlamentària, per la porta de darrere, doncs, es presentaven esmenes a aquesta llei d'acompanyament, precisament, i el que feien aquestes esmenes era rebaixar el contingut del Decret 24/2021; per tant, retallant les poques millores que es contemplaven en aquest decret.

Nosaltres avui els hi diem: vostès tenen la possibilitat d'esmenar aquest garbuix provocat, i per això els hi hem presentat un text alternatiu en forma d'esmena, i els hi demanem que reflexionin i que votin; votin a favor del territori i votin a favor dels oligopolis.

Més esmenes a les que cal fer referència: llei d'aeroports. Ara introdueixen la figura dels aeròdroms eventuais. Ara es podran fer aeròdroms eventuais amb només una declaració responsable de l'operador i dels propietaris del terreny? Sincerament, no ho veiem massa de rebut.

Pel que fa a una altra llei que vostès toquen de forma molt troncal..., és la llei d'urbanisme; dediquen més de deu pàgines a tocar la llei d'urbanisme. Les lleis d'urbanisme, doncs, tenen una vocació de permanència en el temps i no poden anar-se canviant a batzegades, perquè això només genera confusió i caos jurídic. I el caos jurídic sempre, malauradament, afavoreix els mateixos, que representen uns interessos molt determinats. Per tant, trobem que és molt mala tècnica legislativa tocar de la manera que vostès han tocat la llei d'urbanisme.

En aquesta llei d'urbanisme, per exemple, hi toquen molt la pota de turisme, totes les llicències en matèria de pisos turístics, etcètera. Això, tenint en compte que tenim sobre la taula un avantprojecte de llei sobre turisme, on des de la CUP tenim moltes ganes d'incidir, doncs el que enteníem que hagués sigut més clar és tramitar al mateix temps totes aquestes en seu parlamentària, totes aquestes modificacions de la llei d'urbanisme, al mateix temps que en seu parlamentària tractàvem la llei de turisme, perquè així podríem haver tingut, de forma àmplia, no?, un mapa de quina seria la regulació final.

Una altra crítica frontal que els hi fem en totes les previsions que vostès tenen en tema d'urbanisme és la modificació que vostès fan dels plans directors urbanístics. Ara resultarà que les persones físiques i jurídiques podran presentar propostes de formulació de plans directors urbanístics només acompanyant una memòria d'allò que s'entén per interès territorial. Què és un interès territorial? Què és aquest concepte jurídic tan indeterminat? Qui determinarà què és l'interès territorial per a una zona? Un promotor privat ens determinarà quin és l'interès territorial? Ja en el seu moment vostès van entrar..., es va aprovar, no?, per decret legislatiu, tot el que eren les àrees residencials estratègiques. Va resultar que eren un fracàs, amb el pas del temps; ja es va denunciar en el seu moment i va resultar que eren un absolut fracàs. I vostès continuen fent, a cop de decret, les modificacions de l'urbanisme i introduint-hi figures rares que el que fan és desdibuixar tota aquesta matèria.

En tema de residus, també s'ha introduït una moratòria; una moratòria que des de la CUP entenem que no és suficient. I, per tant, també emplaçaríem avui en el Ple que es votés a favor de la moratòria de la llei tal com ve redactada pel nostre grup parlamentari, perquè la redacció que nosaltres presentem és aquella que ha estat consensuada per totes les entitats que estan treballant en matèria de gestió de residus. I està clar que si no s'hi incorpora la moratòria, no hi incorporem els abocadors, tot aquell efecte incentivador de reduir el rebuig que podria tenir la moratòria quedarà absolutament desdibuixat. A part de que si no votem a favor del text que proposem, estem desatentent la resolució del 2020 que va fer aquest mateix Parlament de Catalunya.

També ens hem de referir a la «jugada», entre cometes, en relació amb l'AMB; és a dir, en el moment del tràmit d'esmenes van presentar una esmena en què semblava, no?, que vostès feien una aposta per una municipalització de l'aigua, però de forma inexplicable aquesta esmena ha acabat caient del text final. I a mi em venen al cap les paraules que recordava la diputada Reguant aquest matí, citant Josep Fontana. No sé quins interessos protegeixen al retirar de forma sorpresiva i inexplicable aquesta esmena.

Per tant, davant de la retirada d'aquesta esmena que han fet a última hora, sí que els tornem a emplaçar a que votin favorablement a totes aquelles previsions que des de la CUP hem presentat en forma d'esmena, que bàsicament és la modificació del reglament d'obres, activitats i serveis, que el que fa és afavorir que tots aquells municipis que vulguin portar a terme un procés de municipalització de l'aigua ho puguin fer de forma més senzilla i més clara. Per tant, si el que volem és municipalitzar l'aigua, està molt bé que posem al servei dels ajuntaments assessoraments a través de lletrats, però la cosa que toca moll de l'os i que realment té incidència és modificar tots aquells aspectes de la llei que suposen traves, esglaons a superar per als processos de municipalització.

Per últim, també els emplacem a que votin afirmativament, no?, la moratòria que proposem en la tramitació de planejament derivat que quedi sota el pla director urbanístic metropolità que comporti la urbanització de zones no consolidades mentre no arribem al moment en què es procedeixi a l'aprovació definitiva del pla director urbanístic metropolità. Aquesta zona ja està molt saturada urbanísticament i cal una moratòria.

Gràcies.
(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bé, doncs bona tarda a tothom. Ara debatem sobre la llei de mesures fiscals i les diferents esmenes que s'hi han presentat. Com ja vam comentar en el seu moment, la llei de mesures fiscals, financeres i administratives sempre, almenys nosaltres, ens la mirem amb prevenció; amb prevenció, intentant que no sigui una llei òmnibus que s'utilitzi per modificar el marc legislatiu i col·locar coses que teòricament haurien d'estar en el tràmit parlamentari ordinari, amb els debats necessaris. Per tant, aquesta és una primera prevenció que sempre tenim i que inevitablement el Govern sempre intenta forçar al màxim la màquina.

Però és evident també que la llei de mesures fiscals, financeres i administratives és necessària per poder implementar algunes de les qüestions que se situen en la llei de pressupostos i, per tant, juguen i s'han d'abordar, diguéssim, necessàriament en paral·lel. És per això que nosaltres en el debat d'aquesta llei, de la llei de mesures, hem situat tot un seguit d'elements en les negociacions que hem fet amb el Govern, eh? No repetiré tot el que hem comentat aquest matí en relació amb les negociacions que hem tingut amb el Govern amb aquesta voluntat d'intentar dotar els pressupostos presentats inicialment de major ambició i major compromís, i que amb aquesta perspectiva hem situat unes propostes en la negociació i hem anat intercanviant posicions fins arribar finalment a un acord que nosaltres valorem satisfactori. Un acord satisfactori, perquè hem introduït coses que tenen a veure amb la realitat material de les persones, amb les estratègies de transformació del país.

Un parèntesi: senyor Riba, amb els diners que hem posat en els pressupostos, a l'acord de pressupostos, en relació amb els trens no dona ni per a quatre quilòmetres. Perquè per fer quatre quilòmetres de trens no només has de fer els estudis previs; has de veure per on passa, has de pensar que potser caldrà expropiar determinades zones territorials on has d'implantar les vies, has de fer unes anàlisis de fons tècniques, has de veure què poden costar els materials necessaris per implementar. Per tant, podem fer tota la broma que vulguem, però aquí lo important són els grans moviments estratègics que se situen en aquest acord que nosaltres hem posat en valor, més que les qüestions concretes i materials. Perquè sense grans moviments estratègics, ens quedarem quietes on estem i no avançarem enlloc, ni quatre quilòmetres ni cap quilòmetre ni mil quilòmetres. Calen importants moviments estratègics. És lo que hem fet i és lo que posa a l'acord. Parèntesi tancat en relació amb això.

Què hem situat en el debat de la llei de mesures fiscals, administratives i financeres? En relació amb la fiscalitat. En relació amb la fiscalitat hem situat coses, com ja dèiem, en relació amb la fiscalitat verda, amb la fiscalitat saludable i amb la fiscalitat justa. En relació amb la fiscalitat verda, emissions de CO₂, aquelles activitats tal; el tema dels grans vaixells està situat; el tema de l'alimentació saludable, aquest nou impost que el Govern es compromet a treballar, a estudiar per mirar d'implementar sobre els aliments ultraprocessats, que té a veure amb la salut pública, que té a veure amb la salut dels infants, que té a veure amb una societat més saludable. És un impost important. No és un impost que pretén gravar, no és un impost que pretén

recaptar; és un impost que pretén canviar hàbits de consum per fer una vida més saludable, per millorar també la salut pública de la societat.

Hem abordat algunes qüestions de l'IRPF. Ho vam dir en el moment inicial, sabem quina és l'aritmètica política d'aquest Parlament, sabem que era difícil avançar en una major progressivitat de l'IRPF. Ho sabem, perquè ens coneixem tots i totes. Sabem les diferents formulacions de les diferents formacions polítiques que configuren aquest Parlament, inclòs la del Partit Socialistes, que el senyor Riba explicitava. Per tant, sabem quines eren les dificultats per avançar en progressivitat. Però tot i així hem abordat algunes qüestions.

Primera, podem recuperar el tipus impositiu de les rendes baixes que el Tribunal Constitucional va malmetre. Ho hem recuperat. De la manera que més ens hagués agradat? Possiblement no, però hem recuperat un dret que les rendes baixes tenien i que es va malmetre amb la sentència del Constitucional.

Però hem introduït coses importants en l'IRPF que no podem menystenir: el tractament de les famílies monomarentals igual que les famílies nombroses. Això és un dret important, és un reconeixement important. Famílies monomarentals, la majoria dones, bona part d'elles en situacions vulnerables. És important aquest reconeixement en termes d'IRPF.

I hem, també, en la negociació, aconseguit un plantejament que se situa també en les esmenes: equiparar les relacions d'acolliment a la dels fills en l'impost de successions. Això és un tema també important, perquè les persones, les famílies veuen que el fet de l'acolliment, la relació d'acolliment no té per què ser diferenciada a la del fill. I si volen, podran fer-ho, però tenen el dret, les persones d'acollida, a tenir un tractament similar.

Hem situat qüestions en relació amb temes territorials. Hem situat cap compromís de destinar ni un euro públic al Hard Rock. Nosaltres estem en contra del Hard Rock, ho hem dit sempre per activa i per passiva. Però el debat que hem pogut situar, l'esmena que hem pogut situar, que hem pogut acordar és que no hi haurà ni un euro públic el 2022 destinat al Hard Rock. Nosaltres seguirem batallant perquè aquest projecte no tiri endavant; no es tiri endavant, perquè creiem que és un model desfasat, és una fórmula d'activitat econòmica que no té res a veure amb els reptes que té el país, ni amb l'ocupació ni amb el desenvolupament territorial. Hem aconseguit una part: ni un euro públic. Seguirem batallant perquè aquest projecte no es desenvolupi, no tiri endavant, perquè no el compartim.

Hem situat també qüestions importants en relació amb internalitzacions de determinats serveis que considerem que s'han de gestionar de manera directa per l'Administració pública: el 061 i el 112. Estan situades aquí les perspectives de la seva futura internalització un cop acabin les concessions, fets els estudis necessaris i tal. Està situat en aquesta llei.

Com també està situat dotar l'Agència Catalana de l'Aigua d'aquells instruments tècnics i humans que facilitin que aquelles administracions locals, que aquells municipis que vulguin destinar-se la gestió directa de l'aigua ho puguin fer; ho puguin fer..., se'ls facilitin els suports tècnics que els ajudin a fer-ho. Les dificultats moltes vegades són tècniques, de desconeixement, de dificultats administratives per poder abordar aquesta realitat des de molts municipis. Fer que l'ACA disposi dels instruments tècnics, organitzatius i materials per ajudar aquells municipis que ho vulguin entomar, creiem que és un element positiu.

Situem també en l'acord una esmena que també se situa en la llei de mesures, que fa referència –i ja ho comentàvem també aquest dematí– al complement que rebran –l'ajut o la gratificació, diguem-ne com vulguem– les persones treballadores dels serveis de neteja sanitària. Les persones dels serveis de neteja, les dones que han fet aquests serveis de neteja –perquè majoritàriament són dones– als centres del Siscat. Serà un reconeixement real, econòmic, material, com han tingut ja altres col·lectius sanitaris. No el van tenir les dones de la neteja; no el van tenir en aquell moment.

Però hem aconseguit en la negociació que això s'acordi i que figuri com a esmena. I això és important.

És un col·lectiu poc nombrós, no deu arribar a cinc mil persones, però és un col·lectiu que cal dignificar, que cal reconèixer que les seves tasques són essencials. Sense aquestes persones, sense aquestes dones treballadores que han estat al peu del canó en els moments de l'estat d'alarma, difícilment els serveis sanitaris haguessin pogut funcionar; si no hi ha qui neteja, difícilment es podran mantenir esterilitzats els centres d'atenció o les UCIs o els serveis sanitaris diferents. Era necessari i importantíssim poder fer aquest reconeixement i s'ha aconseguit en l'acord i s'ha situat com a esmena en la llei de mesures.

I també hi ha una altra qüestió que per nosaltres també és important: que els joves extutelats no perdin la prestació quan tenen o troben una feina. No pot ser. Perquè si perden la prestació quan troben una feina possiblement estem desincentivant que s'insereixin en el mercat de treball. Perquè, malauradament, sabem com és el mercat de treball en el nostre país: el mercat de treball és precari, és inestable, és mal pagat. Si a una persona li dius que li treus la prestació per una feina d'un mes, de quinze dies, de quatre dies, a quatre duros, renunciarà a l'ocupació per mantenir la prestació.

El que hem fet és una suspensió temporal mentre es troba feina. I això és important. Incentivem que s'ocupi, perquè sap que ocupant-se no podrà la prestació en el cas que perdi la feina. Perquè, malauradament, aquesta inestabilitat el pot portar a perdre la feina. I si perd la feina i perd la prestació, difícilment voldrà la feina. Per tant, és important també haver aconseguit aquest acord i poder-lo concretar amb una esmena. Els joves extutelats han de tenir una suspensió temporal mentre tinguin la feina. No poden perdre la prestació de manera definitiva, perquè seria abocar-los a que perdin aquesta voluntat, aquesta necessitat, aquesta possibilitat de trobar feina.

Hem situat també en la negociació i hem acordat –i ho hem situat també com a esmena en la llei de mesures fiscals, perquè no pot ser d'una altra manera– la supressió de la taxa per a l'obtenció dels certificats de professionalitat de les acreditacions professionals. Aquesta és una mesura molt important per al bon funcionament del mercat de treball. Aquesta és una mesura molt important per a la modernització empresarial. Aquesta és una mesura molt important, també, perquè les persones que avui estan en situació de desocupació puguin inserir-se laboralment en condicions. Que sigui gratuït no és «baladí». Molts treballadors amb actius, moltes persones amb experiència laboral prèvia no treuen aquesta certificació de professionalitat no només pels problemes de burocratització, que també s'hauran de solucionar, sinó també perquè no volen o poden pagar la taxa corresponent.

La gratuïtat en l'obtenció del títol de certificació farà aflorar la realitat de qualificacions professionals existents, i això facilitarà als ocupadors conèixer quines són les professionalitats que existeixen, a les persones en desocupació a poder disposar del reconeixement d'allò que saben fer per poder-ho ofertar en el mercat de treball. I, per tant, això ha de facilitar d'alguna manera el funcionament del mercat de treball, de l'ocupació, la modernització empresarial, perquè podrà disposar d'aquestes qualificacions per adequar també els processos productius i les innovacions i tal.

També hi ha una mesura amb relació a qüestions administratives que també calia situar-la de manera clara i que era una mesura per facilitar la gestió dels recursos humans, de les plantilles de molts ens locals, de moltes administracions locals. I és la creació de la classe tècnica del grup B. Pot semblar que també és un tema «baladí», però molts ens locals, molts ajuntaments tenien dificultats per gestionar les seves plantilles, els seus recursos humans, especialment aquells que treballaven en escoles bressols o serveis similars, que, en no tenir reconeguda aquesta classificació professional, es veien abocats a fórmules d'inestabilitat laboral i precarietat. En definitiva, es faciliten, amb la creació d'aquesta figura, d'aquesta classe tècnica del grup B, aquests elements de gestió dels recursos humans.

I també hem situat en la negociació i en l'acord, i també en les esmenes, la creació, dins del cos de titulats superiors de la Generalitat de Catalunya, de l'especialitat d'ambientòlegs. Una reivindicació llargament demanada pel cos d'ambientòlegs, per les persones que fa més de vint-i-cinc anys que es van treure aquesta titulació i que no podien accedir a l'estabilitat laboral perquè no existia aquesta realitat i, per tant, estaven abocats a continuar en una situació d'instabilitat, de temporalitat, d'interinatge i, per tant, estaven en el buit. La creació d'aquesta especialitat, d'aquest reconeixement, en el cos de titulats superiors, d'aquesta especialitat d'ambientòlegs ha de facilitar l'estabilització laboral i, evidentment, també ha de permetre millorar la gestió dels recursos humans, diguéssim, de les plantilles de la Generalitat i els serveis tècnics, en definitiva, no?

Per tant, creiem que en la llei de mesures hem pogut millorar amb relació a les propostes inicials i hem pogut sobretot introduir, a través d'aquestes esmenes que he anat situant i algunes altres qüestions més –però aquestes de manera clara–, hem pogut situar propostes concretes, mesures concretes, que tenen a veure amb problemes concrets, que milloraran en uns casos la vida de la gent.

Hem parlat d'acreditacions professionals. Hem parlat de les dones de neteja dels serveis sanitaris. Hem parlat de qüestions concretes, però també algunes que milloren la fiscalitat del nostre país des del punt de vista d'aquesta fiscalitat verda, fiscalitat saludable. També des del punt de vista d'algunes millores introduïdes en el funcionament de l'IRPF.

Sabem que hi ha marge de treball en fiscalitat; ja ho dèiem al dematí: hi ha marge de treball en la fiscalitat; en la pròpia, però sobretot en el marc d'una reforma fiscal general, integral, que hauríem de fer en l'àmbit estatal i en la qual Catalunya ha de participar amb proposta pròpia. Necessitem una reforma fiscal integral que eviti aquesta carrera, aquesta espiral devaluadora que moltes vegades tenim en fiscalitat.

Per tant, nosaltres, com hem fet al dematí, facilitarem també l'aprovació d'aquesta llei de mesures amb la nostra abstenció. Creiem que hem contribuït a la seva millora amb les esmenes que hem situat, que creiem que són esmenes útils per a la gent, també, evidentment, útils per al país, per al conjunt de l'Administració pública, perquè també hem introduït elements que van més enllà de l'Administració de la Generalitat, que faciliten també, facilitaran a les administracions municipals... Segur que hi haurien més coses a fer, però també el temps és llarg per continuar fent política i continuar millorant les coses de la vida i les coses de la gent.

Res més i moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Senyor Giró, conseller, em toca repetir, ara, amb la llei d'acompanyament, i els arguments d'aquest matí són perfectament vàlids, òbviament, per a aquesta tarda; encara que hi ha elements, diguem-ne, òbviament distintius, dintre del que és el marc d'una llei imprescindible per al bon desplegament d'una llei de pressupostos.

Per tant, hi ha alguns aspectes que tenen a veure sobretot amb l'àmbit municipal, que nosaltres, des de Ciutadans..., que torno a dir el que comentava aquest matí: som el grup parlamentari que més esmenes hem presentat a aquesta llei d'acompanyament, amb diferència; també en el conjunt de les dues lleis, tant a la llei de pressupostos com a la llei d'acompanyament, però sobretot en aquest cas la diferència és considerable. Sobretot perquè hem fet una tasca, que creiem que és, si més no, lloable, amb el territori i amb els ajuntaments, amb els nostres representants a tota la

geografia catalana, que ens han traslladat les seves preocupacions, les seves inquietuds, les seves preferències, i nosaltres les hem plasmades en les nostres esmenes.

I, en aquest sentit, hem recollit un malestar, un cert desencís per una part de la ciutadania de Catalunya, representada per aquests regidors de Ciutadans al territori, que ens diuen, per exemple, que hi ha un molt mal funcionament del sistema sanitari en atenció primària, que hi ha un molt mal funcionament d'estructures que són bàsiques per al nostre estat de benestar. També, tornant a la qüestió que deia aquest matí, la qüestió dels anomenats «barracons», en els quals estudien molts dels estudiants de la nostra comunitat, doncs, preocupen enormement els nostre regidors, preocupen enormement una part important de la ciutadania de Catalunya, i des de Ciutadans, nosaltres hem volgut plasmar, hem volgut fer patent a les nostres esmenes aquesta preocupació que ens comenten els nostre regidors.

D'altra banda, jo sentia aquí el discurs del Joan Carles Gallego, el representant dels comuns, i em feia tot l'efecte que s'està assumint a Catalunya un clima ideològic contrari al món empresarial, contrari a la iniciativa privada, contrari, en definitiva, a l'economia productiva i al desenvolupament econòmic de la nostra comunitat, que crec que és enormement preocupant.

Fa no gaire, vam coincidir, vam anar tant el president del meu grup, el senyor Carlos Carrizosa, com jo a l'entrega de les medalles commemoratives dels 250 anys de Foment. I aquell dia jo vaig tenir la impressió que entre l'empresariat català hi ha una certa percepció que des de la vida política, des dels governants de la Generalitat, hi ha un cert menyspreu cap a l'empresariat, hi ha un cert menyspreu cap a aquesta iniciativa privada, que és fonamental, precisament, per al desenvolupament econòmic de la nostra terra, de la nostra comunitat.

I crec que és una enorme injustícia que aquest clima ideològic que imposen, segurament, les posicions més extremes des del món anticapitalista o des del món de l'esquerra més radical, acabin imposant-se en el nostre debat públic, perquè, hi insisteixo, els empresaris són una part fonamental del nostre teixit industrial, del nostre teixit social, del nostre associacionisme cívic i de la nostra economia, en definitiva, i em fa l'efecte que això no sempre és prou reconegut des de les diferents instàncies administratives.

Per això, quan sento discursos tremendistes sobre el que ha de representar el Barcelona World o el projecte Hard Rock a Tarragona, doncs, a mi m'espavera, perquè considero, hi insisteixo, que no és raonable que vostès hagin pactat –si més no és el que jo tinc entès– amb els comuns que no hi haurà cap inversió pública per al Hard Rock. Si realment això és així –que reconec, conseller, que potser és una mica falta d'expertesa, però no he sabut arribar a l'entrellat de si realment vostès s'han compromès a això o no amb el partit dels comuns–, doncs jo crec que és un autèntic disbarat, i l'hi dic amb tot el respecte i amb tota la predisposició a la col·laboració.

Crec que no és raonable que el Govern renunciï a projectes que són importants per a l'economia de la nostra comunitat per una imposició d'un clima ideològic contrari a l'empresa, i fins i tot partidari del decreixement econòmic, que és una cosa autènticament inversemblant en qualsevol altre indret del món. Jo no he sentit altres polítics d'altres comunitats autònomes. Reconec que no tinc prou coneixement del que passa a tot el món, però no em fa l'efecte que sigui, diguem-ne, el discurs més en voga el discurs del decreixement econòmic que defensen els seus socis de legislatura de la CUP i els seus socis de pressupostos dels comuns.

Em sembla un autèntic disbarat, ho torno a dir, el fet de defensar aquesta visió tan..., diguem-ne, amb tants recels envers el món empresarial, que, hi insisteixo, és una part fonamental de l'economia catalana. Des d'aquest punt de vista, jo demanaria que el Govern tingués més clares quines són les prioritats de la nostra economia i no tant les prioritats per a la seva continuïtat al capdavant de la Generalitat.

També des dels nostres ajuntaments hi ha queixes –en general, des dels nostres grups municipals– de la falta, també, de finançament de les escoles. Hi ha falta de

finançament, que ve, lògicament, derivat de com es detreuen recursos d'altres partides que haurien d'anar destinades aquí, però acaben anant destinades a qüestions supèrflues, que, a parer nostre, realment no tenen cap sentit.

I hem trobat també en aquesta llei d'acompanyament una qüestió que ens sembla especialment important: la pretensió de convertir l'Institut Català de Finances en una banca pública. Nosaltres d'entrada tenim moltes reserves quant a la idoneïtat de la fórmula, perquè ja hem vist el que ha suposat al nostre país, en el conjunt d'Espanya i també a la nostra comunitat, el que són les caixes o la banca en mans públiques.

Nosaltres tenim moltes reserves, que crec que estan justificades amb els fets, però, en tot cas, fins i tot podria ser un objectiu atendible –no plausible, però sí atendible–, el de convertir l'ICF, l'Institut Català de Finances, en una banca pública. Però, clar, la manera com vostès pretenen fer-ho, a través, diguem-ne, de diverses prevendes que tenen o de diversos privilegis que tenen les entitats bancàries, com ara el fet de poder disposar dels seus béns mobles i immobles sense autorització administrativa prèvia, ens fa tot l'efecte que això té molt a veure amb la seva voluntat de fer servir, d'utilitzar, de fer un mal ús, en definitiva, d'aquesta institució, una patrimonialització il·legítima d'una institució que hauria de ser cabdal en el sistema financer de la nostra comunitat, per fer, doncs, per exemple, el que van fer vostès amb les fiances dels autors del cop a la democràcia de l'any 17.

Per tant, no ens fa cap mena de gràcia aquesta pretensió de fer aquest mal ús de l'ICF. Creiem que aquesta voluntat seva és, una vegada més, un intent d'adulterar la finalitat última de les institucions. I per això nosaltres considerem que s'hauria de replantejar aquest objectiu.

D'altra banda, creiem que hi ha aspectes, doncs –l'hi comentava abans, senyor conseller–, que no s'han tingut prou en compte ni amb aquesta llei d'acompanyament ni amb la llei de pressupostos, com comentàvem, és el cicle econòmic que tindrem a partir de l'any que ve. Estem veient ara, a finals d'any, com la covid colpeja de nou i no acaba de permetre que l'economia catalana i la del conjunt d'Espanya s'enlairin o recuperin la normalitat, i crec que això no ha estat prou previst, no ha estat prou contemplat en aquests comptes i amb aquesta llei d'acompanyament, que tendeixen a una certa alegria o a una certa frivolitat, com li comentava aquest matí.

I des d'aquest punt de vista, jo crec que el més raonable hauria estat tenir en compte possibles contingències. I no ho han fet. Senyor conseller, abans li deïa, li parlava de la nostra conversa amb els representants, en aquest cas, del món de l'oci nocturn, però també amb el món de la restauració, i hi ha una autèntica desesperació en el món de la restauració i també de l'oci nocturn, per la manera com se'ls ha tractat en aquests mesos o aquest any i mig, aquest any i mig que dura la pandèmia.

Crec que són sectors fonamentals per a l'economia catalana, crec que són sectors que han, precisament, tirat del carro en moltes ocasions, i han tingut una importància molt rellevant en el bon comportament de la nostra economia, i no em sembla just que se'ls estigui bandejant, que se'ls estigui menystenint..., en el millor sentit de la paraula; no dic que sigui una cosa perversa ni immoral, però sí que se'ls està menystenint o tenint poca cura d'ells, quan són sectors, hi insisteixo, que donen de menjar i són fonamentals per a una part important de la ciutadania de Catalunya, per a moltes famílies, per a centenars de famílies catalanes.

Ja anant acabant, conseller, hi ha una qüestió que em sembla especialment preocupant de l'acord o del que ha transcendit de l'acord del Govern amb els comuns, que és que, lluny de posar fi a aquesta tendència, diguem-ne, a fer una pressió fiscal que no té parió a la resta d'Espanya i probablement no té parió en el nostre entorn democràtic occidental –perquè, hi insisteixo, la comparació amb la Comunitat de Madrid, la comparació amb comunitats com ara..., fins i tot comunitats que estan governades per partits no liberals, eh?–..., Catalunya continua sent la comunitat autònoma que té més

impostos propis, continua sent la comunitat autònoma que té, per exemple, el tipus d'IRPF més alt, tot i la rebaixa per a les rendes més baixes.

I, per tant, crec que això és una cosa que podríem resoldre o que s'hauria de resoldre des de la nostra capacitat fiscal, des de la nostra capacitat impositiva com a comunitat autònoma. I això em fa l'efecte que no hi ha cap intenció de fer-ho, perquè, diguem-ne, quan es mira..., a l'hora de fer acords, es miren socis com la CUP, socis com els comuns, que tenen una visió de la realitat econòmica, doncs, molt poc partidària del desenvolupament econòmic i que tenen altres prioritats que crec que perjudiquen enormement el progrés econòmic de Catalunya.

Aquesta rebaixa fiscal del tipus d'IRPF de les rendes més baixes jo crec que és *peccata minuta*; no és suficient, és evident que no és suficient. Continuem estant per sota..., per sobre, més ben dit, de la mitjana espanyola. I crec que, des d'aquest punt de vista, el Govern hauria de fer un autèntic esforç per deixar, en definitiva, de perjudicar les rendes més baixes de la nostra comunitat. I, en aquest sentit, hi insisteixo, conseller, el fet que siguem la comunitat autònoma que més impostos propis té no s'aguanta per enlloc.

Jo, miri, l'altre dia –i perdoni que li expliqui l'anècdota– vaig agafar un taxi, i el taxista, molt amable –que, per cert, parlàvem abans del tema de la llengua i tal–, que era un taxista que era manifest..., tot i que vam parlar en castellà, perquè és una cosa que va com va, i un dia parles en castellà i un altre en català, em va dir, amb un accent clarament..., era un home que era evidentment catalanoparlant..., es va mostrar molt crític –li dic com a observació– amb la mateixa autonomia catalana. Es va mostrar partidari, diguem-ne, de limitar profundament els poders de l'autonomia catalana.

I jo, que em considero un ferm autonomista, perquè crec en la política de pesos i contrapesos, de controls entre poders, de *checks and balances*, en definitiva, li vaig dir: «No, home, no. Però, no..., el que no podem fer és acabar amb l'autonomia.» I em va dir: «Sí, però, clar, és que estem pagant els impostos més alts d'Espanya, a Catalunya, i paguem els impostos que paguen la resta dels espanyols igual, els d'àmbit nacional o d'àmbit estatal, i paguem, a més uns impostos absolutament desproporcionats a Catalunya.»

La sensació que vostès, amb la seva política fiscal, estan perjudicant enormement l'autonomia catalana és una sensació que jo no diria que sigui molt estesa a la societat catalana, però que, lògicament, té molt predicament entre molts sectors de la societat catalana, que veuen, amb una desesperació creixent, que vostès no tenen cap interès a rebaixar els impostos, sinó tot el contrari, anar creant nous tipus impositius, com en el seu acord amb els comuns. I jo crec que això no afavoreix en absolut aquesta idea, hi insisteixo, de considerar un govern responsable, amb un nivell competencial molt considerable, com és el Govern de la Generalitat; no afavoreix en absolut aquesta necessitat de transparència, aquesta necessitat de retiment de comptes que tenim davant dels ciutadans.

Perquè vostès, com a governants, tenen la responsabilitat de retre comptes de tots i cadascun dels euros que tenen com a despesa corrent de la Generalitat, més enllà del pagament del deute, que, òbviament, aquesta és una altra vessant de la realitat que a nosaltres ens preocupa enormement. Sempre és més car viure de deute, i vostès continuen insistint a viure del deute públic, a viure del dèficit públic; a viure, en definitiva, d'una hipertròfia de l'Administració pública. I crec realment que la reflexió que hauríem de fer és fins a quin punt l'economia catalana, la societat catalana, avança amb una estructura mastodòntica d'unes estructures estatals –sí, perquè la Generalitat és estat a Catalunya– que són mastodòntiques.

Crec, sincerament, que aquesta idea tan en voga en cercles periodístics de l'infern fiscal, del que patim els ciutadans de Catalunya en relació amb la resta d'Espanya, hauria d'acabar. És moment ja, d'una vegada per totes, de pensar en l'economia productiva. És moment de fer una política autènticament orientada cap al creixe-

ment econòmic sostenible, cap a un creixement econòmic que no deixi ningú enrere, cap a un creixement econòmic que sigui respectuós, lògicament, amb els més necessitats, però que no sigui un creixement per defecte, perquè sembla que això de fer pressupostos expansius sigui gairebé una exigència democràtica per presentar davant de la ciutadania. Tot el contrari: jo crec que hem de ser més responsables, hem de tenir molt present quina és la realitat de la nostra comunitat i del conjunt del país.

Catalunya és una comunitat amb grans oportunitats, amb grans virtuts, però hem de saber quina és la política fiscal que correspon i que necessita Catalunya, i crec que no és exactament..., o és més aviat el contrari, la que estan aplicant vostès.

Gràcies, conseller. Gràcies, presidenta. Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Seguidament, i en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Cuando nos preguntamos o nos planteamos cómo definir la política fiscal en Cataluña, creo que es conveniente responder a tres preguntas.

La primera: ¿responde Cataluña a la definición de «infierno fiscal»? Es una descripción dura, y a mí, particularmente, me gusta medir las palabras. Pues digo que sí, responde a la descripción de infierno fiscal: entre el cielo, que serían los cero impuestos propios de la Comunidad de Madrid, y el infierno, que son los diecinueve de aquí, estaría el purgatorio, que son entre siete y diez que tienen algunas comunidades autónomas. Pero lo de aquí es absolutamente inédito, y, además, inédito en cualquier sociedad europea. Se habla mucho de Escandinavia. Es verdad que ahí tienen una presión fiscal alta, pero que no me comparen los servicios que dan allí con una presión fiscal parecida a la de aquí.

Dos: ¿es la política fiscal de Cataluña progresiva, como debería presumirse de un gobierno autodenominado «progresista»? No, rotundamente no. El ejemplo paradigmático es el impuesto del CO₂, que grava a los más humildes, a aquellos que no pueden comprarse ni un coche eléctrico ni «modernete» ni «ecopijo» porque no tienen dinero, y por eso tienen el de toda la vida; grava especialmente a aquellos transportistas que tienen una furgoneta de más de veinte años y 400.000 kilómetros; pero no la tienen por nostalgia noventera, la tienen porque no tienen dinero para comprar se una nueva. Por lo tanto, de impuestos progresivos, nada.

Tres: ¿responde la política fiscal de Cataluña al concepto de impuestos confiscatorios? Sí, rotundamente. La subida en plena pandemia del impuesto de sucesiones –no un diecisiete por ciento, como salió publicado en algún medio, no; se multiplicaba en algunos tramos por 1.700, que son cosas distintas– es una decisión inmoral sin precedentes. Además de ver cómo fallecían tus progenitores, venía la Generalitat a darte un hachazo en el peor momento. Y todo esto lo maquillan ustedes con una rebaja del IRPF del tramo autonómico absolutamente ridícula.

(Veus de fons.) Sí, señor Giró, ridícula. Porque yo he hecho el cálculo, a mí no me engaña. Y he hecho el cálculo para las rentas entre 25.000 y treinta mil euros anuales. Con la rebaja que usted plantea no te da para el cine y las palomitas. O cine o palomitas, pero para las dos cosas no te da, con la rebaja fiscal que usted plantea.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. A continuació, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat Jordi Munell.

Jordi Munell i Garcia

Gràcies, presidenta. President, consellers, conseller d'Economia –en particular–, diputades i diputats... Bé, no sé si començar per l'infern o ja anar directament a alguna república d'aquestes d'exemple... *(Rialles.)*

En qualsevol cas, començo pel principi. Gràcies, gràcies a tothom que ha fet possible que puguem arribar a aquest plenari amb els pressupostos i amb la llei de mesures i d'acompanyament dels pressupostos. A darrere hi ha molta feina, molta feina dels equips que han estat valorant les diferents propostes, les pròpies del Govern, les que s'han negociat amb el Grup de Catalunya en Comú Podem... I, per tant, aquí hi ha molta feina de cada departament i també del Departament d'Economia, en particular, i de tots els diputats que hi estan implicats. Per tant, gràcies a tothom que fa possible que arribem aquí.

Segurament no és l'èxit de ningú al cent per cent, perquè, de fet, és un pressupost i una llei d'acompanyament que hem hagut de fer amb cultura de coalició. I, com vam dir ja en el moment de la defensa o de la no defensa de l'esmena a la totalitat, segurament amb un grup, que són els de la CUP, que no han volgut seguir amb la negociació, i des del Govern s'ha buscat un altre suport parlamentari per poder avançar, amb un pressupost i amb una llei d'acompanyament absolutament necessaris en la situació que té el país i en aquesta sortida esperada de la pandèmia que ens està afectant. Per tant, ho repeteixo, gràcies a tothom.

La llei d'acompanyament que ara intentarem aprovar-ne les esmenes i que tiri endavant..., doncs, recordem que hi ha hagut més de vuit-centes esmenes a la llei d'acompanyament, de les quals una cinquantena són dels propis grups que donem suport al Govern, més Catalunya en Comú Podem. Per tant, com dèiem, hi ha realment molta feina al darrere.

I també destacar que hi ha també moltes entitats de diferents tipus que ens fan arribar als grups parlamentaris, però també a les conselleries, demandes de tot tipus per poder corregir o per poder esmenar, de fet, articles de lleis o de reglaments que els afecten. I, evidentment, no tot és possible fer-ho, i menys és possible fer-ho moltes vegades perquè hi ha molt poc temps o hi ha molts altres compromisos.

Jo, en qualsevol cas, també animo a tothom, les entitats empresarials, socials, econòmiques del territori que han fet arribar propostes i inquietuds..., doncs que això no acaba aquí. Avui aprovem unes determinades esmenes per acompanyar el pressupost que hem aprovat aquest matí, però..., per tant, jo animo aquestes entitats que avui no ho veuran reflectida la seva petició concreta a continuar treballant via les comissions parlamentàries per treballar aquestes propostes, que algunes són realment interessants i propositives i positives, i que segurament millorarien el dia a dia dels ciutadans.

Per tant, jo les animo, les entitats, com deia, a continuar treballant amb els grups parlamentaris, via comissions, i a no esperar quan faltin quinze dies per al següent pressupost de l'any 23. Perquè en molts casos el tràmit és complex i s'ha d'analitzar des del punt de vista jurídic i legal, s'ha d'analitzar des del punt de vista de la legislació que és vigent per a cada departament, i s'ha d'analitzar després la seva viabilitat econòmica pel Departament d'Economia. I, per tant, a vegades, quan t'arriben coses el dia abans de tancar el termini de presentar en el registre, es fa impossible, i a vegades són coses, com deia, realment interessants, eh? Per tant, des d'aquí aquest missatge per endavant, per tant, per començar a treballar ja de seguida, quan haguem aprovat aquest pressupost i aquesta llei d'acompanyament.

També repetiré el que vaig dir el dia del debat de totalitat. Avui s'ha tornat a repetir, no?: «La llei d'acompanyament és el calaix de sastre que s'hi posa de tot.» Bé, una mica és cert, i ja vaig reconèixer, com a grup que donem suport al Govern, que sí que ho és. És el lloc on es fan correccions o millores a procediments o articles o apartats d'articles, però, bé, en qualsevol cas, no és una cosa que ens hem inventat els que estem ara donant suport al Govern, sinó que..., vaig posar exemples, ja des de l'any 2008-2009, amb una altra coalició diferent, que també es feia. I, per tant, si hi ha algun grup que insisteix a criticar aquest fet, doncs també animo a començar a dir-ho i a treballar-ho des del punt de vista del Reglament parlamentari a partir de l'1 de gener, no quan tornem a estar l'any que ve aquí, discutint el pressupost del 2023.

Com..., aquest matí també la diputada del PSC deia: «És que no tenim marge per poder fer moviments dins les partides pressupostàries dels departaments.» Bé, en tot cas, que no torni a ser una crítica que surti quinze dies abans del pressupost 2023. En tot cas, si hi hagués una proposta que el grup parlamentari presenta, doncs, es treballa en seu parlamentària i es discuteix si això els diferents grups i els que poden conformar majories estan d'acord a canviar-ho o no canviar-ho. Per tant, aquest sentit, també, per endavant.

L'altre tema que surt molt aquí: la pressió fiscal. També en vam parlar a la Comissió d'Economia. En vam parlar també el dia del debat de totalitat. Diu: «Aquest és un pressupost i una llei d'acompanyament amb major pressió fiscal.» Jo crec que això no és el titular d'avui. De fet, aquesta llei d'acompanyament i les esmenes presentades..., de fet, com a nova taxa em penso que hi ha la taxa o l'inici de la memòria per al 2022 de la taxa per als aliments ultraprocessats. En tot cas, és per corregir una externalitat sobre la salut d'uns determinats hàbits socials, no?, com va passar en altres casos, com vaig explicar, amb el tema de les begudes ensucrades o com pot passar amb els temes mediambientals. S'intenta corregir hàbits o transformar la societat cap a una societat millor, via, doncs, bé, educació, i via coneixement, via informació, però també via la punibilitat fiscal, certament, no? Però no deu ser tan dolent, quan hem vist també altres comunitats autònomes i altres països que fan el mateix que hem fet aquí amb algun altre dels impostos. Per tant, no deu ser una cosa extraordinàriament fruit de l'infern fiscal en que ens diuen que estem, no?

I, de fet, també, com dèiem, en la pressió fiscal –el conseller Giró ho ha explicat aquest matí–..., en l'esmena que es fa a la llei d'acompanyament el que s'introdueix és un nou tram fiscal i es separa un tram fiscal, de fet, conseqüència de que el Tribunal Constitucional va anul·lar la reforma que s'havia fet quan es va aprovar el pressupost 2020. Per tant, el que s'intenta fer és esquivar una ingerència d'un tribunal sobre la capacitat que té el nostre Parlament i el nostre país de legislar en matèria fiscal. Que ja en tenim poqueta, eh?, perquè –ja ho hem dit, també– el noranta-cinc per cent de la fiscalitat la recapta el país del costat, i el nostre poc marge de fiscalitat després ens el rebat i ens el tomba al Tribunal Constitucional. Per tant, què hem de fer? Doncs..., imaginació fiscal.

Suposo que el conseller Giró i el seu equip, i amb els companys de Catalunya en Comú, doncs, s'han pogut inventar aquest escalat, nou escalat de l'IRPF a nivell de la nostra comunitat, per poder salvar, precisament, aquesta ingerència d'un tribunal sobre la competència parlamentària que hauria de ser legislar. I com que hi ha aquesta ingerència... Per tant, aquí no hi ha nova pressió fiscal, sinó que hi ha una separació amb escalats que permet, com ha dit el conseller Giró, rebaixar a un vuitanta per cent de la ciutadania la pressió fiscal.

Amb aquest nou escalat..., fins als 12.450 euros bruts, la separació fins a 21.000, i de 21.000 a 33.000, i 33.000 a 55.000. I, com ha dit el conseller Giró, la puja d'un u per cent en algun d'aquests trams es compensa amb la rebaixa del tram inicial, no? Per tant, en aquest sentit, com dèiem, el benefici és..., per a un vuitanta per cent de la ciutadania hi ha menys pressió fiscal. Que és poca? S'ha dit aquí que no dona per... És el percentatge de rebaix, no?, que es pot fer i que es pot aplicar.

Estem en un país amb una elevada fiscalitat? Ja vaig explicar-ho també a la Comissió d'Economia i vaig dir-ho també el dia del debat de totalitat. Sí, hem de reconèixer-ho. Per què? Perquè amb la capacitat fiscal pròpia que tenim som incapaços de donar els serveis dignes i necessaris que ens reclama la ciutadania. La ciutadania ens reclama serveis i solucions d'un estat, però tenim la recaptació tributària d'una autonomia, i una autonomia, a més a més, menystinguda.

El senyor Canadell al dematí ho ha explicat a bastament. Es recapten cap a 55.000 milions d'euros l'any, però el nostre pressupost el fem sobre una base de 36.000 milions d'euros. Per tant, aquí hi ha un diferencial, eh?, de gairebé 20.000 milions, que se'n van i no tornen, però que els ciutadans, amb serveis, amb drets, amb dignitat de

serveis, de la sanitat, dels serveis socials, de l'educació, de tot..., ens ho exigeixen, ens ho demanen. I, per tant, durant molts anys, amb aquesta elevada ingerència fiscal que també tenim, i tributària, doncs, la Generalitat de Catalunya ens ha hagut de fer..., ens ha hagut d'imposar esforç fiscal als ciutadans de Catalunya.

Per tant, l'infern fiscal no és de collita pròpia, és un infern fiscal una mica obligat per estar subjectes a un estat central que ens provoca anualment, eh?, més de 14.000, 15.000, 18.000..., per a l'any que ve el senyor Canadell ens parlava de 22.000 milions d'euros de *gap* fiscal. Per tant, tots aquests milers de milions que se'n van i no tornen, eh?..., la Generalitat durant els darrers deu o quinze anys ha hagut de fer imaginació fiscal per poder recaptar, al final –la diputada Vilalta ho ha dit– 450 milions, eh?, que és l'esforç fiscal diferent que fem els catalans. Però alguns d'ells, com dèiem, són en un tema que es fa per corregir externalitats i que, a més a més, com hem dit, altres comunitats o altres països també han aplicat. Per tant, no deu ser cap bestiesa, en aquest sentit.

En tot cas, la millor reforma fiscal, que abans el diputat Gallego ens deia «s'ha d'afrontar una reforma fiscal»..., evidentment, la millor reforma fiscal –ja ho hem dit aquest dematí, també– seria la independència. La independència seria la millor reforma fiscal. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè amb aquests, doncs, 18.000, 20.000 o 22.000 milions d'euros, eh?... Quan dius aquestes xifres tan elevades sembla que segurament no ets capaç d'imaginar què es pot fer amb tants milers de milions, però també aquest dematí s'ha dit; de fet, amb les esmenes presentades en el pressupost de la Generalitat de tots els grups de l'oposició..., estaven parlant que no arribaven als 4.000 milions d'euros. Per tant, imagineu-vos, eh? –això no costa gaire d'imaginar–, doncs, què es podria fer a Catalunya amb tot això. Podríem ser, fins i tot, igualment solidaris amb el país del costat durant uns anys, no?, per fer-ho de forma tranquil·la i de forma ben pactada. I fins i tot segurament tots els catalans i catalanes hi estaríem d'acord, en aquest sentit, no?

En qualsevol cas, aquest esforç d'imaginació l'hauríem de fer. L'hauríem de fer tots, perquè els que estem aquí, tant els que tenim el sentiment independentista com els que no, estem al servei dels ciutadans. I al ciutadà, eh?, quan va al metge o quan va a un servei públic, o en un transport públic, o quan va a una escola o va a demanar un servei social, ningú li demana si és independentista o no independentista. És un ciutadà de Catalunya que té un dret a uns serveis que siguin de qualitat, que siguin dignes, eh? I aquí, doncs, ho hem de fer patint aquest espoli fiscal que patim, eh?

Per tant, a on està a l'infern fiscal? No està aquí, està allà; està allà, a Madrid, no?, i fruit de successius governs de diferents colors que han mantingut i mantenen, durant un seguit de legislatures, doncs, aquesta situació de greuge, no només en la fiscalitat que recaptin i no tornen en forma de serveis, sinó, a més a més, amb un greuge que moltes infraestructures i molts serveis que ara són de competència estatal tampoc hi apliquen la necessària inversió, manteniment, renovació o modernització, eh? L'exemple claríssim és rodalies, però n'hi ha moltíssims més, de serveis que depenen de l'Estat i que no reben les necessàries inversions. Per tant, el greuge fiscal és doble: els diners que recaptin i no tornen i els diners que deixen d'invertir.

Per tant, amb això crec que donem resposta, una vegada més, a aquest discurs que es va repetint, eh?, d'infern fiscal, o que som un país amb una pressió fiscal elevada. En qualsevol cas, com dèiem, la millor mesura fiscal seria poder decidir i poder disposar d'aquest diferencial d'espoli fiscal que no torna, eh?, perquè de ben segur que els ciutadans i ciutadanes, després, tindríem tots aquests serveis coberts i de qualitat.

Pel que fa a les esmenes a la llei d'acompanyament, com he dit, n'hi ha una cinquantena de pròpies amb l'acord amb el grup de comuns. I algunes d'elles..., fins i tot avui mateix s'ha fet alguna esmena tècnica de retirada o modificació per temes, doncs, bàsicament jurídics o legals, i, per tant, algunes s'han entregat fins i tot

aquest migdia. En qualsevol cas, volia fer-ne un repàs, però, de fet, el diputat Gallego ha fet un repàs ja a bastament d'aquestes mesures.

En qualsevol cas, jo sí que intentaré destacar-ne algunes, com és el tema de les esmenes que fan referència a l'accés a l'habitatge, o, per exemple, la promoció d'habitatge familiar, la rehabilitació energètica d'habitatges, o facilitar, a través de la llei d'urbanisme, l'habitatge en poblacions petites, eh?, de fins a dos mil habitants –fins ara de fins a cinc-cents.

O, per exemple, també destacar el tema del compromís en dotze mesos d'elaborar el projecte de llei per a les ITV, i, per tant, solucionar un problema que s'anava estancant durant diferents mandats. O, per exemple, doncs, també el tema del programa de gestió de residus de la construcció. Ens quedaria pendent, com he dit abans, el tema dels residus siderúrgics o de foneria. Jo crec que aquest és un debat que hem d'iniciar, més enllà ja de la tramitació d'aquesta llei d'acompanyament.

Hem parlat també i s'ha fet esment del tema de definir els usos de l'aigua per a l'aplicació del cànon de l'aigua. Hem parlat també de l'acceleració del desplegament d'energies renovables. Crec que és important també la creació de l'Agència de Gestió d'Ajuts Universitaris i de Recerca o el conveni programa de la Universitat Central de Catalunya - Universitat de Vic. O, per exemple –ja s'ha dit, també–, el tema del cos d'ambientòlegs o l'escala del cos de bombers i d'emergències, l'ampliació de la Fira de Barcelona, el tema del complement de productivitat al personal de neteja sanitari. O, per exemple, doncs, els temes del finançament de les escoles bressol, que contempla també l'acord, no?

Per tant, no faré ja..., perquè no tinc temps, i, com deia, el diputat Gallego ens ha fet un resum complet gairebé d'aquestes cinquanta esmenes que entrem conjuntament els grups de suport al Govern i amb l'acord de comuns.

Gràcies i endavant.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Raquel Sans.

Raquel Sans Guerra

Bona tarda, presidenta. President, conseller, consellers, consellera, diputats i diputades que són a l'hemicicle, també els que ens segueixen des de casa... Abans de començar, no me'n puc estar d'agrair la feina feta als companys i companyes del Grup d'Esquerra Republicana, amb qui hem treballat aquesta llei, en especial el company Lluís Salvadó, que espero que ho passi de la manera més lleu possible, i a la companya Alba Vergés, a qui els va tocar substituir-me la setmana passada a causa de la covid-19.

Gràcies també a l'equip tècnic, encapçalat pel Jaume Martorell, la Lara Carbonell, el Joan Masferrer i la Núria Julià, i també a l'equip tècnic de Junts per Catalunya i al diputat Munell, amb qui també hem treballat conjuntament. I voldria fer especial esment del lletrat de la Comissió d'Economia, també del gestor de la comissió i de la Sira Torrecillas, com a relacions institucionals del Departament d'Economia. També al conseller i a tot l'equip..., li demanaria que fes extensiu aquest agraïment a tot l'equip d'economia.

Fets aquests agraïments, avui és un dia important. Aquest matí hem pogut aprovar la llei de pressupostos per al 2022 i ara procedirem a aprovar la llei de mesures que els acompanyen, dues eines fonamentals no només per donar resposta a les emergències que segueix provocant la crisi de la covid-19, sinó també per poder realitzar aquestes transformacions de país que sempre ens recorda el president Aragonès, una transformació en clau verda, en clau feminista, en clau social i també en clau democràtica.

Abans d'entrar en matèria, deixin-me destacar i agrair també el suport als pressupostos 2022 que ja han donat els companys i companyes dels comuns, un suport que entenem que ajuda a reforçar el gir a l'esquerra que ens va encomanar la ciutadania el passat 14 de febrer.

Malauradament, amb la CUP, malgrat que també hi hem estat treballant, no ha estat possible trobar l'acord necessari, però des d'Esquerra Republicana estem convençudes que en el futur podrem seguir trobant els consensos de via àmplia que, al nostre entendre, són els que permeten fer avançar el país i, per tant, fer avançar també la seva gent. Aquests pressupostos, de fet, no s'han desentès de l'acord d'investidura amb la CUP; al contrari, han buscat l'únic acord possible per materialitzar la transformació amb què el president Aragonès i també el Govern d'Esquerra i de Junts es va comprometre amb el seu programa de govern.

Ara sí, entrant ja en matèria d'aquesta pròpia llei d'esmenes, sense entrar excessivament en el detall de les nombroses modificacions que incorpora aquesta llei de mesures, que els companys que m'han precedit –és el que té ser la darrera en intervenir–, doncs, ja han especificat i han parlat molt concretament de totes aquestes mesures..., però sí que voldria posar alguns exemples d'algunes d'aquestes mesures que ajuden a aquesta transformació del país que planteja el Govern de la Generalitat.

En clau social, el pressupost 2022 i aquesta llei incorporen la gratuïtat de l'I2 –del P2, si m'ho permet el conseller, que és com s'entén, doncs, per part de la majoria de la ciutadania.

Algunes consideracions al respecte de la importància d'aquesta mesura. Segons els experts, l'aprenentatge entre els zero i els tres anys és determinant. Els estímuls que els infants reben en aquestes edats primerenques influeixen la manera com aprendran al llarg de la seva vida. De fet, també hi ha altres veus expertes en polítiques educatives que alerten que, com més tard s'entra al sistema, també més d'hora s'abandona aquest sistema. I l'informe PISA detecta diferències significatives entre els estudiants de quinze anys en funció dels cursos d'educació infantil en els quals han estat escolaritzats. Per tant, aquesta mesura està clarament encaminada a reduir les diferències entre els infants.

Quan una família no pot pagar l'escola bressol, qui n'assumeix les conseqüències també són les dones, i ara veurem per què, no? Per tant, és una mesura en clau de transformació social, però també en clau feminista. Com els deia, quan una família no pot pagar l'escola bressol, són majoritàriament les dones qui n'assumeixen les conseqüències. S'expulsen moltes dones del mercat laboral perquè, pel sou que cobren, els compensa més quedar-se a casa amb la criatura que no pas portar-los a l'escola bressol, i també n'hi ha d'altres que el que fan és demanar reduccions de jornades.

I no són percepcions. Perquè ens en fem una idea, el noranta-tres per cent –noranta-tres per cent– de les excedències per tenir cura d'infants o persones dependents les demanem les dones. El setanta per cent dels contractes a temps parcial els ocupen les dones. I, segons càlculs de l'Observatori Dona, Empresa i Economia, de la Cambra de Comerç de Barcelona, la gratuïtat total de l'escola bressol pública permetria que unes setze mil dones no abandonessin el mercat laboral i que unes vint mil no haguessin de reduir la seva jornada laboral. És evident, doncs, que la gratuïtat del P2 no només tindrà afectacions en la reducció de desigualtats entre els infants, sinó que ajudarà també a combatre una desigualtat entre dones i homes com és la bretxa salarial.

També amb mirada feminista i amb voluntat de reduir desigualtats, aquesta llei també inclou mesures per a la feminització del Cos de Mossos d'Esquadra, del Cos de Bombers i dels Agents Rurals, replicant, de fet, el model de convocatòries que la llei de mesures del 2020 ja va instal·lar per a la guàrdia urbana i estenent-lo, com dèiem, a mossos, bombers i agents rurals. No ens podem permetre el luxe de la indiferència davant de la masculinització d'aquests cossos essencials per al bon funcionament de la nostra societat. La llei de mesures ens permetrà complir amb l'objectiu

d'equilibrar la presència de dones i homes de manera igualitària fent una reserva de quotes per a dones de manera homogènia en les convocatòries de tots aquests cossos operatius del país.

I, encara en clau social, el dret a l'habitatge. És un dret fonamental, és un element fonamental que aborden no només els pressupostos que hem aprovat aquest matí, sinó també aquesta llei de mesures. I en aquest cas, com a mesura fiscal, s'amplien els subjectes passius de l'impost de pisos buits, que a partir d'ara afectarà també les persones físiques –no només jurídiques, com passava fins ara– que siguin grans tenidors. Hi havia algú que es queixava de l'impost; què vol dir, que siguin grans tenidors? Vol dir que explotin econòmicament més d'una quinzena d'habitatges. Per tant, no estem parlant de qui té un pis, sinó de qui en té més de quinze i els explota econòmicament.

Una mesura que, sumada als 1.000 milions d'euros que els pressupostos han previst en matèria d'habitatge, ajudarà a combatre un dels principals elements de desigualtat a la nostra societat, que són les dificultats –en molts casos, la impossibilitat– de poder accedir a un habitatge.

I, en matèria fiscal –també s'hi ha fet referència en diverses ocasions–, doncs no podem obviar la reducció de l'IRPF a les rendes més baixes, és a dir, la reducció de l'IRPF a aquelles rendes inferiors a trenta mil euros, que –com ja s'ha dit, també– representen el vuitanta per cent de les persones contribuents d'aquest país.

Per tant, hem vist mesures en clau social, també en clau feminista.

I, des del punt de vista de la transformació verda, destacar-ne algunes que s'incorporen –també s'han anomenat aquí–, com la creació d'un impost sobre els ultraprocessats, que, seguint el model d'èxit de l'impost sobre el sucre, ha de servir per impulsar un model alimentari més sa i més sostenible. Estem parlant de salut pública, de la salut pública dels nostres fills i filles.

I no podem deixar de fer esment dels impostos acordats amb el Grup de Catalunya en Comú Podem que es desenvoluparan en els propers mesos, com també s'ha dit: la creació d'un impost sobre les activitats econòmiques que generen gasos amb efecte d'hivernacle o la creació d'un impost sobre les emissions portuàries de grans vaixells.

També resulta –deixin-me destacar-ho– especialment interessant la creació d'un fons de transició nuclear, que estarà dotat amb 24 milions d'euros anuals, per al desenvolupament socioeconòmic i de transició energètica justa de diverses comarques. L'objectiu d'aquesta mesura és donar resposta a l'impacte del tancament de les centrals nuclears, que comportarà la desaparició d'una mitjana de tres mil llocs de treball directes i que incidirà en el teixit econòmic dels municipis del Priorat, del Baix Camp, la Terra Alta, la Ribera d'Ebre i el Baix Ebre, que envolten les centrals nuclears d'Ascó i de Vandellòs. Un fons, per tant, imprescindible per al futur econòmic i social d'aquestes comarques.

I, encara en clau verda, destacar la consolidació del decret de les energies renovables, que, més enllà de garantir aquesta transició energètica imprescindible per poder fer front a la crisi climàtica, també inclou la participació del territori en la presa de decisions.

I, precisament, la incorporació de l'opinió del territori, la consulta popular en la presa de decisions tan fonamentals com la celebració dels Jocs Olímpics, és una de les propostes en clau de transformació democràtica que incorpora aquesta llei de mesures. Perquè, sí, es poden fer les coses diferents, i, evidentment, nosaltres, que tant defensem el dret a decidir, pensem que és fonamental que els veïns i les veïnes del Pirineu puguin decidir lliurement també el seu futur.

I no voldria acabar sense anomenar, encara que sigui de passada, altres mesures que des d'Esquerra Republicana ens semblen especialment significatives i transformadores –també s'han dit aquí–, com poden ser la internalització del 061 o del 112 o la prova pilot per a la renda bàsica universal.

I, abans d'acabar, algunes respostes –és el que té, també, ser la darrera en intervenir– a algunes qüestions que s'han plantejat aquí al faristol, no?

El diputat Riba, del PSC, parlava de trens, no?, i banalitzava el que suposarà pressupostàriament incorporar tots els estudis del Tramcamp i diversos tramvies que hi ha a Catalunya. Sap on no es podrà construir ni un sol quilòmetre, ja que parlem de trens i del Camp de Tarragona? Doncs és en la línia de mercaderies per l'interior. Això depèn del Govern de l'Estat, i tot just tenim un estudi de viabilitat –no és un estudi informatiu, per tant, no és un estudi vinculant–, i aquí tenim un repte també com a territori. Per tant, allà on tenen responsabilitats en l'àmbit dels trens, els demanàriem també que aquest trasllat de les mercaderies per l'interior fos una prioritat per al Govern de l'Estat.

El diputat de la ultradreta parlava de calendaris. Aquí el calendari que importa és que l'1 de gener aquests pressupostos entraran en vigor. Aquest és el calendari que importa. Que a partir de l'1 de gener (*aplaudiments*) la ciutadania podrà disposar de més recursos d'aquest increment de recursos per a la salut, per a l'educació, per als drets socials..., per a totes aquestes qüestions que s'han dit al llarg del dia.

I, després, al diputat de Ciutadans, en aquesta comparativa constant que fem, no?, o que fan, vaja, entre la política ultraliberal de Madrid i la política que hi ha a Catalunya, algunes dades, perquè crec que repetir les coses com un mantra però no aportar dades, doncs, és irresponsable. Mirin, Madrid és la regió d'Europa –d'Europa, no d'Espanya– amb un major excés de mortalitat l'any 2020 –d'Europa.

Pel que fa a la caiguda del producte interior brut, amb dades de l'INE, a Madrid el producte interior brut va caure un 11,1 per cent; a Catalunya, un 10,9. La taxa d'atur és més baixa a Catalunya que no pas a Madrid, i es van crear més llocs de treball a Catalunya que no pas a Madrid –un 4,7 per cent respecte a un 4,1 per cent. No saltres el creixement l'entem com la prosperitat compartida i no com el model de sempre, el model que només enriqueix uns quants i que deixa a l'estacada uns altres.

I, ja que parlem d'impostos i d'aquest infern fiscal, el que és un infern és voler accedir a la salut pública i no poder-ho fer; el que és un infern és haver de dependre d'una mútua privada si vols tenir accés a la salut. Per tant, els impostos per al que serveixen és per garantir aquests drets, per garantir la igualtat d'oportunitats en aspectes tan fonamentals i tan rellevants com són la salut i l'educació. Per tant, els impostos van destinats a això, a que tothom, no només els que es poden pagar una mútua privada, tinguin dret i capacitat d'accedir a la salut. (*Aplaudiments.*)

Voldria acabar dient, en definitiva, que avui aprovem uns pressupostos. Ho farem tot seguit, amb una llei de mesures que ens han d'ajudar, com deia, per una banda, a seguir donant resposta a les necessitats de la ciutadania en uns moments tan complexos com els que estem vivint –recordem que el Departament de Salut incrementa un quinze per cent els recursos respecte al 2020, més de 1.300 milions d'euros, que, entre altres qüestions, ens han de servir per reforçar l'atenció primària–, per tant, pressupostos importantíssims per donar resposta a les necessitats, a les emergències de la ciutadania d'aquest país, i, per l'altra, uns pressupostos i una llei de mesures que són els de la via àmplia, que tenen petjada de la CUP i que han estat aprovats amb els comuns.

Uns pressupostos i una llei de mesures que han de permetre realitzar aquestes quatre transformacions encaminades a millorar la vida de les persones: la transformació verda, la transformació feminista, social i democràtica.

Moltes gràcies. Bones festes, en la mesura del que sigui possible; molta precaució, aquests dies, i una ràpida i lleugera recuperació a tots els que estan patint la covid-19.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Molt bé. Un cop finalitzat el debat, procedirem ara a la votació. (*Raúl Moreno Montaña demana per parlar.*) Senyor Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Sí, presidenta; per demanar la votació separada de les esmenes tècniques amb els números de registre 26401 i 26591, que crec que ja els hi han arribat a la Mesa.

La presidenta

Perfecte.

Raúl Moreno Montaña

I també la votació separada dels punts 89.2, 89.3 i 89.6.

La presidenta

Molt bé. Moltes gràcies. Doncs, abans de... Sí, senyor Cid, per què em demana la paraula?

David Cid Colomer

Per demanar la votació separada en el bloc 8 de votacions.

La presidenta

Sí?

David Cid Colomer

L'esmena 723 l'hauríem de votar separatament.

La presidenta

D'acord. Hi ha alguna petició més? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs, abans de començar amb la votació, els informo que primer les ordenarem d'aquesta manera: les esmenes reservades s'entenen sotmeses a votació amb totes les correccions d'errades que s'han anat presentant al llarg de la tramitació i que han estat objecte de publicació.

En primer lloc, votarem les esmenes reservades que han estat presentades d'acord amb el bloc de votació que s'ha establert i seguint el guió de votació que tots tenen a la seva disposició.

A continuació votarem conjuntament les esmenes que la Mesa de la Comissió d'Economia i Hisenda ha admès com a tècniques, que també han estat distribuïdes i han estat publicades. Són quinze esmenes tècniques que han estat publicades al butlletí del 23 de desembre, però la Mesa ha admès aquest migdia una nova esmena tècnica sobre l'article 35.6 del projecte de llei, que també ha estat distribuïda a tots els portaveus. Per tant, finalment votarem setze esmenes tècniques.

I seguidament votarem també de manera separada l'article 89 del dictamen de la comissió, atès que aquest precepte modifica el text refós de la llei municipal i de règim local de Catalunya i l'aprovació d'aquesta modificació requereix, de conformitat amb l'article 62.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, el vot favorable de la majoria absoluta del Ple del Parlament. I és per això que serà objecte d'una votació separada.

I, finalment, com hem fet abans, votarem les altres parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Per tant, comencem amb la votació.

Segons l'ordenació dels blocs que hem fet, comencem votant el bloc número 1, que són les esmenes 2 i 52.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no prosperen, amb 62 vots a favor, 65 vots en contra i 8 abstencions.

Votarem ara el bloc número 2, les esmenes 59 i 60.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 3 vots a favor i 126 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc número 3, que comprèn els articles entre el 3 i el 114.

Comença la votació.

Aquest conjunt d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 14 vots a favor, 115 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc número 4, les esmenes 21, 40 i 41.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 36 vots a favor, 76 vots en contra i 23 abstencions.

Votem ara el bloc número 5, l'esmena 702.

Comença la votació.

Aquesta esmena tampoc ha quedat aprovada, amb 56 vots a favor, 76 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el bloc número 6, que comprèn les esmenes entre la número 26 i la 693.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes han quedat rebutjades, amb 53 vots a favor, 74 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el vot al bloc número 7, les esmenes 22, 23, 35 i 713.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes tampoc prospera, amb 45 vots a favor, 76 vots en contra i 14 abstencions.

Votarem ara l'esmena del bloc número 8, la 723, que ha estat sol·licitada en votació separada.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 27 vots a favor i 118 vots en contra.

Votem ara la resta d'esmenes del bloc número 8, entre la 703 i la 753.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes ha obtingut 9 vots a favor, 118 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 9, les esmenes 61, 62 i 63.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no han quedat aprovades, amb 36 vots a favor, 93 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc número 10, les esmenes 704 i 705.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 9 vots a favor, 85 vots en contra i 41 abstencions.

Votem ara el bloc número 11, les esmenes entre la 24 i la 123.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat rebutjades, amb 36 vots a favor, 74 vots en contra i 25 abstencions.

Votem ara el bloc número 12, amb les esmenes compreses entre la 132 i la 688.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no prosperen, amb 20 vots a favor, 107 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 13, les esmenes 64 i 111.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 3 vots a favor, 118 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara el bloc número 14, les esmenes entre la 37 i la 127.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han estat aprovades, amb 33 vots a favor, 85 vots en contra i 14 abstencions, i tres persones que no voten.

Comença ara la votació del bloc número 15, l'esmena 708.

Comença la votació.

Aquestes esmenes tampoc han quedat aprovades, amb 17 vots a favor, 107 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el bloc número 16, les esmenes 710 i 716.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 51 vots a favor, 76 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 17, les esmenes 11 i 20.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han estat aprovades, amb 11 vots a favor, 121 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el bloc número 18, les esmenes entre la número 72 i la 663.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 20 vots a favor, 74 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el bloc número 19, les esmenes 711 i 714.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes també ha quedat..., no han quedat aprovades, amb 12 vots a favor, 76 vots en contra i 47 abstencions.

Votem el bloc d'esmenes número 20, entre la 12 i la 154.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no han quedat aprovades, amb 20 vots a favor i 115 vots en contra.

Votem ara el bloc número 21, les esmenes 30 i 699.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 42 vots a favor, 85 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 22, les esmenes 31, 33, 34 i 715.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes tampoc han quedat aprovades, amb 51 vots a favor, 65 vots en contra i 9 abstencions.

Votem el bloc número 23, l'esmena 712.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 18 vots a favor, 109 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 24, les esmenes 32, 38 i 721.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 48 vots a favor, 79 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 25, l'esmena 71.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 3 vots a favor, 115 vots en contra i 17 abstencions.

Votem ara el bloc número 26, l'esmena número 16.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 11 vots a favor i 124 vots en contra.

Votem ara el bloc número 27, l'esmena 717.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 18 vots a favor, 76 vots en contra i 41 abstencions.

Votem ara el bloc número 28, l'esmena número 18.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 14 vots a favor i 121 vots en contra.

Votem el bloc número 29, l'esmena 718.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 9 vots a favor, 76 vots en contra i 50 abstencions.

Votem ara el bloc número 30, l'esmena número 39.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 39 vots a favor, 79 vots en contra i 17 abstencions.

Votem ara el bloc número 31, les esmenes 78, 93 i 103.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 14 vots a favor, 82 vots en contra i 39 abstencions.

Votem ara el bloc número 32, les esmenes 79, 80 i 102.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 14 vots a favor, 74 vots en contra i 47 abstencions.

Votem ara el bloc número 33, les esmenes 722 i 754.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 42 vots a favor, 85 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 34, l'esmena número 42.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 50 vots a favor, 76 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el bloc 35, les esmenes compreses entre la 49 i la 697.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no han quedat aprovades, amb 54 vots a favor i 81 vots en contra.

Votem ara el bloc 36, les esmenes 43, 44 i 55.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no han quedat aprovades, amb 42 vots a favor, 76 vots en contra i 17 abstencions.

Votem el bloc número 37, les esmenes 82, 93 i 135.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes tampoc ha quedat aprovat, amb 14 vots a favor, 107 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara el bloc número 38, les esmenes 45, 50 i 51.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han estat aprovades, amb 36 vots a favor, 65 vots en contra i 34 abstencions.

Votem el bloc número 39, les esmenes 46 i 58.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 33 vots a favor, 79 vots en contra i 23 abstencions.

Votem el bloc número 40, l'esmena número 47.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 44 vots a favor, 85 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el bloc 41, l'esmena 48.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 33 vots a favor, 88 vots en contra i 14 abstencions.

Votem ara el bloc número 42, les esmenes entre la 53 i la 701.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 42 vots a favor, 74 vots en contra i 19 abstencions.

Votem ara el bloc número 43, l'esmena 734.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 15 vots a favor, 108 vots en contra, 11 abstencions i una persona que no vota.

Votem ara el bloc número 44, les esmenes 54 i 57.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 45 vots a favor, 65 vots en contra i 25 abstencions.

Votem ara el bloc número 45, les esmenes 735 i 737.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 51 vots a favor, 78 vots en contra i dues abstencions.

Votem ara el bloc 46, l'esmena 736.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 9 vots a favor, 82 vots en contra i 44 abstencions.

Votem el bloc 47, l'esmena 56.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 33 vots a favor, 93 vots en contra i 9 abstencions.

Votem el bloc 48, l'esmena 738.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 20 vots a favor, 107 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc 49, les esmenes 139 i 141.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 29 vots a favor, 98 vots en contra i 8 abstencions.

Votem ara el bloc número 50, les esmenes 96, 109 i 698.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 39 vots a favor, 82 vots en contra, 11 abstencions i 3 persones que no voten.

Votem ara el bloc número 51, les esmenes de la 740 a la 745.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 26 vots a favor, 101 vots en contra i 8 abstencions.

Comença la votació del bloc 52, les esmenes 97, 112 i 129.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 9 vots a favor, 82 vots en contra i 44 abstencions.

Votem el bloc 53, les esmenes 98 i 99.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 9 vots a favor, 93 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el bloc 54, l'esmena 746.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 9 vots a favor, 101 vots en contra i 25 abstencions.

Votem el bloc 55, l'esmena 104.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 9 vots a favor, 107 vots en contra i 19 abstencions.

Votem el bloc 56, l'esmena 747.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no ha quedat aprovat, amb 20 vots a favor, 74 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el bloc 57, l'esmena 752.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 15 vots a favor, 79 vots en contra i 41 abstencions.

Votem el bloc 58, l'esmena 113.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 20 vots a favor, 82 vots en contra i 33 abstencions.

Votem el bloc 59, les esmenes 116 i 122.

Comença la votació.

Aquest bloc d'esmenes no han quedat aprovades, amb 3 vots a favor, 107 vots en contra i 25 abstencions.

Votem el bloc número 60, l'esmena 153.

Comença la votació.

Aquestes esmenes no han quedat aprovades, amb 17 vots a favor, 115 vots en contra i 3 abstencions.

Votem el bloc número 61, l'esmena 140.

Comença la votació.

Aquesta esmena no ha quedat aprovada, amb 17 vots a favor, 74 vots en contra i 44 abstencions.

Anem ara a les esmenes tècniques. Votem, en primer lloc, conjuntament l'esmena..., 26401 i l'esmena que porta el número de registre 26591.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han quedat aprovades, amb 98 vots a favor, 28 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara la resta de les esmenes tècniques.

Comença la votació.

La resta de les esmenes tècniques han quedat aprovades, amb 65 vots a favor, 62 vots en contra i 8 abstencions.

I, per acabar, votarem ara el text del dictamen. Votem separatament l'article 89. Votarem primer conjuntament els punts 89.2, 89.3 i 89.6.

Comença la votació.

Aquesta votació ha obtingut 73 vots a favor i 55 vots en contra.

Votem ara la resta de l'article 89.

Comença la votació.

La resta de l'article 89 ha quedat aprovat, amb 105 vots a favor i 30 vots en contra.

Finalment, votarem ara les altres parts del projecte de llei que no han estat esmenades.

Comença la votació.

La votació de la resta del projecte de llei ha obtingut 65 vots a favor, 61 vots en contra i 8 abstencions.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

Paraules de comiat de Núria Picas Albets

Senyora Picas, per què em demana la paraula?

Núria Picas Albets

Gràcies, presidenta. Avui demano el meu torn de paraula per anunciar que deixo l'acta de diputada en aquesta cambra, i ho volia fer avinent.

Deixo una etapa que he viscut amb molta intensitat. I per mi ha sigut un honor ser diputada d'aquest Parlament, però la vida són etapes, i la vida, al final, està plena de

reptes, i penso que per fer política s'ha de tenir molta energia, s'ha de tenir molt de compromís, i, sobretot sobretot sobretot, t'ha d'agradar. Jo soc una persona molt passional, i les coses, per fer-les amb intensitat, doncs, m'han d'agradar, no? T'han d'agradar com per exemple córrer una cursa de cent setanta quilòmetres; si no t'agrada, (*rialles*) doncs molt difícilment ho faràs fins al final. I, bé, jo he de ser fidel a les meves passions, que són l'esport, la muntanya, la natura. I aquests són els meus orígens, i aquesta és la meva vida.

Només us vull donar les gràcies per la confiança d'aquests anys i per poder haver compartit tots aquests moments amb vosaltres. Jo espero haver estat a l'alçada en cada moment i haver pogut ser una bona companya de viatge.

I res més, marxo allà on tinc l'ànima, però aquí tinc molt clar que hi deixo el cor i molts bons companys de feina. I sobretot sobretot sobretot us encoratjo a seguir treballant fins a la victòria definitiva. Jo ho seguiré fent des del carrer, ho seguiré fent des de les muntanyes.

Res més. Que sigueu molt feliços. I visca Catalunya lliure.

(Aplaudiments forts i perllongats.)

La presidenta

Moltes gràcies. Estimada Núria Picas, ha estat un plaer compartir una part del trajecte amb tu.

I gràcies a tots els diputats. Avui marxem amb molta feina feta, amb una bona feina feta, per la qual vull donar les gràcies no només, naturalment, al Govern i en particular a la conselleria, al conseller Giró i a tot el seu equip, sinó a tots els grups parlamentaris. Ha estat un tràmit intens, ha requerit l'esforç de tothom. I, per tant, vull fer aquest agraïment extensiu a tots i cadascun dels diputats dels grups parlamentaris. També, naturalment, al lletrat, el senyor Mario Núñez, també al gestor de la comissió d'Economia, el senyor Frederic Soler.

I a tots vostès els desitjo un molt bon Nadal i que tinguem una bona entrada en l'any 2022. Gràcies a tots.

I aixequem la sessió.

(Aplaudiments.)

La sessió s'aixeca a un quart de set del vespre i dotze minuts.